

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

sonbahar tılsımı

BELLA THORNE

sonbahar tılsımı

Pegasus Yayınları: 1325

Gençlik: 238

Sonbahar Tılsımı

Bella Thorne

Özgün Adı: Autumn Falls

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Pervin Salman

Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016

ISBN: 978-605-343-868-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Bella Thorne, 2014

Kapak Fotoğrafı © anneleven/Getty Images, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı
aracılığıyla DeFiore & Company'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

BELLA THORNE

sonbahar tılsımı

İngilizceden çeviren:

Merve Şimşek

PEGASUS YAYINLARI

*Beni uzaktan koruyup kolladıklarına ve
sevdiklerine inandığım sevgili babamın, babaannemin
ve dedemin anılarına.*

*Bu kitabı en büyük destekçilerim olan bellarina ve
bellarino'lara adıyorum. Umarım hikâye hoşunuza gider...
Sizin için yazdım.*

Giriş

O olay gerçekleştiği gün Jenna beni bütün bunların felaketle sonuçlanacağına dair uyarmıştı. Tezgâhımın üstüne oturup kendine bir elma alırken, “Cidden, Autumn,” dedi. “Bence bunun sonu trajedi olacak.”

Dolabın üst rafındaki cam karıştırma kaplarına uzanırken, “Of, güvenoyun için sağ ol,” dedim. “Sana minnettarım.” Ama söylediklerinde haksız da değildi hani. Çünkü birincisi, yemek yapmayı bilmiyordum. İkincisi, babaannem Eddy’nin en zorlu Küba yemeklerinden birini, *boniatillo*’yu yapmaya çalışıyordum. Son olarak da babam benim ne kadar pişman olduğumu anlasın diye yemeğin tam anlamıyla kusursuz olması gerekiyordu.

Onu bir aydır görmüyordum. Kendi işi vardı ve çok sık seyahat ederdi. Şirketi bilgisayarlarla ilgili bir şeyler yapıyordu ve ben, bana ne yaptığını açıklamadığından değil de açıklarken kullandığı teknosaçmalıkları anlamadığımdan, bu konuda tam olarak bilgi sahibi değildim. Ama genel olarak, şirketlerin devasa boyutlardaki aşırı derecede önemli verileri

için dünyanın sonu gelmedikçe çalınamayacak ve kaybolmayacak güvenli depolama sistemleri ürettiyordu.

Evde olmadığı zamanlarda genelde geceleri güzel telefon sohbetleri yapardık. Ama bu seferki seyahatinde bütün görüşmeler boyunca onu hayatımı mahvetmekle ve kendinden başka kimseyi düşünmemekle suçlayıp durdum. Hem bu seferki seyahatinin nedeni iş de değildi; Florida'ya gitmişti çünkü annesi felç geçirmişti. Haberi duyduğu anda yola çıktı ve tam bir hafta boyunca hastanede onunla birlikte ölümü bekledi.

Eddy iyileşti ama artık kendi başına yaşayamaz durumdaydı, o yüzden babam onu bir bakımevine yerleştirdi. Durumun bununla son bulması gerekiyordu. Onun yerine o ve annem bir aile toplantısı düzenleyip bizim Eddy'ye Baltimore'un banliyösünden daha yakın oturup göz kulak olmamız için Aventura'ya taşınmamıza karar verdiler.

Kayıtlara geçsin: Ailenin yarısını oluşturmamıza rağmen bu toplantıya ne ben ne de Erick katıldık.

Ben taşınmak istemedim. Hayatım boyunca Stillwater'da yaşamıştım. Tanıdığım herkes ve bütün hatıralarım buradaydı. Stillwater ilkokul ve ortaokula gittiğim yerd. Hafta sonları arkadaşlarımda evlerinde takılıp birlikte pizza sipariş ettiğimiz ve komik fotoğraflarımızı paylaşıp eğlendiğimiz yerd. Altıncı sınıftaki beden eğitimi dersinde, bir voleybol maçı sırasında kendimi rezil edişime şahit olan ve öğle yemeğinde yanıma oturarak kendi popülerliğini tehlikeye atmış en iyi dostum Jenna da buradaydı. O gün benimle ev yapımı çikolata parçacıklı kurabiyelerini de paylaşmıştı. Eddy'nin yardıma ihtiyacı varsa neden *o bizim* yanımıza taşınmıyordu ki?

Elbette babamın bir dizi nedeni vardı. Eddy soğuk kışları kaldıramazdı, ona yakınlık gösterilmesine ihtiyacı vardı; Aventura'da hayat daha ucuzdu, annem ve babam zaten hep bir gün güneye yerleşmeyi düşünürdü falan filan. Hepsinin tek bir anlamı vardı: Lise ikinci sınıfın ortasında, bana hiç söz hakkı tanınmadan, sevdiğim her şeyden koparıp alınmak.

İşte babam ne zaman arayıp meraklanmam için oranın kumsallarından, yemeklerinden ve havuzlu yeni evimizden bahsetse ben çığlık atar, kararından dönmesi için ona yalvarır ya da kalbimin ne kadar kırıldığını ve kendimi ne kadar ihanete uğramış hissettiğimi anlasın diye sessizliğe bürünürdüm. “Beni sevseydin,” demiştim olayın bir gün öncesinde milyonuncu kez, “bunu bana yapmazdın.”

“Seni çok seviyorum, Autumn,” demişti, “o yüzden bir karar verdim.”

“Taşınmıyor muyuz yoksa?” diye sordum umutlanarak.

“Hâlâ taşınıyoruz ama ben CEO'luktan istifa ediyorum. Danışmanlık yapmaya devam edeceğim ama günlük işleri ve iş seyahatlerini devralması için birini işe aldım.”

“Yani bizimle evde mi kalacaksın?”

Sözler ağzımdan çıktığı anda gerçekdışı gelmişti. Hayatım boyunca babamın bunu yapması için ağlayıp durmuştum. Yazılıdan iyi bir not aldığımda bana bir beşlik çakabilmesi ya da beni ve Jenna'yı arabayla markete götürebilmesi için. Yaptığım bir şakaya gülmesi veya Erick ile bana o ünlü muzlu cevizli kreplerinden yapabilmesi için. Uzaktan seyreden biri olmaktansa hayatıma katılması için.

“Ama hep kimsenin işleri senin kadar iyi yönetemeyeceğini söylerdin.”

“Belki de düşündüğüm kadar vazgeçilmez değildir,” dedi buruk bir biçimde alay ederek. “Sizleri seviyorum. Bu taşınmanın bizim için yeni bir başlangıç olmasını istiyorum.”

Birdenbire ona üzüntü verdiğime pişman olmuştum. Memnun değildim ama en azından yaramaz çocuklar gibi ona işkence etmeyi bırakabilirdim. Ne kadar pişmanlık duyduğumu anlasın diye onu evde büyük bir jest yaparak karşılamak istemiştım. *Boniatillo*’nun nedeni bu.

“Tamamdır,” dedim mutfakta hazırladığım çizelgeye bakarak. “Babamı havaalanından almamıza üç saat kaldı. Tatlı patatesler, şeker, misket limonu, tarçın ve yumurtalar burada. Başka?”

Jenna yüzüne düşen koyu renk saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp babaannem Eddy’nin çok eskiden yazdığı tarife baktı. “Bir şişe Manz... Ne yazdığını anlamıyorum.”

“*Manzanilla*.” Mükemmel bir İspanyol aksanıyla telaffuz ettim. “Bir şarap türü.” Kilerin kapısını açıp tozla kaplı bir sürü şişeyi tıngırdatmaya başladım.

Jenna kusursuzca alınmış kaşlarını oynatarak, “Parti mi var?” diye sordu.

Gözlerimi devirdim. Jenna dünya dursa bile bir damla alkol içmezdi. Bunun sadece on beş yaşında oluşumuzla da ilgisi yoktu. Jenna koşucuydu. Bu onun her şeyiydi. O yüzden göz kalemi ve dudak parlatıcısından başka hiçbir şey sürmez, saçlarını hep atkuyruğu yapardı ve yirmi çift spor ayakkabısı vardı. Pardon, *koşu ayakkabısı*. O yiyip içmezdi; enerji veren ve susuzluğunu gideren şeyler tüketirdi. Onun vücuduna alkol sokmak bir tanker dolusu petrolü okyanusa dökmek kadar büyük bir günah olurdu.

Ben mi? Ben de içmezdim çünkü babam beni mahvederdi.

“Buldum.” Şişeyi bulmak için kilerde emeklemek zorunda kalmıştım ve çıktığımda Erick aşağı inmiş, Jenna komik mimikler yaparken onu kameraya çekiyordu.

“Sapık, kes şunu,” dedim yanından geçerken onu iterek.

“Ne var? Jenna’yı çekiyorum.”

“Yani ben izlesem Jenna’nın göğsü yerine yüzünü mü görürüm diyorsun?”

Erick bana bakakaldı. “Şey...”

“Gerçekten mi?” Jenna kamerayı kaptı. “Silindi,” dedi videoyu yok ettikten sonra ve bana dönüp, “Bunu özlemeyeceğim,” dedi.

O değil ama Erick özleyecekti. Benden dört yaş küçük ve Jenna’yla altıncı sınıftan beri arkadaştık yani onu senelerdir tanıyordu ve tanıştıklarından beri de ona âşıkı. Önceden şirin bir durumdu. Ama sonra iğrenç bir şekilde ergenlik öncesi döneme girdi ve Jenna’yı takıntı haline getirdi... Of.

Jenna ona kamerasını geri verirken, “Buna son vermek zorundasın, Icks,” dedi. “Ben senin ablan sayılırım.”

“Hiç de ablam sayılmazsın,” diye patladı Erick.

“İğrenç. Hormon Çocuk. Kamerayı buraya çevir.” Lensi bana döndürene kadar bekledim. “Bunu kaçırmak istemezsin çünkü bendeniz, Autumn Falls, yemek yapmak üzereyim.”

Jenna, “Yangın söndürücüyü sen mi getirirsin yoksa ben mi getireyim?” diye sorarak Erick’in gereğinden fazla uzun bir gülme krizine girmesine neden oldu.

Onları duymazdan gelerek, “İstedığınız kadar gülün,” dedim. “Bu hayatımın dönüm noktası olabilir. Yemek yapmak benim işim olabilir.”

Bir uğraş bulmaya aşırı derecede ihtiyacım vardı. Evde işi gücü olmayan bir ben kalmıştım. Ah, elbette Kyler Leeds takıntım vardı ama Jenna'yla kesin bir kuralımız vardı: İnsanlar uğraş olamaz. Olsalar bile bunun hakkını gerçek bir erkek arkadaş verebilirdi; iki yıldır umutsuzca âşık olduğum bir *rock* yıldızı değil.

Bu arada ailemin de Jenna'nın da bir sürü uğraşı vardı. Annemin Sokak Hayvanlarına Yardım adında sokak köpeklerini koruma derneği, Erick'in kameraları, babamın da bilgisayarları vardı. Babaannemin bile bir uğraşı varmış. Önceden Küba'da çömlekçilik yaparmış. Babam bebekken ailecek ABD'ye göçünce ara vermiş ama birkaç yıl sonrasında dedem ölünce tekrar başlamış. Bana şaşırtıcı gelse de anlaşılan çömlek satarak ailesini geçindirmiş. Her sene onu Florida'da ziyaret ettiğimizde Erick'e ve bana o kaplardan verirdi ve dürüst olmam gerekirse o kadar da güzel değillerdi. Yani satarak aileni geçindirebileceğin bir şeye benzemiyordu.

Ellerimi kot pantolonuma sildim. Her yerime tatlı patates parçaları sıçramıştı ve ter içinde kalmıştım; bir de sebze soyucuyla parmağımın derisini kaldırmıştım.

Yemek pişirmek bana göre değildi.

Erick kabın içindekilere bakarak, "Bunun oyun hamuru gibi mi görünmesi gerekiyordu?" diye sordu.

Jenna burun kıvrarak, "Tarifte pürüzsüz bir püre gibi görünmesi gerektiği yazıyor," dedi. O ve Erick birbirlerine baktılar.

"Susun!" diye patladım. İçine şeker, su, misket limonu ve tarçın koyduğum sos tavasına doğru eğildim. "Bunu daha ne kadar karıştırmam lazım?"

“Şerbet ip gibi akacak hale gelene kadar,” diye okudu Jenna.

Erick, “İpliğe dönmesi mi gerekiyor yani?” diye sordu.

“Jenna, ben öldürmeden şu Erick’i uzaklaştırır mısın, lütfen?”

Erick, “Babam için bunları videoya çekmemi isteyen sendin,” diye sızlandı.

Bizim tembel av köpeği Schmidt derin uykusundan uyanıp havlamaya başladı ki bu da annemin eve geldiğini gösteriyordu.

İçeri girip yoga matını Jenna’nın spor çantasının yanına attığında, “Mmmm, neyin kokusu bu bakalım?” diye sordu. Babam ne zaman iş seyahatinden dönecek olsa annem o kadar heyecanlanırdı ki ancak çok ağır egzersizler onu sakinleştirebilir ve aklını kaybetmesine engel olabilirdi. Yirmi yıldır evlilerdi ve babama hâlâ o kadar âşıktı ki delirebilirdi. “*Boniatillo* mu yapıyorsun?”

Erick yüzünü buruşturdu. “Sayılır.”

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu annem.

“Ben hallediyorum,” diye ısrar ettim sinirle.

Yine de yanıma geldi. “Biraz karmaşıktır.” Omzumun üstünden sos tavaasına baktı ve sonra kaşıkla biraz şerbet alıp tavaya geri döktü. “Ateşi çok yüksek tutmuşsun ama olsun. Ben olsam bunu hamura döker, yumuşayana kadar karıştırmaya devam ederdim. Muhteşem olacak.”

Yukarı çıkmadan önce başıma bir öpücük kondurdu. Söylediğini yaptım ama hiç de yumuşak bir kıvam almadı. Sanki çimento karıştırıyor gibiydim.

“Onu zehirlediğimi düşünecek,” dedim dişlerimi sıkarak.

Jenna arkadaşım olmasına minnettar kalmama ve yakında ayrılacağımız için de çok üzülmeme yol açan, güven verici tavrıyla, “Her şey yoluna girecek,” dedi.

Erick, “Buraya bakın!” diye bağırdı. “Yumuşuyor. Gerçekten başardın, Autumn.”

Genelde değil ama bazen Erick baş belası olmayı tamamen unuturdu. Güzel kareler yakalayabilmek için kamerasını yaklaştırdı ve Jenna tariften yapılması gerekenleri okumaya devam ederken tavayı ocaktan alıp biraz bekledim, sonra da çırpıtığım iki yumurta sarısını ekleyerek karışımı tekrar ocağa koyup biraz daha karıştırdım ve Manzanilla’yı kattım. Ardından karışımın tamamını bir kaba döktüm.

Kameraya ünlü bir şef edasıyla, “Babam geldiğinde,” dedim, “karışım soğumuş olacak ve bir yığın kremşantiyle, afiyetle yenecek.”

Selam vermek için eğildiğimde Jenna alkışladı.

Erick aslında cevap beklemiyormuşçasma, “Bunu internete koyacağım, tamam mı?” diye sordu.

Erick’in kendi YouTube kanalı vardı ama izin almadan başkalarının videolarını paylaşmaması için babam ona söz verdimişti.

“Kötü fikir,” dedi Jenna.

Kameranın ekranındaki donmuş görüntüme baktım. Tatlı patates parçacıkları yüzüme yapışmış, kızıl saçlarımın arasında kurumuştur. Bir de sebze soyucunun kanattığı parmaklarımı ekleyince her şey çiftlikte geçen bir korku filmine döndü.

“İyi deneme,” dedim. “Asla olmaz.”

Saate baktım. Babamı almaya gitmeden önce insan gibi görünmek istiyorsam her saniyeye ihtiyacım vardı. “Jenna!”

“Git, hazırlan. Sonra bana nasıl geçtiğini mesaj at.” Elma-
dan kalanları çöpe attı ve patatesler içindeki iğrenç halime
rağmen bana sarıldı ki bu da gerçek bir arkadaş olduğunun
göstergesiydi. Ben duş almak için yukarı çıkarken Erick hâlâ
oturma odasının penceresinden, Jenna’nın gidişini izliyordu.

“Erick. Hiç olacak iş değil,” dedim onun da duyabileceği
kadar yüksek sesle.

Bir buçuk saat kadar sonra annem ve ben hazırдық. “Erick!
Haydi!” Annem sabırsızca ona seslendi. Çok güzel görünüyordu;
bir etek ve babamın ona Noel’de hediye ettiği bluzu giymişti,
bir de saçları hem parlıyor hem de mango gibi kokuyordu.
Saç genleri beni nasıl atlamış bilmiyordum ama atlamıştı işte.
Onun saçları uzun, koyu renk ve doğuştan kıvrıkcıktı. Bense
saçlarıma saç kurutma makinesiyle, maşayla ve bir sürü saç
şekillendiriciyle işkence ederdim ama yine de kızıl renkli,
durgun bir deniz gibiydi ve hafiften tatlı patates gibi kokardı.

“Geliyorum!”

Annem bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanarak
ellerini bacaklarının yanlarına vuruyordu. Telefonu çalınca
çantasını aramaya başladı. Kaşları çatıldı. “Efendim? Evet,
benim... Anlamadım, ne?”

Ben Schmidt’i okşuyordum ama söylediklerinin ardın-
dan donakaldım. Sesinde bir şey vardı. Suratının rengi attı,
mutfaktaki sandalyeye o kadar sıkı tutunuyordu ki bilekleri
beyazlaştı.

“Tamam. Hazırım!” Erick aşağı indi, ben ona bakıp başımı salladım.

“Mümkün değil,” dedi annem zar zor konuşarak. Erick ve ben yanına gittik ama ikimize de bakmadı. “Benim kocam uçakta. Biz de onu almaya gitmek üzereyiz.”

Boğazım düğümlendi. Tuhaf bir biçimde Jenna’nın öngörüsü aklıma geldi. Erick’in bana uzattığı elini tuttum.

“Evet,” dedi annem neredeyse fısıltıyla. “Evet... Onun yüzüğü. Evet, sağ bileğinde. Anlıyorum, ben... Evet.”

Sendeleyerek çekmeceye gitti ve kalemle kâğıt çıkarıp bir şeyler yazmaya başladı.”

“Elbette,” diye fısıldadı. “Teşekkür ederim.”

Telefonu kapadı ve tezgâha yaslanarak başını bizden öteye çevirip öne eğdi.

“Anne,” dedim. Korkmuş, küçük bir kız gibiydim. “Yoksa babam?..”

Annem döndü. Yüzü kızarmış ve lekeli gibi görünüyordu. Sözcükler ağzından dökülene kadar uzun bir süre geçti.

“Miami’de, havaalanı yakınlarında bir trafik kazası olmuş,” dedi ifadesiz bir sesle. “Babanız uçağa binememiş.”

1

Altı hafta sonra

“Şaka mı bu?”

Bunu yüksek sesle söyledim çünkü bir yerin sabah sekizden önce bu kadar sıcak ve yapış yapış olması anlaşılır gibi değildi. Yüksek belli pilili şortum olmadık yerlerden kırıışmıştı ve aynadan baktığımda hoş görünen ama şimdi pek bir şeye benzemeyen kolsuz tişörtümü çıkarsam mı diye düşünüyordum. Hava o kadar boğucuydu ki kendimi ter kokan bir spor ayakkabısının içinde gibi hissediyordum.

En azından acele etmek zorunda değildim. Aventura Lisesi sadece beş yüz metre uzaklıktaydı. Hem zaten oraya gitmek için can attığım da yoktu. Güzel bir sabah geçirmiyordum. Daha güneş doğmadan Erick uzaktan kumandalı helikopterini uçurmaya başlamıştı, sonra alet gelip benim odama daldı ve başımı yastıktan kaldırmamla helikoptere çarpmam bir oldu. Hem de çok fena.

“Aaahhhh!” Helikopter alnıma çarptıktan sonra yorgana düşüp can çekişirken acıyla bağırdım. Zaten hiç keyfim yoktu. Son zamanlarda hep böyleydım. En kötü zaman, uykuyla uyanma arasında geçen zamandı.

Ben uyurken o hâlâ hayattaydı.

Uyandığımda ise o hayattaymış gibi davranıyordum. Kendimi bir yere gitti, seyahate çıktı diye kandırıyordum. Her zamanki gibi.

Ama bu ağır, uyku sersemi olduğum anlarda aklım başıma geliyor ve bir gerçek Erick’in aptal helikopteri gibi kafama dank ediyordu: O artık yoktu. Sonsuza dek gitmişti. Gözlerimin önüne gelen tek şey ise gece gündüz, her dakika unutmaya çalıştığım korkunç kaza sahneleriydi.

Yani her zaman yalnızca keyifsiz değilim, ciddi anlamda canım da yanıyordu. En yüksek doz ağrı kesici alınması gereken cinsten.

“Autumn!” dedi Erick beni suçlar bir ses tonuyla ve içeri girip helikopteri aldı. “Hava kameramdı bu benim. Çok sağ ol!”

“Hava kamerası mı?” Helikopterin altındaki küçük kamerayı çıkarışını izledim. “Ciddi misin? Uyuyuşumu mu çekiyordun?”

“Annem seni kaldırmamı istedi! Alarmını duymadın.” Sonra yerde bıraktığım bir çorap tekini alıp eşyalarımı koyduğum bir kutuya basket attı. “Sü-per! Falls’tan bir sayı daha!”

Doğru değildi. Alarmımı *kurmamıştım*.

Zonklayan başımı sakinleştirmek için gözlerimi kırpıp durdum. Kardeşimse mısır gevreği reklamlarındaki çocuklar gibi dertsiz tasasızdı, gözlerinin içi gülerken iyi ve dengeli bir

kahvaltının yardımıyla günün üstesinden gelmeye hazırды. Bu durum nedense midemi bulandırıyordu.

“Neden böyle mutlusun ki?” dedim pat diye.

“Ne?”

“Okulun ilk günü yüzünden gergin değil misin?”

“Hayır,” dedi.

“Olmalısın,” dedim gözlerimi kısarak. “Bir sürü yeni çocuk olacak. Ya kimse seni sevmezse?”

“Herkes beni sevecek.” Bunu inanarak söylemişti ama gözlerindeki şüpheyi fark ettim. İçimdeki zafer kıvılcımlarını hissediyordum.

“Belki de sevmeyecekler.” Soğuk bakışlarım onu yakaladı. “Senin ortasındayız. Herkes çoktan arkadaşlarını belirlemiştir. Belki senin insanları uykusunda kameraya almak gibi delice şeyler yapan tuhaf bir yabancı olduğunu düşünecekler ve hiç kimse seninle takılmak istemeyecek.”

Erick’in ağzı açık kaldı ve gözlerindeki özgüven yerle bir oldu. Ben durumdan memnundum... O omuzlarını düşürüp odadan çıkana kadar.

Sonra evrendeki en korkunç insanın ben olduğumu anladım.

Çünkü ona söylediklerim aslında kendim için düşündüğüm şeylerdi. Kardeşime bir şey olmazdı. Ama kimsenin takılmak istemeyeceği kişi bendim. Kimseye ayak uyduramayacak olan da.

“Bekle, Erick!” İçimi suçluluk duygusu kaplarken arkasından bağırdım. “Hava kameranı unuttun!”

“İstemem.”

“Erick!” Sonra gönlünü alırdım. Erick’e kötülük yapmak istediğimden değil; yalnız o her şeyi benden daha iyi idare ediyordu.

Komodininin üstünden telefonumu alıp Jenna’ya iki kelimeden oluşan bir mesaj çektim: BERBAT BİRİYİM. Sonra kendimi banyoya sürükledim ve aynaya baktım. Alnımın ortasında kocaman bir şişlik vardı. Helikopterin pervanelerinden biri şişliğin ortasında bir yarık açmıştı; yani sonuç olarak tam da şişik bir maymun poposuna benziyordu.

Şişliğin daha da büyümesine ve daha korkunç görünmesine neden olan duştan sonra odama geri döndüğümde annemi yatağıma oturmuş halde buldum.

“Biliyorum,” dedim sitemli bakışlarını fark edince. “Çok kötü bir ablayım.”

O yastıklarımı kabartıp havalandırırken gidip yanına oturdum. Ondan biraz uzundum ve bu hâlâ tuhaf bir histi. Sanki sırf daha uzun olduğum için ona göz kulak olması gereken benmişim gibiydi.

Kollarını bana doladı ve başımı onunkine yasladım. “Okula gitmek zorunda mıyım?”

“Her zaman mı?”

“Hiç gitmeme ihtimalim var mı?”

“Babanın sana neden Autumn adını koyduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu.

“İçten içe benden nefret ettiği için mi?”

Bir düşünsenize: *Autumn Falls*¹. Beni tam bir beceriksiz ve mevsimler konusunda yeteneksiz biri gibi gösteren bir

1 (İng.) Sonbahar Düşer ya da Sonbahar Sonbahar. (ç.n.)

cümleden ibaret. İşte Autumn. Autumn ne yapar? Düşer. Bir sorun daha var. Yaz sıcaktır, canlıdır, yazın plaja gidilir, dışarı çıkılır; kış samimidir, kışın kar yağar, dışarı çıkılmaz ve uykulusundur. Sonbaharsa bir öyledir, bir böyle; ne olmak istediğine karar veremez. Karmaşık bir mevsimdir, dağınıktır ve kararsızdır. Bana *tam da* bu mevsimin adı konmuş. İki kere.

Hâlâ kendime bir uğraş bulamamış olmam şaşılacak bir şey miydi? Hayır, değildi.

“Ona göre yılın en muhteşem mevsiminin adını iki kere verdi sana,” dedi annem.

“O yüzden miydi?” diye sordum. Hikâyesini biliyordum ama anlatmasını istiyordum.

“Elimde kocaman bir kız isimleri listesi vardı ama o sadece Autumn olmasını istedi. Seni tanımak için çok uzun zaman harcadığını ve adının kesinlikle Autumn Falls olduğunu söyledi.”

“Ben doğmadan önce... tanımak için mi?”

“Öyle demişti. Bir de adının Autumn olması gerektiğini çünkü sonbaharın karmaşık olduğunu söyledi. Sıcak ve soğuktur, çlgın bir renk karışımı yaşanır ve yapraklar kuruyup solsa da hâlâ güzeldir. ‘Sonbahar güçlüdür ve kolay anlaşılmaz, kızımız da öyle olacak,’ demişti bana.”

Derin bir iç çekerek, “Okula gitmem gerektiğini söylüyorsun yani,” dedim.

“Düşündüğünden daha güçlüsün diyorum. Okula gidip gitmemek senin kararın. Erick’i arabayla bırakmam lazım. Seni seviyorum, Autumn.”

Tekrar uykuya dalmak için yatağa attım kendimi... Ama gözlerimi bir saniye kapayamadım. Aptal hikâye. Babam için

güçlü olmak istiyordum. Başımdaki şişlik hâlâ bir sorundu ama biraz makyaj ve kâküllerimi biraz yana kaydırmam işe yaradı.

Aşağı indiğimde annem ve Erick çoktan gitmişti. Bir süre koltuğa, köpeğe ve televizyona baktım. Birlikte mükemmel bir gün geçirebilirdik.

Sonra sehpadaki çerçeveli fotoğrafı elime aldım. Babamın daha geçen ağustosta, Bermuda tatilimizdeyken çekilmiş fotoğrafı. Pembemsi kumlu sahilde süper kahraman pozu vermiş, boyunu uzun göstermeye çalışıp ellerini de beline koymuş. Bir gün öncesinde güneş gözlüğünü kaybettiği için benim yuvarlak camlı ve göz kamaştırıcı gözlüklerimi takmıştı ve üzerinde ABD başkanlarının karikatürleri olan şortunu giymişti.

Acayip şapşal görünüyordu ama mutluydu. Fotoğraftan anlaşıyordu. Elime alınca içine atlayıp onunla takılmak için can atıyordum çünkü çok iyi zaman geçireceğimi biliyordum.

“Seni seviyorum baba,” dedim.

Sonra dışarı çıktım.

Bir dizi tek katlı, pembe çatılı ve devasa pencerele evin yanından geçerken sonunda Jenna’dan mesaj geldi:

Berbat hiçbir yanın yok!

Onu acayip özlüyordum.

Florida'da yaşadığıma hâlâ inanamıyordum. Olanlardan sonra her şey iptal edilecek diye umutlanmıştım ama annem, babamın plana göre hareket etmemizi isteyeceğine, bizim için dayayıp döşediği eve taşınmamıza ve Eddy'ye göz kulak olmamıza karar verdi. Taşınmanın evimizi, arkadaşlarımızı ve alıştığımız her şeyi kaybetmemize neden olacağını söyleyip karşı çıktım ki bu nedenlerin sadece biriydi, şimdi her şey değişmişti. İyi bir anne olarak geriye kalan birazcık düzene bağlı kalmamızı sağlaması gerekmez miydi?

Bu onu ağlattı. Son zamanlarda gerçekten ailenin göz-bebeğiyim yani.

Yüz metre kadar yürüdükten sonra benim yaşlarımda bir çocuk sırtında çantasıyla diğer sokaktan kaldırıma çıktı. Birkaç adım arkasındaydım ve onun da okula gittiğini düşündüm çünkü aynı yaşlardaydık, çanta takmıştı ve iki kez aynı yerlerden döndük.

Gözlerimi ona dikmek istemiyordum ama tam karşımdaydı ve o yüzden de gözlerimi alamıyordum. Yandan cepli ve dizlerine gelen bir şort, bir de kırmızı bir tişört giymişti. Olduğum yerden, kısa kesilmiş kahverengi saçlarının kapladığı başının arkasını çok iyi görebiliyordum ama beni özellikle ensesi büyülemişti. Neredeyse tişörtü kadar kırmızıydı. Oraya güneş kremi sürmeyi unutmuş olmalıydı çünkü gördüğüm tek güneş yanığı oradaydı ve çabuk yanabilecek bir çocuktuk. Kolları ve bacakları benimkiler kadar beyazdı ve burada dışarı çıkmayı düşündüğümde bile 100 faktörlü kremlerden sürmem gerekiyor.

Gerçekten onun kadar beyaz mıydım ki? Onun teni saydam gibiydi. Kolumu kaldırıp rengini onun bacaklarınıninkiyle

karşılaştırdım. Aramızdaki mesafe yüzünden kestirmek zordu. Belki biraz yaklaşabilirdim.

Adımlarımı hızlandırdığımda arkasına döndü.

“Ya peşime düşmüş özel bir dedektifsin ki bu durumda ne bilmek istiyorsan hemen anlatırım ya da sen de benim gibi Aventura Lisesi’ne gidiyorsun ki o zaman okul yolu boyunca senden üç adım önde gitmek çok büyük kabalık ve biraz da cinsiyet ayrımcılığı olur.”

Ondan hemen hoşlandım. Biraz komik olduğu ve kendine güvendiği; biraz da bronz insanlar ülkesinde benim gibi soluk renkli olduğu için.

“Aventura Lisesi’ne gidiyorum,” dedim. “Autumn Falls.”

Söylediklerimi anlamaya çalışıyormuş gibi göründü, o yüzden açıkladım: “*Adım* Autumn Falls. Söylediğim bir cümle değildi.”

“A Lustfull Man²,” dedi.

“Pardon?”

“İsminin anagramı. Ben J.J. Austin. Benim harflerden ne yazık ki bir şey çıkmıyor. Bir A ve bir N daha konsa “Just A Ninja³” olabilirdim ama bu şekilde geriye bir şey kalmıyor.”

Tekrar yürümeye başladığımızda, “İşin gücün bu mu?” diye sordum. “Harflerin yerlerini mi değiştiriyorsun?”

Başını evet dercesine salladı. “Kelimeleri seviyorum. Harflerin yerini değiştirmeyi, bulmacaları, akrostişleri, kelime bulmaca oyunlarını...”

2 (İng.) Arzulu bir adam. (ç.n.)

3 (İng.) Sadece bir ninja. (ç.n.)

“*Kelime bulmaca* mı? Seksenine gelmeden yapılacak bir şey mi ki?”

“Benim ailemdensen evet, öyle. Bir araya gelince oynuyoruz. Tuhaf, biliyorum ama bizim uğraşımız sayılır.”

Etkilenmiş halde, “Tüm ailenin uğraşı mı?” diye sordum. “Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.”

Ona teorimi, ailecek yapılan bir şeyin bilime nasıl katkı sağlayacağını anlattım. J.J. ile henüz beş dakika geçirmiştım ama çoktan aptalca davranmaya başlamıştım. Ortak birkaç dersimiz olduğunu umdum.

Yeni lisem alçak, morun tuhaf bir tonuna boyanmış, geniş bir binaydı ve en büyük duvarına da turkuvaz harflerle AVENTURA LİSESİ yazılmıştı. U şeklindeki binanın orta kısmı geniş ve alçaktı. Bahçesi frizbi oynayanlar, birbirlerine top atanlar ve gezinenlerle doluydu.

Belki J.J. iyiye işaretti. Buradaki herkesle böyle kolayca anlaşabilirdim. Belki haftaya, belki de yarın sabah bu bahçede harika arkadaşlarımla derslerden önce buluşup zaman geçirebileceğim kendime ait bir alanım olurdu.

Binaya girdiğimizde, “Müdürün odasını gösterir misin bana?” diye sordum. Artık çok geç olsa da, neyse ki içeride klima vardı; daha bakmadan saçlarımin kurtarılamaz halde olduğunu biliyordum. “Onunla görüşmem lazım.”

“Tabii. Bu taraftan. Buraya yeni mi taşındın?”

Sohbetin bir önceki aşamada kalmasını gerçekten tercih ederdim. Şimdi konu babama gelecek, sonra gözleri kocaman açılıp şefkatle bakacak ve “Ah, zavalılık, neler çektiğini anlamamın imkânı yok,” diyen bir sessizlik etraftaki her şeyi yutacaktı.

“Evet. Bir iki hafta önce.” Sorular sormaya başlamasından korktuğum için onun yeni kelimeler üretmesini istiyordum: Durgun su anlamına gelen “Stillwater,” küçük savaşlar anlamına gelen “Little Wars”; “Aventura” çılgin tonbalığı anlamına gelen “Rave Tuna” ve çok nemli anlamına gelen “Way Too Humid” sesli efsane ah anlamına gelen “Audio Myth Ow” olurdu mesela. O sırada müdürün odasına vardık. Odanın koridora açılan kocaman bir penceresi vardı ama panjuru sıkı sıkıya kapatılmıştı.

“Beklememi ister misin?” diye sordu. “Sana sınıfa kadar eşlik edebilirim.”

“Ah,” dedim şaşkınlıkla. “Gerek yok, teşekkür ederim.” Havalı görünmeye çalışarak tişörtümü ileri geri çekıştirdim.

“Tamam o zaman.”

Aslında beklemesini ve beni sınıfa kadar götürmesini çok isterdim ama müdürün bana söyleyeceklerini duymasını istemiyordum. Babamla ilgili konuşursa tuhaf bir durum olurdu.

“Hımmm, o zaman, sonra... görüşür müyüz?” dedim.

“Olur. Görüşürüz.” Dönüp gitti ve sonra durup arkasına baktı. “Görüşürüz”ün harflerinden bir kelime oyunu yaptı. O giderken ben de kocaman çantamı karıştırap telefonumu bularak Erick’e bir mesaj attım: *Sabah için özür dilerim. Okuldaki çocuklar seni sevecek.*

Hemen cevap gönderdi: *Seveceklerini biliyorum. Ben harikayım.*

Bazen kardeşim gibi olmak istiyordum.

2

Sekreterin işaretiyle odaya girdiğimde Bayan Dorio başını bile kaldırmadan, sadece gözlüğünün üstünden bana baktı. “Evet?”

“Ben Autumn Falls. Derse girmeden önce sizi görmem gerekiyor sanırım.”

“Doğru.” Ayağa kalkıp beni süzdü. Bayan Dorio gençti ve insanı ürkütmeğe güzel bile denebilirdi. Büyük ihtimalle gri takımının içinde piştiğinden yüzünde gülümsemeden eser yoktu. “Bir kavgaya mı karıştın?”

Sözleri keskin ve sanki onlar için ne zamanını ne de duygularını harcamak istemiyormuşçasına neredeyse monotondtu. Alnıma bakmak için masanın etrafından dolandı. J.J. ile konuşurken kör talihimin açtığı şişkin yarayı tamamen unutmıştım ama şimdi müdürün bakışları altında yara tekrar zonklamaya başlamıştı.

“Hayır. Ben, şey...”

“Kavgaya karışmak okuldan atılma nedenlerinden biridir. Okula silah veya uyuşturucu madde getirmek, cinsel istismar ve kundaklama da öyle. Diğer suçlar disiplin kuruluna sevk

edilir ve suçun şiddetine ve işlenme sıklığına göre okuldan uzaklaştırmadan atılmaya kadar farklı cezalar verilir. Sana gönderdiğimiz e-postalarda bunları okumuştundur, değil mi?”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kundaklama mı? Burada gerçekten böyle sorunlar mı çıkıyordu yani?

Bayan Dorio bir kaşını kaldırdı. Cevap vermediğim için şüphelendiğini hissediyordum. Kundaklamadan bahsederek tam da damarıma bastığını düşünüyordu belki de. “Evet,” dedim. “E-postaları aldım.”

“İyi. O zaman nereye gitmen gerektiğini biliyorsun.”

“Biliyorum.”

Daha ayrıntılı bilgi vermemi bekleyerek tekrar gözlemini bana dikti; o yüzden çıktısını aldığım ders programını gösterdim.

“İlk ders, üçüncü derslik. Bayan Sklowne.”

Bayan Dorio kaşlarını çatıp kâğıdı elimden aldı.

“Bayan *Knowles*,” diye düzeltti. “*Sekizinci* derslik.”

Gözlerini bana dikmemiş olsa doğru okuyabilirdim. Yine de bana kâğıt üzerinde sınıfların olduğu koridorları ve okuduğu kelimeleri gösterdi. Yerin dibine girdim ama yardımının dokunduğunu kabul etmeliydim. Artık baktığımda harflerin ve rakamların bana oyun oynamasına izin vermeyecektim.

“Teşekkürler.”

Başıyla onayladı. “Aventura Lisesi’ne hoş geldin, Autumn. Bir şeye ihtiyacın olursa kapım her zaman açık.”

Bunu söylerken gayet *kapalı* olan kapısını hiç alaya yer vermeden açıp sonra da arkamdan kapadı.

Koridorlar boştu. Ders çoktan başlamıştı. Harika. Dola-bımın nerede olduğunu biliyordum ama eşyalarımı koyacak

vaktim yoktu, çantamı içindekilerle taşıyacaktım. Olabildiğince hızlı yürüyor, hızımla muşamba döşemede ayakkabılarımın çıkardığı ses arasında denge kurmaya çalışıyordum. Duvarlar beyazdı ama oraya buraya turkuvaz ve Çingene pembesi şeritler atılmıştı. Acaba bu okulu boyayan renk körü müydü diye düşündüm.

Sekizinci dersliğin kapısında bir pencere vardı ve içeride boş bir sıra olduğunu görebiliyordum. Odanın diğer tarafında ama arkalarda kalıyordu, yani dünya âlem sessizliğe bürünmeden yerime süzülebilirdim. Bayan Knowles'ın boğuk gelen sesinden, yoklama aldığını anlayınca rahatladım çünkü o kadar da geç kalmadığımı anladım. Beni fark etmemeleri bile mümkündü.

Kapıyı açtığımda yüz çift göz bana döndü.

Tamam, belki yüz değildi. Sadece yirmi beş falan olabilirdi. Ama bana yüz *gibi gelmişti*. Gelişigüzel gülümseyip boş sıraya geçtim. Bayan Knowles kafasını listeden kaldırdığında tam da oturmak üzereydim. "Autumn Falls mu?"

Başımı kaldırıncaya önümde uzanmış bacağı göremedim tabii. Büyük sürpriz: Takılıp yere yapıştım ve çantamdakiler her yana saçıldı.

Tehlikeli bacaklara sahip olan çocukla birlikte birkaç kişi kahkaha attı. Sonra da çocuğa ilham geldi. "Baksanıza," dedi. "*Autumn... Falls!*"

Soğuk bir espriydi ama buradakiler için değil. Şimdi hepsi gülüyordu. Bayan Knowles bile diğerlerine katıldığını görmemem için ağzını eliyle kapıyordu.

Şakayı yapan cin fikirliye omzumun üstünden baktım. O kadar iriydi ki oturduğu yerle masası oyuncak gibi görün-

yordu. Bir esneme hareketi yapsa bahse girerim bütün sıra şarapnel parçaları gibi etrafa saçılırdı.

“İyi misin?”

Hulk’a bakmakla o kadar meşguldüm ki yanındaki çocuğun kalktığıнын farkına bile varmamıştım ve bir de baktım, yanımda bitivermiş ve...

Ah.

Hayatımda gördüğüm en güzel insandı.

Gerçekten. Kyler Leeds’le boy ölçüşebilirdi. Hoş, mavi gözler; çikolata renkli bir ten, kaslı kollar. Kalemlemleri, anahtarlarını ve dudak parlatıcımı yerden toplarken esneyen kol kaslarının kıvrımları kısa kollu tişörtünden fırlıyordu. Parmaklarını kıvrımlarında gezdirsem garibine gider mi acaba diye aklımdan geçti.

Ah, hayır. Gerçekten de parmağımı kıvrımlarına uzattım. Yaramaz parmak. Geri çekip fark etmemiş olmasını umdum.

“Bunları istemiyor musun?” diye sordu.

Kol kaslarını mı? Hayır, hem de çok istiyorum.

Sonra kitaplarımdan bahsettiğini anladım. Onları alıp tekrar çantama koydum. “Teşekkürler.”

“Önemli değil. Ben Sean.”

“Autumn. Memnun oldum.”

Bayan Knowles, “Köpekler gibi dört ayak üstünde tanışmanız bitti mi,” dedi, “yoksa daha birbirinizin arka taraflarını koklamanız mı gerekiyor?”

Daha fazla kahkaha. Çabucak sırama oturup sindim. Sean için üzüldüm. Ama o da herkesle birlikte gülüyordu. Hatta gözlerime bakıp gülümsedi ve ben de ona gülümsemek zorunda kaldım.

Prensip olarak insanları sınıflandırmayı sevmem ama Sean'ı çözmek oldukça kolaydı: kendinden emin, muhteşem, rezil olma konusunda korkusuz... Popüler biriydi. Büyük ihtimalle doğduğundan beri böyleydi. Aferin ona. Bana da aferin. Yeni gelen kıza kibar davrandı; bu belki de yeni bir modanın başlangıcı olurdu.

Biri omzuma vurdu ve döndüğümde mayolu kapak çekimleri arasında varoşları ziyaret ediyor gibi görünen bir kızla karşılaştım.

“Selam,” diye fısıldayıp gülümsedi.

“Selam.”

“Sadece bir şey söyleyecektim.” Sırasının üstüne eğilip biraz daha yüksek sesle fısıldadı. “Alnında *bir şey* çıkmış.”

Bunu duyan herkes bakmak için döndü ve bakışlar yarayı bastırıyormuş gibi her zamankinden daha çok acı çektim.

Bir süre korkunç bir sessizlik oldu, sonra birkaç kişi kahkahaya boğuldu.

Artık resmen fark edildiğim kesindi. Ama beklediğim şekilde olmamıştı.

3

Aptal yara. Aptal hava kamerası. Aptal Erick.

İçimden buradan hemen kaçıp gitmek geliyordu ama böyle bir yapım yoktu. İyi kız halimi otomatik pilota bağlamış durumdaydım. Yani okulda kaldım. Başımı eğip ağzımı açmadım ve iki saniyede bir kâküllerimi çekiştirip alnımdaki şekil bozukluğunu kapadıklarından emin olmaya çalıştım.

Uzun lafın kisası, akıl hastası gibi görünüyordum.

Fransızcadaki “r” harfini telaffuz etmek için ağzımı açtığım ilk anda sakızımın bir parçası ağzımdan fırlayıp yan sıraya düştü.

Öğle tatili bütün bunlardan sonra büyük bir rahatlık sundu. En azından kötü geçmesine hazırlıklıydım. Sonunda eşyalarımı dolabıma yerleştirip herkesin yiyecek satın aldığı uzun kantin binası “Metro”da yürümeye başladım. Yiyeceklerin en az zararlısını seçmek için uzun süre inceledim. Ama eninde sonunda çimli büyük bahçeye çıkmak, özenle kurulmuş gruplar halinde piknik masalarında veya çimlerde toplanmış yabancı insan seline karışmak zorundaydım.

Öylece dikilip yolunu kaybetmiş gibi görünmektense yalnız başına oturmak en iyisiydi. Gözlerden uzak kalıp fark edilmeyeceğim boş bir yere doğru ilerledim. Jenna da şimdi Stillwater'da öğle tatilindeydi. Telefonu yanında olabilirdi.

“Autumn! Autumn!”

Arkamı dönünce J.J.'in yüzünde büyük bir gülümsemeyle el salladığını gördüm.

Yanında iki kişi daha vardı: Biri telefonuna kilitlenmiş sıksa, sarışın bir çocuk; diğeri de dar ve turuncu elbiseli, kısa boylu, kıvrımları belirgin bir kızdı. Kız bir dirseğine yaslanmış, yerde yayılıyordu.

“Selam, J.J.”

“Selam. Autumn, bunlar da Jack Rivers ve Amalita Leibowitz, başka bir deyişle Vicar's Jerk⁴ ve Await A Zombie Lilt⁵. Senin teorinden yola çıkarsak Amalita'nın uğraşı kozmetik; Jack'inki de çizgi romanlar. Yani Ames erkeklerle kadın arasında bir etkileşim yaratmaya çalışırken Jack de bu etkileşimi zehirliyor.”

Jack, “Delisin oğlum sen,” diye cevap verdi. “Kızlar süper kahramanlara bayılır.”

“Kızlar filmlerde süper kahraman olan erkeklere bayılır,” diye karşı çıktı Amalita, “onlarla ilgili yazılanları okuyan boz renkli erkeklere değil.”

“Boz demeyelim,” dedi J.J. “Vampir şıklığında denmesini tercih ediyorum.”

4 (İng.) Papazın ahmağı. (ç.n.)

5 (İng.) Bir zombi şarkısı bekle. (ç.n.)

Jack kafasını kaldırıp bana ilk kez baktı. “Ah, merhaba. Sen Fransızca dersinde Carrie Amernick’in sırasına sakız fırlatmıştın. İyi hareketti. Çok kötü kızdır.”

Amalita, “Seni reddeden her kız kötü değil,” dedi. Sonra bana dönüp devam etti. “*Esta como una cabra*⁶ çünkü kız bununla değil J.J.’le çıktı.”

“İspanyolca biliyor musun?” diye sordum.

“Öyle, ama bu kötü olduğu anlamına gelmez,” dedi Jack. “Sadece zevki beş para etmez.”

“*Ya da* Megalopolis’i fethetmek için yapılan alçak planlardan daha başka şeyler konuşmak istiyordur,” dedi J.J.

“*Metropolis*, oğlum.” Jack bana döndü ama J.J.’i gösteriyordu. “O bir...”

“Evet?” J.J. onun sözünü kesti. “İşte, sen...”

Amalita onları durdurmak için elini kaldırıp bana döndü. “*Sí. Y tu?*”

“*Solo un poco*⁸,” dedim. “Yarı Kübalıyım.”

Amalita, “Ben de!” dedi. “PortoMekvadorba’lı ve Yahudi’yim. Anne tarafım Porto Riko, Meksika, Ekvador ve Küba’dan... Babam da etliye sütlüye karışmayanlardan.”

“Benimki babamdan geliyor,” dedim. “O...”

Artık yok. Öncedendi. Gözyaşlarımı tutup fark etmemiş olmalarını umdum.

“Yüzüne bir bakayım,” dedi Amalita.

6 (İsp.) O cadalozun teki. (ç.n.)

7 (İsp.) Evet, ya sen? (ç.n.)

8 (İsp.) Sadece biraz. (ç.n.)

Bu kötü bir fikirdi. Yapacağı tek şey alınla ilgili saçmalamaktı ve gerçekten artık bunu kaldıracak halim yoktu.

Şu an tartışmayı göze alacak durumda da değildim ve onun gözlerinde “hayır” a yer yok gibi görünüyordu. Öne eğildim ve Amalita doğrulurken küpeleriyle bütün bilezikleri şıkırdadı. Çenemi ellerinin arasına aldı.

“Bak şimdi,” dedi uzun birkaç dakikanın ardından. “Senin doğal kalman lazım. Ruj yerine parlatıcı kullan. Şeftali tonlarında. Farını at gitsin. Kahverengi göz kalemi al. Gözünün üstüne çek. Alt tarafa biraz pudra lazım, çok az. Şu anki, suratından akıyor. Şuraya, elmacık kemiklerine azıcık bronzlaştırıcı. Sen çok fazla sürmüşsün, şimdi birazını hafifçe vurarak alacağım. Okuldan sonra alışveriş merkezine gidip ihtiyacın olan her şeyi alıyoruz; taş çatlasa elli dolar eder. Bir de Arnica kremi. Başına sürersin, akşam da yarana buz koy, sabaha şişlik kalmaz.”

Bu sefer gözyaşlarımın gelişini hissetmedim bile. Birden ağlamaya başladım.

Çok saçmaydı. Hepi topu bana güzellik önerilerinde bulunmuştu. Şimdi delirdiğimi düşünüyor olmalıydı.

Yumruklarımı sıkıp derin ve titrek bir nefes aldım. İki kez daha ve yeniden kendime geldim. Mendille gözlerimi silip güldüm. “Pardon,” dedim. “Saçma bir şeydi.”

Amalita, J.J. ile Jack bakıştılar ve eminim nasıl bu durumdan sıyrılıp öğle tatillerinin geri kalanını bu deli kız olmadan geçirebileceklerini düşünüyorlardı. Sonra Amalita elini benimkinin üstüne koydu.

“Babana üzüldük,” dedi yumuşak bir sesle.

Gözyaşlarım yine sel oldu ve onları durdurmak için kendimi zorladım.

“Nereden biliyorsunuz?”

Jack utanarak, “Seni Google’da arattım,” dedi. “Öğleden önce. J.J. senden bahsedip duruyordu, ben de...”

J.J. koluna vurunca sustu. J.J.’in suratı, güneş yanığı ensesiyle aynı renge büründü. “Gazetede annenin köpek sığınağıyla ilgili bir makale vardı,” diye açıkladı. “Ne olduğu orada anlatılıyordu. Gerçekten üzgünüm.”

Üzüntüsü babamla mı yoksa yaptığı araştırmayla mı ilgiliydi anlayamadım ama sanırım önemli de değildi. Jack’in bulduğu makaleyi biliyordum. Annem Maryland’den ayrıl-mamızdan önce bile Sokak Hayvanlarına Yardım’ın Aven-tura şubesini açmak için çok çalışmıştı ve bununla ilgili bir röportaj yapıldığı için de çok mutluydu. Ama konuya trajik açıdan bakılacağını düşünmemişti.

Burada birilerinin haberinin olması aslında iyi bir şeydi ama bunu ağlamadan söylemem imkânsız olduğu için başımı sallamakla yetindim.

“Of ya...”

J.J. alçak sesle böyle deyince, önce bana söylediğini sandım. Sonra ayağa kalkan Amalita’ya baktığını fark ettim.

Amalita el sallarken, “Taylor!” diye bağırdı. “Tee! Benim, ben. Bizimle takılmak istemez misin?”

Jack, “Bizi öldürtecek,” diye homurdandı.

Amalita’nın bakışlarını takip ettiğim an midem altüst oldu. İlk derste gördüğüm, şu an bahçenin diğer tarafında duran süpermodele el sallıyordu. Uzun boylu bir sarışın,

sınıftaki dev ve başka kaslı arkadaşlarıyla birlikte bir gruba doğru yürüyordu.

Amalita, “Ne oldu, Tee?” diye bağırdı. “Hafızanla birlikte duyma yeteneğini de mi kaybettin? Buradayım!”

Herkes bize bakıyordu. Sarışın öfkelenmiş görünüyordu. O ve süper model konuşuyordu ama neden bahsettiklerini anlayamayacağımız kadar uzaktaydılar. Erkekler kızgın kormalar gibi kollarını göğüslerinde birleştirmiş, dikiliyorlardı. Sonra sarışın başını sallayıp bize doğru geldi.

Jack, “En azından tek başına,” dedi.

J.J, “Ames, bırak artık,” dedi. “Bunun sonu iyi değil.”

Amalita onu dinliyorsa da bunu belli etmiyordu. Sura-tındaki kocaman gülümsemeyle kızın gelmesini bekliyordu.

J.J’e, “Neler oluyor?” diye sordum.

Sarışını göstererek, “Gelen Taylor Danport,” dedi. “O ve Ames üç ay öncesine kadar çok iyi dosttu, sonra Taylor Ames’i terk edip Reenzie’yle takılmaya başladı.”

“Reenzie mi?”

“Marina Tresca. Esmer olan.”

Jack, “Kötü biri,” dedi.

J.J, “Bu sefer haklı,” dedi. “Doğru söylüyor.”

Taylor, Amalita’ya yaklaşırken öfkeyle, “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi. “Kendini rezil ediyorsun.”

Amalita fazlasıyla yüksek bir sesle, “Rezil falan olmuyorum,” dedi. “Belki de rezil olan sensindir çünkü ne yaptığını çok biliyorsun.”

Taylor sesini daha da alçaltarak, “Yeter artık,” dedi.

Amalita masumane bir şekilde, “Ne yeter?” dedi. “Tamamen sahte olman mı? Yeni *kankanın* daha bu seneye kadar senin hayatta olup olmamanı bile umursamaması mı?”

Reenzie neşeyle, “Selam!” dedi. Yanımıza geldiğini fark etmemiştim ama şimdi Taylor’ın yanında duruyordu. Taylor’dan birkaç santim kısa olsa da patronun o olduğu çok belliydi. J.J.’e ve Jack’e bakıp gülümsedi. “Çocuklar, farkında mısınız bilmem ama Miami-Dade bölgesinde hâlâ pitbul yasağı var. Bence sizinki de yok edilmeden havlamasını durdurun.”

Amalita, “Selam, Reenzie,” dedi. “Öğle tatilin nasıldı? Kaitlin’le konuştun mu? Tee’yi çalmadan önce terk ettiğin arkadaşın hani. Ya Kaitlin’den önce arkadaşın olan Evelyn’le? Birine sadık kalabileceğini düşünmen için beyin ölümünün gerçekleşmiş olması gerek; tuhaf şey.”

“Ames. Sence bunun ardından yine seninle takılmak ister miyim?” Taylor soruya cevap beklemedi. Çekip gitti.

Reenzie Amalita’ya, “Hafif kumaşlar,” dedi. “Göz zevkini bozacak şekilde buruşup kırışmazlar.” Sonra bana döndü. “Grubunu bulmana sevindim. Uzman tavsiyesi,” dedi alnımı göstererek, “ona buralarda dikkat etmen lazım. Sıcak hava yaralara iyi gelmez.”

Reenzie, Taylor’la uzaklaşırken Amalita arkalarından bağırdı. “Tee! Elimde Kurabiye Canavarı kostümlü fotoğraflarının olduğunu unutma! *Geçen seneden!*” Yine yere oturup çocuklara döndü. “Neyiniz var sizin? Niye beni desteklemediniz? Ondan korkuyor musunuz?”

Jack, “Sen başlattın,” dedi.

“Hem hayır, Marina Tresca’dan korkmuyoruz,” diye ekledi J.J. “Ama evet, kas mafyasından olabildiğince uzak kalmayı tercih ederiz.”

Amalita ben düşünceli bir halde elimi golf topu büyüklüğündeki şişlikte gezdirirken, “Dinleme sen onları,” dedi. “Söyledikleri beş para etmez.”

Onun meydan okuyan fakat üzgün ifadesinden tam tersi olduğunu anladım.

“Baksana... Okuldan sonra alışveriş merkezine gitme konusunda ciddi miydin?” diye sordum. “Çünkü söylediklerin... gerçekten doğru gibi.”

Amalita gülümsedi. “Sekizinci dersten sonra ön kapıya gel,” dedi gözlerinin içi gülerek. “Kendini benim ellerime bıraktığında olacaklar çok hoşuna gidecek.”

Şimdiden hoşuma gitmeye başlamıştı.

4

Kozmetik mağazasından çıkarken onları gördük. Amalita ve ben iki saat deneme ürünlerini kullanıp markaları karşılaştırmıştık. Amalita, alanında gerçekten uzmandı. Her bir ürünün kalitesiyle, kullanımıyla ve kalıcılığıyla ilgili yorumlar yaptı ve hangi ünlülerin markaların reklamını yaptığını, hangilerinin de gerçekten ürünleri kullanıp güzel göründüklerini açıkladı. Görünüşe bakılırsa Kyler Leeds'in stilisti Amalita'nın en sevdiği saç bakımı ürünleri serisine hayranmış ve altın değerindeki bu küçük bilgi ikimizi de bir Kyler sevgi seline sürükledi ama bu sırada da bir gün hangimiz Kyler'la birlikte olacak diye birbirimize gireceğimizden emin olduk.

Reenzie, Taylor ve dev çocuk merdivenden iniyordu. Bizi görmemişlerdi. Henüz.

Amalita'nın kolunu tuttum. "Mağazaya dönmemiz lazım. O gözaltı nemlendiricisini almak istiyorum galiba."

"Reenzie'den korkmuyorum," dedi onlara bakarak. "Sen de korkmamalısın."

“Korkmuyorum. Göz göre göre arı kovanına çomak sokmak istemiyorum.”

“Jack ve J.J. gibi konuştun.” Bana soğuk bir bakış attı. “Suspus durmak istersen yanlış kızla takılıyorsun. Ben hiçbir şeyi içimde tutmam.”

“Bence çok iyi yapıyorsun da ben sadece...”

“Autumn!”

Amalita ve ben yukarı baktık. Seslenen Sean’dı. Devasa arkadaşının arkasında kalmış olmalıydı. Birinci dersten sonra onu görmemiştim ve ne kadar harika olduğunu kendi kendime abarttığımı düşünüyordum.

Abartmamıştım. Şimdi de doğrudan bana geliyordu.

“Başka ortak derslerimiz vardır diye düşünmüştüm ama yok galiba.”

“Yok galiba,” diye salak gibi tekrar ettim.

Bu tuhaftı. Onu son gördüğümde benimle dalga geçenlerin arasındaydı, şimdiyse derste beni aradığını söylüyordu.

Her ihtimale karşı gözlerimi dört açmak istiyordum ama onun gözlerinden ve gülüşünden başka bir şey düşünemezken bu zordu.

“Ah, siz resmen tanışmış mıydınız?” diye sordu sanki yanında üç kişinin daha olduğunu yeni fark etmiş gibi. “Taylor, Reenzie, Zach... Bu da Autumn.”

Üçü hâlâ birkaç adım gerisinde duruyordu. Zach el salladı, kızlar da istemeden gülümsedi ve ben de aynı şekilde karşılık verdim. Amalita’nın yanımda dururken ne yaptığına bakmak bile istemiyordum.

“Akşam yemeğini burada mı yiyorsunuz?” diye sordu Sean. “Restoran katına gitmeyi düşünüyorduk. Belki bize katılmak istersiniz.”

Amalita, “Mükemmel bir fikir!” diye atladı. “Harika bir fikir, değil mi Tay? Blackbeard’s Burgers’ta yemek yiyebiliriz. Başkalarının ne düşündüğünü umursamadığın ve korsan şapkaları taktığımız zamanları hatırlıyor musun? Dur, bende fotoğraflar var galiba.”

Telefonunu çıkardı, Taylor’ın telefonu alıp fırlatacağından emindim. Reenzie önce davranıp araya girdi.

“Aaaaa, keşke kalabilseydik.” Televizyondaki kötü karakterler kadar samimi görünüyordu. “Ama biraz önce annem mesaj attı. Bizim için yemek yapmış. Gitmemiz lazım.”

Sean, “Ah,” dedi ve bana gülümsedi. “Kusura bakma. Yarı görüşür müyüz?”

“Tabii!” Adeta cıvıldamıştım ve bu yüzden içimden kendimi tokatlıyordum. Yine de onun gidişini izlerken arkasına dönüp beni gülümsemesiyle ödüllendirdi. İki kez.

Amalita kahkaha attı. “Suspus durmak buraya kadarmış. Artık kızın listesindesin.”

Ona döndüm. “Ne demek istedin?”

“Reenzie’nin canı bakışlarını fark etmedin mi? Hayatını cehenneme çevirecek.”

“Neden?” diye sordum tedirginlikle. “Ne yaptım ki?”

Amalita koluma girip beni alışveriş merkezinde sürükledi. “O Sean’a âşık. Sean dışında herkes bunu biliyor. Belki o da biliyordur ama ondan hoşlanmadığı kesin.”

Kendimi onun gerçekten ama gerçekten kızıdan hoşlanmadığını umarken buldum.

“Sean her şeyi sakince ve kavgasız halletmeyi sever,” diye devam etti. “Bizi yemeğe davet etmesinde olduğu gibi. Aptal değil ya, benimle Tee ve Reenzie arasında neler olup bittiğini biliyor. Zaten birlikte yememizin mümkün olmadığının farkında.”

“Ciddi değil miydi yani?”

Gergin görünmemeye çalışıyordum ama Amalita sırtıyordu ve çoktan gerildiğimi anladım.

“Ah, hayır, gelmemizi istiyordu. Daha doğrusu *senin* gelmeni istiyordu.” Bir kahkaha patlattı. “O, kötü şeyleri görmezden gelersen her şeyin yoluna gireceğini düşünenlerden.”

Bir süre bunu düşündüm. “Bu... hoş bir şey gibi.”

“Öyle mi?” Amalita ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Bir soruna karşı gözlerini kapatabilirsin ama açtığına, istesen de istemesen de sorun hâlâ oradadır.”

Sean ve grubunun aksine Amalita ve ben restoranların olduğu kata gittik ama baharatlı ve peynirli patates kızartması eşliğinde kıyma ve kremalı sebzeyi, Blackbeard’a tercih ettik. Eve geldiğimde annemin yaptığı enchilada’lar⁹ acayip güzel koksa da o kadar aç hissetmiyordum.

Annem tabletinden başını kaldırıp, “Okul nasıldı?” diye sordu.

9 Bir Meksika yemeği. (ç.n)

“Harikaydı,” dedim. Bir bardak su alıp sonra yemek için odama çıkarabileceğim tatlı bir şey var mı diye dolabı didik didik aradım.

“Sevindim,” dedi annem. “Zor bir sabahtı, biliyorum.”

“Hıhı.” Bulmuştum. Çikolata kaplı bisküvi.

Annem, “Bir saniyen var mı?” dedi. “Seninle konuşmam lazım.”

Sesinde hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Mutfak masasında onun karşısına oturdum.

“Bir şey dinlemeni istiyorum.” Ayağa kalkıp telesekreterin düğmesine bastı. Tiz, Küba aksanıyla konuşan bir ses yükseldi.

“Autumn, *mi corazón*¹⁰, benim, Eddy, babaannen. Annen tekrar ararsam bunu sana dinleteceğine söz verdi. Seni görmem lazım, *querida*¹¹. Seni özlüyorum ama tek neden bu değil. Elimde senin için *muy importante*¹² bir şey var. Hayatını değiştirebilecek bir şey.”

Nefes seslerinin geldiği, uzun bir sessizlik oldu, sanki mesajı nasıl bitireceğini bilemiyor gibiydi, sonra da telefon-dan bip sesi geldi.

“Eddy, *babaannen* mi?” dedim.

“Evet. Biraz fazla duygusal, biliyorum. Ama üç haftadır Florida’dayız. Ben Eddy’yi neredeyse her gün ziyaret ediyorum. Erick haftada en az iki kez benimle geliyor. Sen sadece bir kere gittin. *Bir.*”

“Meşgulüm!”

10 (İsp.) Canım. (ç.n.)

11 (İsp.) Canım, tatlım (ç.n.)

12 (İsp.) Çok önemli (ç.n.)

Annem dünyanın en sinir bozucu şeyini söylemişim gibi bakıyordu.

“Hem saçmalıyor,” diye ekledim annem bakışını değiştirmeyince. “Felç geçirdi, tamam ama söylediklerine bak: ‘Hayatını değiştirebilecek bir şey’. Kim böyle bir şey söyler?”

Annem tatlı bir ses tonuyla, “Fikrimi söyleyeyim mi?” dedi. “Bence babana olanlardan Eddy’yi sorumlu tutuyorsun.”

Gerçekten mi? Şimdi bu psikolojik açıdan büyük bir adım mıydı yani?

“Elbette onun suçu,” dedim. “Hastalanmasaydı babamın buraya gelmesine gerek kalmazdı ve kazaya karışmazdı. Gerçek bu.”

Annem şaşırmış görünüyordu. “Tamam. Ama o böyle olsun istemedi. Bu yüzden onu suçlayamazsın.”

Çok da iyi suçlardım ama birden o kadar yorgun hissettim ki gözlerim kapanıyordu. Yukarı çıktım ve anneme yarın okuldan sonra Eddy’i ziyarete gideceğime söz verdim. Hayatımı değiştirecek mucize neyse onu alana kadar bekleyip sonra da çekip gidecektim.

Hayatımı değiştirecek hediyenin bir çömlek olacağından adım gibi emindim.

5

Ertesi gün okula erkenden gittim. J.J. ile karşılaştığım yere önce ben gidecektim ve o *benim* arkamdan gelene kadar oralarda dolanacak, sonra da arkama dönüp birini takip etmenin ömür boyu hapisle sonuçlanabilecek federal bir suç olduğunu ve bu konuda kelime oyunları yapamayacağını söyleyecektim. Dün karşıma çıktığı sokağın yakınındaki köşeden dönerken kendi kendime kıkırdıyordum çünkü ondan eser yoktu.

Ta ki o gayet normalmiş gibi çalırlardan fırlayıp yanımda bitene kadar.

“Çalılıklara bu kadar yakın yürümemelisin,” dedi. “İçlerinde ne tür sırlar tuttuklarını hiç bilemezsin.”

Ashında ödümü patlatmıştı ama kalbim hızla atmasına rağmen kendimi bozmadan konuşmayı başardım.

Birlikte okula gidebileceğim bir arkadaşım olduğuna içten içe sevinerek, “Hep böyle mi olacak yani?” diye sordum.

“Olabilir,” dedi yürürken üstündeki dalları temizleyerek, “diğer işlerimi bir kenara bırakıp cin fikirli ve ayrıntılı planlar

yapmaya başlamazsam senin karşına ancak beş gün daha ilginç şekillerde çıkabilirim.”

“Beş gün için plan mı yaptın?”

“Ama daha özel, sürpriz yapılması gereken günlere saklamak istiyorum. Cadılar Bayramı olabilir ya da belki doğum günün. Şimdiden söylediğim için ikisinde de bir şey yapmayacağım çünkü o zaman sürpriz olmaz. Ama belki de seni kandırmak için söylemişimdir. Aslında öyle demek istemedim. Yoksa *demek istedim mi?*”

“Ya da ben sana sabahları evden çıkmadan mesaj atsam, sen de ne zaman buluşacağımızı bilsen olmaz mı?”

“Bu daha iyi.” Birbirimize telefon numaralarımızı verdik.

“Alnın daha iyi görünüyor,” dedi. “Daha az...”

Yaraya dokundum. “Güzel bir şey söylemene gerek yok. Sağ ol.”

Okula girdiğimizde J.J. ve ben dolaplarımıza gitmek için ayrıldık ama benim dolabım açılmadı.

Şifremi yanlış girdiğimi fark ettim. Tekrar denedim. Açılmadı. Daha sert çektim.

J.J. geri geldi. Jack de yanındaydı ve J.J.’e telefonunda bir şey gösteriyordu. “Makale, *New York Times*,” dedi Jack. “Popüler medya. ‘Çizgi Roman Bağımlısı mısınız? En Havalı Sizsiniz.’”

“Saçmalık,” dedi J.J.

Bir ayağımı dolaba dayayıp elimle de kilidi tuttum ve kendimi olabildiğince geriye attım. Açılırsa yere yapışacaktım. Koltuk altlarımdan akan ter damlalarını hissediyordum.

“Çocuklar, dolabı açamıyorum.”

“Şifreni doğru girdin mi?” diye sordu Jack.

“Ah, tabii, bunu daha önce düşünmem gerekirdi,” diye dalga geçtim. “*Altı kez doğru girdim. Açılmıyor.*”

“Bir de ben deneyeyim,” dedi J.J. Benim yerime geçti ve ona rakamları söyledim. Yavaşça şifreyi girdi, sonra da birden kilidi tutup çekti.

“Ah! Omzum çıktı galiba!”

J.J. kolunu sallayıp geriye doğru sıçrarken ben ve Jack kahkahaya boğulduk.

“Komik mi?” dedi bana. “Senin için yaptım!”

“Biliyorum. Özür dilerim,” dedim kendimi yatıştırmaya çalışarak. “O kadar havalı başlamıştın ki, sonra da...”

“Selam!” Parlak mor renkli dar elbisesi ve uzun, turkuvaz küpeleriyle Amalita koridordan geliyordu. “Nerelerdeydiniz siz? Bahçede tek başıma kaldım.”

“Autumn kilidini bozdu,” dedi Jack.

“Bozmadım, sadece açılmıyor,” dedim.

“Bırak gitsin,” dedi Amalita. “Derse girmemiz lazım.”

Haklıydı, koridorlarda kimseler kalmamıştı. Yine terlemeye başlamıştım. “Gidemem. Fransızca kitabım dolapta. İkinci derse kadar kitabı almak için başka şansım olmayacak.”

“Tamam,” dedi J.J. “Kilidi kıracağız.”

Bunu nasıl yapacağını hiç bilmiyordum ama Amalita ve Jack derse giderken o benimle kadı. Sonunda J.J. kilidi kırmadı ama hizmetliyi buldu. Adam görevlilerin odasında televizyon izliyordu ve sonra kocaman bir cıvata kesiciyi aheste bir şekilde ardından sürüklemeye başladı. Kesme işlemi sadece bir saniye sürdü ve kitaplarımı aldım, J.J.’e veda edip sınıfa koştum.

Yine geç kalmıştım ve bu sefer felaket haldeydim. Doğal olarak Sean bana bakmak için dönen insanlardan sadece biriydi.

“Autumn... yine mi beklentilerin altına düştün?” Bayan Knowles ben boş sıraya geçerken yoklama alıyordu. Sıra arka taraftaydı ama herkes o dâhiyane şakaya gülerken Reenzie Tresca arkasına döndü.

Göz kırptı.

O an aydınlandım.

Amalita, Jack ve J.J.’e öğle yemeği sırasında, “Kilidimi değiştirmiş,” dedim. Peynirli sandvicimden öfkeyle bir ısırık aldım.

Amalita omuz silkerek, “Söylemiştim sana kızın listesinde diye,” dedi.

“Olabilir,” dedi J.J. burgerini yerken. “Dün geç saatlerde veya bu sabah erkenden okula gelmiş, kilidini sökmüş ve yenisini takmış olmalı.”

“Acemi-kilidi değiştirme işini hep yapıyorlar. Eskidi artık,” dedi Jack Instagram fotoğraflarına bakarken.

“Ama ben bir şey yapmadım ki. Sen niye onun listesinde değilsin?” diye sordum Amalita’ya. “Sürekli gözünün önündesin.”

“O benim en iyi arkadaşımı çaldı,” dedi Amalita hiddetle. “Asıl o benim listemde.”

Jenna onu aradığımda, “Bu insanlar ve listeler olayı ne?” diye sordu. Okul bitmişti ve beni Eddy’ye götürecek otobüsteydim.

Boş vermeyi düşünmüştüm ama gideceğime söz vermiştim. Çok kalmayacaktım.

Otobüs, camından Malta terrier'i sarkan vişne rengi bir Porsche'nin yanından geçerken, "Bilmiyorum," dedim. "İkimizin de hiç listesi olmadı. Tanıdığımız kimsenin de listesi yoktu. Ama burası *Yaralı Yüz* filmindeki gibi. Herkes çok kindar."

"Havanın neminden olsa gerek," dedi Jenna. Birkaç dakika daha konuştuktan sonra ineceğim durağa geldiğimi fark ettim ve vedalaştık.

Otobüs Century Acres'in¹³ tam karşısında durdu. Adına rağmen burası dönümlerce büyüklükte bir yer değildi. Büyük ama girişten iki uzun kanat gibi iki yana sıralanmış daireleriyle üç katlı, yüksek tavanlı tek bir binaydı.

İçeri girdiğimde piyano seslerinin saldırısına uğradım. Giriş, koltuklu ve bir dizi katlanabilir sandalyeli, geniş bir salona açılıyordu. Oturacak yer yoktu; yaşlı erkekler ve kadınlar gülümseyip müziğin ritmine uyarak veya uymayarak el çırpıyordu fakat heyecanlı erkek şarkıcı eski şarkılardan yaptığı derlemeyi bağırarak söylüyordu.

Ak saçlılar arasında göz gezdirdim. Arkadan bakınca her biri Eddy olabilir gibi geliyordu.

Sonra sesini duydum. Her kelimeyi Kübalı aksanıyla ezerek şarkıcıya eşlik ediyordu.

Hayır. Olamaz.

Seksenindeki, pembe eşofmanlı babaannem karnının üstünde piyanoya uzanıp mor spor ayakkabılarını havaya kaldırarak mikrofona ulaştı. Yanağını orta yaşlardaki, kelleş-

13 İngiliz arazi ölçü birimi. (ed.n.)

meye yüz tutmuş Einstein saçlı piyanistin yanağına yaslayıp nakaratı birlikte söylediler.

“Hep beraber!” diye bağırdı ayağa kalkarak. Kollarını yukarı kaldırıp bir sağa bir sola sallanıyordu.

Bu kadar yeterdi. Gidiyordum.

“Autumn!” diye bağırdı.

Of. Daha iki adım bile atmamıştım.

“Eddy!” dedim yüzüme bir gülümseme kondurarak. “Orada olduğunu görmedim.”

Eddy mikrofonu aldı. “Hanımlar, beyler; torunum Autumn! Melek gibi sesi vardır. Gel, bize şarkı söyle, Autumn!”

Bütün salon alkışladı. Neden buraya gelmeyi kabul etmiştim ki?

Eddy’ye doğru gittim ve mikrofonu gözüme soktu. “Herkes merhaba,” dedim bitkin bir gülümsemeyle. “Ben, şey, şarkı söylemeyeceğim. Buraya sadece babaannemi ziyarete geldim.”

Koro halinde, “Aaa!” dediler ve biri kızdı: “O zaman in sahneden!”

“Of, sus,” dedi Eddy sözümü kesene. Piyanonun üstünden kayarak indi, sonra elimden tuttu ve kalabalığın arasından süzölmeye başladık. Boyu ancak göğüs hizama geliyordu ama hızlıydı; ona yetişebilmek için koşmam gerekiyordu.

Açık bir alana gelip odasına doğru giderken yavaşladı. Kollarını bana dolayıp beni kendine çekti, kafası göğsümün yan tarafına yaslandı. Biraz rahatsız edici bir durumdu.

Eddy yavaşça yürüyen bir kadına, “Merhaba, Bayan Rubenstein!” diye seslendi. İkisi kucaklaşıp ailelerinden bahsettiler ve Eddy beni tanıştırdı... Tekrar yürümeye başladığımız

anda Eddy homurdandı: “Kadın kaçığın teki. İki hafta üst üste benimle Bingo kartını değiş tokuş etti. Ve hep benim kartım kazandı.”

Bunu öyle sessizce de söylememiştii. Omzumun üstünden özür dilemek için Bayan Rubenstein’a baktım ama onun yüzünde hâlâ aynı gülümseme vardı.

Çıkardığım iki sonuç: (1) Lise hiç bitmez ve (2) İnsanların söylediği kötü şeyleri duymamanız daha iyi.

Belki de kulak tıkaçlarına yatırım yapmalıyım.

Eddy’nin odasına vardığımızda ve o sevdiği sandalyeye yerleştğinde Century Acres limitimi doldurmuştum ama o başka bir konuya takılmıştı. “Ya hemşireler,” dedi, “bana verdikleri ilaçlara ne demeli? Doktorun yazdıkları onlar değil.” Odada başka kimse olmamasına ve kapı kapalı olmasına rağmen fısıltıyla konuşuyordu. “Deney yapıyorlar.”

Telefonumu bulmak için çantama uzandım; Jenna’ya mesaj atsam Eddy fark eder miydi acaba?

“Ona *boniatillo* yapmaya çalışmışsın,” dedi Eddy. “Çok hoşuna giderdi.”

Uzanırken donakaldım. “Ne?”

Eddy sandalyesinde öne eğildi. Kırışmış, esmer yüzü durgun ve gözleri üzgündü.

“Reinaldo. Eve diye yola çıktığı gün. İyi seçimdi. Onun hep en sevdiği yemektii. Tıpkı senin en sevdiği çocuğu olman gibi. Ama kardeşine böyle dediğimi söyleme sakın.”

Bana göz kırptı ama ne olup bittiğini anlayamıyordum. İronik bir durumdu çünkü söylediği ilk mantıklı şey buydu.

“Annem mi anlattı?”

“Kardeşin. Senin videonu gösterdi. Aşçı değilsin, *mi corazón* ama bittiğinde yemek *muy delicioso, muy auténtico*¹⁴ görünüyordu.”

“Teşekkür ederim.”

Sesim fısıltıdan bile alçak çıkıyordu. Annem, Erick ve ben o günle ilgili hiç konuşmazdık. Hem de hiç.

“Mesajımı dinledin mi?” diye sordu.

Başımı evet dercesine salladım. “Hayatımı değiştirecek bir şey varmış elinde.”

“İzin verirsen.”

Eddy yatağının başucundaki çekmecedan bir şey çıkarıp bana verdi. Bir kâğıt mendile sarılı dikdörtgen bir şey. “Paket için kusura bakma. Reinaldo bana bunu gitmeden önce vermişti. Saracak başka bir şeyim yoktu.”

Mendilin içinde kahverengi deriden bir günlük vardı. Kapağında, içinde yüz olan bir üçgen kabartması yer alıyordu. Kaplaması yumuşak ve yıpranmış görünüyordu ama açtığımda sağlam, çizgili, boş ve temiz sayfalar buldum.

“Sana bunu babam mı verdi?” diye sordum.

“Sana vermem için.”

Başımı iki yana salladım. “Eve dönmek üzereydi. Bunu bana vermek istediye neden yanma almadı?”

Eddy acı bir iç çekişle sandalyesinde geri yaslandı. “Baban... bazı şeyleri bilirdi.”

“Ne gibi? Kazaya karışacağını biliyordu mu diyorsun yani?” Eddy cevap vermedi. “Hayır,” dedim soğukkanlı kalmaya çalışarak. “Bilseydi arabaya binmezdi. Otelde kalırdı.”

14 (İsp.) Çok lezzetli, aslına çok uygun. (ç.n.)

“Nasıl olduğunu bilmiyorum, *querida*. Neyi değiştirip neyi değiştiremediğini bilemiyorum. Sadece bana ne söylediğini biliyorum. Bunu sana vermemi söyledi. Senin hayatını değiştirebileceğini, sana anlatmam gerektiğini söyledi.”

“Günlük bu,” dedim havada sallayarak. “Nasıl olacak da hayatımı değiştirecek?”

Kollarını kemikli gövdeme doladı. “Hissettin mi? Sıcaklığı düşürdüler. Burada böyle yapıyorlar. Çok rahat etmemizi asla istemiyorlar.”

Aman. Onu kaybediyordum. “Eddy, babam ne demişti? Tam olarak. Günlüğün hayatımı nasıl değiştireceğini söyledi?”

Eddy birden öne atılıp bileklerimi tuttu. “Yaz ona, Autumn.”

Ah. Seksen yaşındaydı. Nasıl oluyordu da çelik gibi güçlü tutabiliyordu? Çanak çömlek işlerinden olmalıydı.

“Söz ver,” diye ısrar etti.

“Tamam, tamam. Yazacağım.”

“Harikulade,” dedi. “Şimdi gel de elbise seçmeme yardım et. Sadie Hawkins dansı¹⁵ var ve Juan-Carlos’u *esta tarde*¹⁶ davet etmezsem Dariana onu benden önce kapacak.”

“Juan-Carlos... Falciano mu?” diye temkinli bir şekilde sordum.

“Sí. Tanıyor musun?”

Pek sayılmazdı ama dedem olduğunu biliyordum. Babam üniversitedeyken “Falls” soyadını kullanmaya başlamıştı. “Evet,” dedim ona, “yakışıklı biri. Eminim seninle dansa gider.”

15 ABD’de liseler veya üniversiteler tarafından organize edilen, geleneksel olarak kız öğrencilerin erkek öğrencileri dansa ve yemeğe davet ettiği gece. (ç.n.)

16 (İsp.) Bu akşam (ç.n.)

Eddy mutluluktan uçuyordu. Bir yarım saat de giyinmesine ve kırk yıl önce ölmüş biri için hazırlanmasına yardım ettim, sonra vedalaştık.

Yazmam gereken bir şeyler vardı.

6

Century Acres'ın önünde bir banka oturup günlük yazmayı planlamıştım ama bir şeyler beni rahatsız ettiği için yazmadım. Otobüse binene kadar bekleyip sonra yaşananları Jenna'ya mesaj attım.

AUTUMN: Ne düşünüyorsun, hayal mi gerçek mi?

JENNA: Baban sana niye işkence etsin ki?

HAYAL!

Haklıydı. Yazmaktan nefret ederdim ve babam da bunu biliyordu. Okuma yazma güçlüğüyle ilgili bir şeydi; kelimeler benim istediğim şekilde kâğıda dökülüyordu. Neden bana kullanırken cehennemi yaşatacak bir şey vermişti ki?

Telefonumun mesaj sesini duydum.

JENNA: Ama... içinde not var mı?

Bakmamıştım. Niye daha önce kontrol etmemiştim ki? Bana günlük kadar saçma bir şey veriyorsa nedenini anlatmak için elbette bir not bırakmıştı.

Günlüğü çıkarıp her bir sayfayı dikkatle çevirdim.

AUTUMN: Not yok.

JENNA: Gizem çözüldü. Günlük = Eddy'nin hediyesi, babanın değil ama E'nin kafası epey karışmış.

AUTUMN: Evet. OK.

JENNA: Yine de kullanmalısın.

AUTUMN: ?!?!?!?

JENNA: Günlüğü anti-liste olarak kullanabilirsin. İyi dileklerinin listesi.

AUTUMN: Belki... yine de yazmam lazım. ☹

Eddy konusunda haklıydı. Elbette kafası karışıkta. Felç geçirmeden önce bile kaçtı. Şimdi kendini aşmıştı. Söyledikleri doğruysa babam öleceğini biliyordu ve buna karşı koyamamıştı.

Korkunç.

Ama öleceğini *gerçekten* biliyorduydu... ve buna *karşı koyamadıysa*... ondan son bir hediye almış olmak çok güzeldi.

Benim kullanacağıma ihtimal vermeyeceği sıradan bir hediye olsa bile.

“Anne,” dedim yemek yerken, “babamın olacakları... hissettiği oldu mu?”

“Ah, Tanrım,” diye sızlandı. “Eddy ne anlattı sana?”

“Olacakları hissetmek mi?” diye sordu Erick. “Altıncı his gibi mi?”

“Bir şey söylemedi,” dedim bir yudum süt içerken. “Sadece... işte... ima etti.”

Erick ellerini şakaklarına yerleştirdi. “Schmidt’in köfte yemek için yalvaracağını hissediyorum.” Tabii, Schmidt hemen mızımızlanmaya başladı. “Genlerimde var. Ben bir dâhiyim.”

“Salaksın,” dedim. “Schmidt oturduğumuzdan beri aynı şeyi yapıyor.”

“Babaannenin hep çılgınca fikirleri vardı, felç geçirmeden önce de,” dedi annem. “İnanma onlara. Baban milyonlarca konuda yetenekliydi ama Eddy’nin inanmak istediği şekilde değil.”

Konuyu kapadım. Ama odama gittiğimde günlüğü alıp yatağa oturdum. Kapaktaki üçgen yüze baktım. O kadar tuhaf bir resimdi ki. Sanki bir çocuk çizmiş gibiydi ama aynı zamanda karmaşıktı da. Hiyeroglifler gibi.

Kapağı açtım. İçinde hiç de dikkate değer bir şey yoktu. Biraz zorlasam bunun aynısını alışveriş merkezinde bulabilirdim. Büyük ihtimalle Eddy’nin Century Acres’in düzenlediği bir otobüs gezisinde yaptığı gibi.

Yine de...

Bir kalem aldım.

Günlük tutmak istemiyordum. Günlük tutacak bir tip değildim. Jenna'nın dilek listesi fikri de pek bana göre değildi. Bu günlükle ilgilenmemin tek bir nedeni vardı, bu yüzden yapmam gerektiğini hissettiğim tek bir şey vardı.

Sevgili Baba,

Bu şeyle bağlantılı olmadığını biliyorum ve bunları okuyacak da değilsin ama seni özleyorum. Çok. Yazmak isteyecek kadar çok. Biliyorum. Eminim şu an çok gurur duyuyorsun...

Hep çok yavaş yazardım, yazmam acayip uzun sürerdi ve sonunda kelimelerin yüzde doksanını yanlış yazdığımı garanti edebilirdim ama ona her şeyi anlattım. Hayatım boyunca yazdığımdan daha çok yazdım.

İyi geliyordu.

Gelmemeliydi. Bu günlüktü, babam değildi; hem bu kadar kaptırdığım için kendimi biraz saf hissettim... yine de ona yazmak hoşuma gidiyordu. Söylemek istediğim her şeyi söylediğimi hissettiğimde tekrar Jenna'nın dilek listesi fikrini düşündüm. Bu sefer yüzümü güldürdü ve son bir cümle ekledim.

Burada tek bir şeyin kolay olmasını diliyorum.

Günlüğü kapadığımda tam bir dakika boyunca kendimi süper hissettim... Ta ki saate bakana kadar.

Gece yarısı olmuştu ve daha ödevlerimi bile yapmamıştım.

Aptalın tekiydim.

Geleceği gören bir aptal olmalıydım çünkü önümüzdeki iki hafta boyunca *gerçekten* tek bir şey kolay olacaktı. Tamamen sözlü olduğu için notları çok fena süpüreceğim Fransızca sınavı vardı. Hiç yazma olmayacaktı.

Hayatımın geri kalanına gelince kocaman bir stres yumağından başka bir şey değildi.

Aventura'daki dersler Stillwater'dakinden milyon kat daha zordu ve okunacak o kadar çok şey vardı ki her gün gece yarısına kadar ayaktaydım. Amalita ve J.J. çok iyiydiler. Biri ya da ikisi birden okuldan sonra genelde benimle takılıyordu; birlikte ya alışveriş merkezinin bahçesinde ya da birimizin evinin bahçesinde ders çalışıyorduk. Bazen Jack de geliyordu ama sadece dikkatimizi dağıtıyordu çünkü anlaşılan süper zekâ gibi bir şeydi. Daha ders bitmeden ödevlerini bitiriyor, biz ders çalışmak isteyince de okuduğu bilmem ne çizgi romanlarından alıntı yapıyordu.

Günlüğe gelince, ilki kadar uzun bir şeyler yazacak vaktim yoktu. Yine de bir şeyler karalayacak bir aralık bulursam diye onu yanımda taşıyordum. Günlük taşımanın felakete dave-tiye çıkarmak olduğunun oldukça farkındaydım ama karşı koyamıyordum. Yanımda olması kendimi iyi hissettiriyordu.

Canımı sıkın bir şey daha vardı ve bir gün öğle arasında diğerlerine anlattım.

"Baksanıza," dedim. "Kız gözlerini dikmiş bana bakıyor."

"Hangi kız?" diye sordu J.J.

"Reenzie."

Hepsi bakışlarımı takip edip doğrudan Reenzie'ye baktı.

"Yeter!" dedim sinirle.

“Evet,” dedi Jack. “Gözlerine bakmayın yoksa taşa dönersiniz.”

“Medusa’ya gönderme,” dedi J.J. “Etkileyici. Bunları Yunan mitolojisi çizgi romanlarında mı okuyorsun?”

Jack yanımdan geçen sarışın, saçları örgülü güzel kıza bakarken, “Git işine,” dedi.

Amalita, “*Dios mío*¹⁷,” diye homurdandı. “Sorun ne, Autumn? Sana kötü mü bakıyor? Gidip onunla bir konuşayım.” Ben onu aşağı çekinceye kadar ayağa kalkıp, “Hey!” diye bağırdı.

“Dur! İşler daha da kötüye gidecek. O kadar büyütülecek bir şey yok,” dedim. “Sadece *durmadan* böyle yapıyor, beni öldürecekmiş gibi bakıyor. Alışveriş merkezindeki o günden beri.”

“Onunkinin seni istediğini fark ettiğinden beri,” dedi Amalita.

“Ama Sean onunki değil,” dedim. “Reenzie’den hoşlanmadığını sen söyledin.”

“Hem Autumn’dan hoşlandığından emin olmamız imkânsız,” dedi J.J. “Sana çıkma falan teklif etmedi, değil mi?”

Jack küçümsercesine güldü.

“Hayır,” dedim. “Bana karşı kıbar. Derste karşılaştığımızda konuşuyoruz. Bazen başka derse geçerken biraz birlikte yürüyoruz. Hepsi bu.”

“Ki bu hiçbir şey,” dedi J.J.

“Reenzie’nin önünde senden bahsetmedikçe,” dedi Amalita.

“Neyse,” dedi J.J. “Bence bu konuyu kapat. Bakmak istiyorsa baksın. Zaten hayatınla, derslerinle yeteri kadar uğraşıyorsun. Bunlara bir de Reenzie’yi ekleme. Ona değmez.”

17 (İsp.) Aman Tanrım. (ed.n.)

“Haklısın,” dedim. “Yine de... bir şeyler planlıyormuş gibi hissediyorum.”

Sonra öğle arası bitti ve kimya dersinde yine aynı şeyleri düşünerek korkuya kapıldım. Tuvalete gitmek için izin isteyip çantamı yanıma aldım ve boş bir laboratuvara girdim. Günlüğü çıkarıp olabildiğince hızlı bir şekilde yazdım:

Sevgili baba,

Bir şeyler içimi kemiriyor; sana söylersem kendimi daha iyi hissedeceğim sanırım.

Ne kadar gergin olduğumu yazdım ve ilk metinden sonra olduğu gibi dilek listesine de bir ekleme yaptım.

Reenzie'nin bana bir şey yapacaksa en kısa zamanda yapmasını ve bunu beklemek zorunda kalmamayı diliyorum.

Günlüğü kapatıp derin bir nefes aldım.

Daha iyiydim.

Günün geri kalanı uçup gitti. Okuldan sonra ödevler geldi, sonra akşam yemeği, daha sonra da odama çıkıp okuma ödevleriyle haşır neşir olmadan önce biraz televizyon.

Saat on birde Amalita'dan bir mesaj geldi.

Uyumadıysan öğrenci portalına sakın GİRME, diyordu.

Girdim tabii ki.

Ah. Aman. Tanrım.

7

Aventura Lisesi'nin öğrenci portalı diğer öğrenci portalları gibiydi. Adınla ve şifrenle giriş yapıp sınıfına tıklıyordun ve öğretmenlerin verdiği ödevlerin, sözlüklerin, ek ders materyallerinin, ilanların, okul idaresiyle ilgili konuların... olduğu sayfaya ulaşıyordun.

En azından genelde sayfada bunlar olurdu. Bu sefer giriş yaptığımda ikinci sınıfın sayfasına tıklayınca tam ekran *kendi* fotoğrafımla karşılaştım.

Yüzüm yakından çekilmişti ve okulun ilk günü çekilmiş olacak ki alnımda devasa, açık yara halinde bir şişlik vardı. Habersiz çekildiği açıkça belliydi. Dudaklarımı tuhaf bir şekilde buruşturmuştum ve gözkapaklarım hafif kapalıydı. Eminim, bir şey söylüyordum ama fotoğrafta madde bağımlısı gibiydim. Çok net değildi, sanki uzaktan çekilmiş ve sonradan büyütülmüştü ama ben olduğum açıkça anlaşılıyordu.

Her yere tıklayıp klavyedeki bütün tuşlara bastım ama gitmedi.

Titriyordum. Amalita'yı aramak istiyordum ama çok geç olmuştu o yüzden mesaj attım.

AUTUMN: Öldüreceğim onu.

AMALITA: Bakma demiştim.

AUTUMN: Herkes görmeden kaldırırlar mı acaba?

AMALITA: Ben Carrie Amernick'ten aldım haberi.
Toplu mail. Çok geç.

Ne yapacağımı bilemiyordum. O kadar kızgındım ki hâlâ titriyordum. Bilgisayarı kapatmam lazımdı ama yapmıyordum. Korkunç suratım bana bakmaya devam ediyordu.

Ne halt edecektim şimdi? Annemi uyandırabilirdim. İşte *o zaman* hiç de yerin dibine girmezdim.

Hareket etmeliydim. Sinirlerim alev almış gibi hissediyordum ve yerimde duramıyordum. Odada daire çiziyordum ve her turda sanki dev bir engelmış gibi yatağın üstünden atlıyordum. Reenzie'nin yapmak istediği şeyi bir an önce yapmasını ne kadar çok *istediğimi* düşününce kahkaha attım. Günlükte babama bile yazmıştım. Ne dilediğime dikkat etmen lazımdı, değil mi?

Korkunç suratımdan kurtulmak için sayfayı kapadım. Tekrar okulun sitesine girdim ama bu sefer disiplin yönetmeliğine tıklayıp “taciz” konusuna kadar indim. Cezası uzaklaştırmadan okul değiştirmeye kadar uzanıyordu.

Yani her şey yolunda gider de Bayan Dorio bunu Reenzie'nin yaptığını ortaya çıkarırsa onun canı benimkinden çok daha fazla yanacaktı.

Jenna'ya kullanıcı bilgilerimi gönderdim ve büyük harflerle İNTİKAM yazdım. Nasıl olduysa uyuyabildim ve ertesi gün telefonumun çalmasıyla uyandım.

"Alo?"

"Dürüst olalım." Jenna'ydı. "Evet, korkunç bir fotoğraf ve Reenzie bunu paylaştığı için korkunç bir insan. Ama o kadar da değil. Çıplak değilsin, yasadışı bir şey yapmıyorsun; sadece eblek görünüyorsun. Şimdi, yakalanırsa başı belada demektir. İntikam almaya kalkarsan başı belaya giren sen olursun ve hayatın tamamen altüst olur. O buna değmez."

"Biliyorum." Nedendir bilmem, dün geceki kadar üzgün değildim. "Haklısın. Kapatıyorum bu konuyu."

"Kapatma," diye düzeltti Jenna, "şikâyet et. Sonra bırak bu durumla ilgilenmesi gereken insanlar ilgilensin."

"Anlaştık. Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum."

Anneme ve Erick'e fotoğraftan bahsetmedim ama sevgili kardeşimi bundan mahrum bıraktığının farkındaydım. Kesin sayfaya girerdi ve evde bir bayram havası estirirdi.

Okul yolunda, köşede J.J. ile buluşunca bir şey söyleyecek oldu ama ağzından tek bir söz çıkmadı.

"Gördüm," diyerek daha fazla kıvrınmasını engelledim.

"Yani... iyi misin?"

"Artık iyiyim," dedim ve gerçekten iyi hissettiğimi fark ettim. "Gece bu kadar iyi değildim. İşin en aptalca yanı aptal

Reenzie'nin bütün bunları *Sean* yüzünden yapması. Sanki birlikteyiz."

"Bunu ona söyle."

Gözlerimi devirdim. "Bildüğinden oldukça eminim."

"Kesin olarak açıkla," dedi J.J. "Yanına git ve Reenzie'ye *Sean*'dan hiç de hoşlanmadığını söyle. Onunla çıkmayı hiç istemediğini, sana soracak olsa bile kabul etmeyeceğini anlat. Belki bundan sonra anlar ve seni rahat bırakır."

"Tamam," dedim yavaşça, "ama ya sonra *Sean* bana teklif ederse ve ben onunla çıkmak istersem?"

"İster misin?"

"Belki. *Sean*'dan hoşlanıyorum. Yani *Sean*'dan hoşlanabilirim. Onu o kadar iyi tanımıyorum."

Okula vardık, kapıdan girdiğim an fısıldaşmalar ve gülüşmeler başladı. Sadece ikinci sınıflar da değil, anlaşılan herkese portala bakmalarını söyleyen bir mesaj gitmişti.

İnsanların o kadar çok boş vakti vardı ki.

Amalita beni gördüğünde başını sallayarak, "Ona gününü göstermeliyiz," dedi. "Hem merak etme, *Pretty Little Liars*'ın bütün bölümlerini izledim. Birkaç fikrim var."

"İntikam almak yok," dedim. "Bırakalım okul onun hakkından gelsin."

"Ya yakalayamazlarsa?" diye sordu Amalita. "Ağabeyi Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde okuyor. Bilgisayar manyağı. Sivri zekâ. Ya onun yakalanmasını engelleyecek bir şey yaptıysa?"

Dolabımın önündeydim ve kapısına sıkıştırılmış bir zarf gördüm. Açtığım an Amalita'ya ve J.J.'e gösterdim.

“Bayan Dorio beni görmek istiyormuş,” dedim kendimi beğenmiş bir tavırla. “Reenzie’nin tabutuna çakılan ilk çivi.”

“Onu tabuta çakmak da benim listemde,” dedi Amalita. “Bir düşünsene.”

Düşündüğüm şey Amalita’yı hiç kızdırmak istemediğimdi.

Bayan Dorio’nun odasına giderken keyfim yerindeydi. Sanki dik başlı bir öğrenciyi alt etmek ister gibi okuldan atılmaya yol açacak suçları saydığı ilk günü hatırlamıştım. Büyük ihtimalle bundan hoşlanıyordu. Bunu yapanın Reenzie olduğunu bildiğinden ve ona karşı bilgi toplamak için beni çağırdığından neredeyse emindim.

Kapıyı arkamdan kapatıp masasına yaslandı. “Anlat bakalım,” dedi, “dikkat çekmek için mi yaptın?”

“Ne?” Sorusu o kadar aptalcaydı ki tepkimin cevap yerine geçeceğini düşünüyordum ama görünen oydu ki Bayan Dorio daha fazlasının peşindeydi.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak, “Hayır,” dedim. “Hiçbir nedenle yapmadım. Yapan ben değilim.”

O kadar öfkelen dim ki çığlık atmak istiyordum ama Bayan Dorio krize girmemi bekler gibi gözlerini bana diktiğinden içimde tutuyordum. Sonunda iç geçirdi. “Sana inanıyorum. Sadece emin olmak zorundaydım.”

“Neden?” dedim. “Kimin yaptığını bilmiyor musunuz? Belli değil mi? Ne bileyim... kimin yüklediğini ortaya çıkaramaz mısınız?”

“Araştırıyoruz. Sınıfa dönebilirsin.” Masasına oturup kâğıtları karıştırmaya başladı.

Böyle olmazdı. Böyle bite mezdi.

Kendi hikâyemi anlatmaya can atarak, “Kimin yaptığını düşündüğümü bilmek istemiyor musunuz?” diye sordum.

Bayan Dorio sandalyesinde geri yaslandı. “Durum şu: Kimin yaptığını düşündüğünü bilmeyi çok isterim ama elimde kanıt olmadıkça olayın üstüne gidemem. Okul düzenlemesi bu, Autumn. Yeterli kanıt olmadan bir öğrencinin peşine düşersem sinirli veliler tarafından taciz suçlamasına maruz bırakılan *ben* olurum. Yani kimin yaptığını düşündüğünü söylemeden önce, elinde kanıt var mı?”

“Hayır,” diyerek kabullenip omuzlarımı düşürdüm. “Ama kimin yaptığını biliyorum.”

“Buna şüphem yok, bu kadarı yetse güzel olurdu. Ama yetmiyor. Biz kendi adımıza kanıt arayacağız, sen de bir şey bulursan bize haber ver. Bu arada fotoğraf artık yok ve bunun bir daha yaşanmaması için şifrelerimizi değiştiriyoruz. Teşekkürler, Autumn.”

Tekrar kâğıtlara döndü. Henüz odadan çıkmamıştım ama çoktan yok olduğum ortadaydı.

Yani sonuç buydu. Reenzie bundan sıyrılacaktı. Onun fotoğrafını ben yüklemiş olsaydım yapanın ben olduğumu kesinlikle bir saat içinde anlarlardı.

O kadar öfkeliydim ki bağırarak istiyordum ama bu durumu kötüleştirmekten başka bir işe yaramazdı. Ders devam ediyordu, sınıfa gitmem lazımdı ama derse geç kalıp herkesin bana bakmasını istemiyordum. Bugün olmazdı. Onun yerine çantamı alıp dışarı çıktım, sırtımı okul duvarına dayayıp oturdum. Pencereilerin tam altındaydım, isteseler bile beni göremezlerdi. Günlüğü çıkardım.

Sevgili baba, diye yazdım.

Alınma ama Aventura resmen iğrenç bir yer.

Bütün hikâyeyi anlattım, J.J.'e söylediklerimin aynısıyla bitirdim. Evet, aşırı derecede çekiciydi fakat ondan hoşlanmama ihtimalim de olan bir çocuk yüzünden birinin hedefi haline gelmem özellikle kahrediciydi. Günlüğe yazdıktan sonra da kızgındım ama kâğıda dökünce daha az acı verici hale gelmişti. Sonra kalemi tekrar elime alıp son bir şey ekledim.

Aslında ne diliyorum, biliyor musun? Sean'la en azından birlikte takılma fırsatı bulmayı diliyorum. Başımın bu kadar belaya girmesine değip değmeyeceğini öğrenmiş olurum.

Herkesin sınıftan çıkışının gürültüsünü duydum ve kalabalığa karışıp sınıfa dönmeden günlüğü çabucak çantama attım.

Dördüncü dersten sonra dolabımda yeni bir zarf buldum. Bayan Dorio'dan gelmiş olmasını ve Reenzie'nin o fotoğrafı yüklediğini kanıtlayabileceklerini okumayı umuyordum ama hayır. Öğleden sonraki derslerim yerine elbette tamamen unutmuş olduğum AGGKP'ye katılmamı hatırlatan bir nottu.

Jack öğle arasında konuşurken, "Bir tahtası eksik olanların dersi, değil mi?" diye sordu.

J.J. onu iterek, "Senin bir tahtan eksik," diye kızdı.

“Kabasın!” diye yapıştırdım lafı. “AGGKP tahtası eksik olanlar için falan *değil*. O derse kaybedenler kulübü deniyor.”

“Bak!” diye patladı Jack. “Şimdi de *sen* kabasın!”

“Ben dalga geçebilirim,” dedim. “Sen geçemezsin.”

“Neyle ilgili,” dedi Amalita, “bu ne diyeceğimi bilemediğim ders?”

“AGGKP,” diye yanıtladım. “Aventura Gençlik Gelişim ve Kalkınma Programı. Bunun gibi bir şeye eski okulumda da katılmışım. Farklı öğrenme güçlükleri çeken insanlar için destek amaçlı. *Hamlet*’i okurken aynı zamanda da sesli kitabını dinlediğimi fark ettiniz mi? Kaybedenler kulübü taktiklerinden biri.”

“Kaybedenler kulübünü sevdim,” dedi Jack. “Sorunlu *Adalet Birliği*¹⁸ gibi.”

“Bilmem,” dedim. “Benzersiz yeteneklere sahip gençlerin gittiği bir okul... daha çok X-Men gibi geliyor bana.”

Jack J.J.’e dönüp, “Yani şöyle bir kostüm giyer,” diye anlatmaya başladı. “Eski tip, çizgi romanlardaki gibi. Baldıra kadar gelen çizmeler, yeşilli sarılı, göğüsleri yukarı kaldıran dar bir tulum...”

“Göğüsleri yukarı kaldıran’ mı?” dedi J.J. “On iki yaşında falan mısın ya?”

“Ben gidiyorum,” dedim ayağa kalkıp. “AGGKP’yle ilgili bir şey söylemezseniz çok makbule geçer. Önemli olduğundan değil de işte...”

“*No es nada*¹⁹.” Amalita bana el salladı. “Git.”

18 Adalet için bir araya gelmiş süper kahramanları konu alan çizgi roman. (ç.n.)

19 (İsp.) Söylemene bile gerek yoktu. (ç.n.)

Tepsimi götürürken gülümsüyordum. Daha ben açıklamadan her şeyi anlayan arkadaşlarımın olması hoşuma gitmişti. Disleksim olduğu için utanıyor falan değildim ama buradaki insanlar zaten arkamdan yeteri kadar konuşuyordu. Elllerine bir koz daha vermeye gerek yoktu.

AGGKP, Aventura Lisesi'nin kara kutu denen deneysel tiyatrosunda yapıyordu ki ben sandalyelerin ve sahnenin kapkara olduğu karanlık odaya adım atana kadar bunun ne demek olduğunu anlamamıştım.

Şu ana dek bundan daha soluk görünmemiştim. Kolum sanki parlıyordu.

"Autumn! Selam."

Bu Sean'dı. Sandalyelerden birine oturmuştu.

"Sen de mi AGGKP'desin?" diye sordu.

Sanki beni gördüğüne sevinmiş gibi gülümseyince hemen yanına yerleştim. "Evet. Benim arızam disleksi. Senin neyin var?"

"İşitsel İşleme Bozukluğu."

"Havalı isim."

"Ben de havalı biriyim. Ama fonda çok ses olunca kelimeleri seçmekte ve anlamakta zorlanıyorum. Çok konsantre olmam lazım."

Yüzlerimiz arasında bir santim kalana kadar yavaşça öne eğildi. Bu kadar yakından bile inanılmaz görünüyordu. Kalbim hızlandı. Beni öpebilirdi. Beni o an öpebilirdi. Dudaklarımız değdi degecekti.

"Böyle bakman öğretmenlerin hoşuna gidiyor mu?" dedim hiçbir şey olmamış, heyecandan ölmüyormuşum gibi.

“Bayılıyorlar.”

Ben de bayılıyordum. Geri yaslandığında içim acıdı ama salon neredeyse dolmuştu ve yaşlıca bir adam sahneye çıktı; yani sanırım başlıyorduk.

Hiç umurumda olmamasına rağmen eskiden katıldığım kaybedenler kulübünün acayip yararı dokunmuştu. AGGKP’nin o kadar iyi olacağı konusunda şüphelerim olmasına rağmen gayet muhteşem gibi görünüyordu. Arızalarımızın derecesine göre gruplara ayrıldık. Benim grubumun başında anladığım kadarıyla disleksisi olan, Florida Uluslararası Üniversitesi’nin dereceli bir öğrencisi, zayıflıktan kemikleri çıkmış, motosiklet binicisi şıklığındaki Asyalı Evan vardı. Bize en sevdiği taktiğini verdi: Yumuşak zımpara kâğıdı. Yeni öğrendiği her kelimeyi zımpara kâğıdına yazıp iz çıkarana kadar bastırıyormuş. Kelimeyi *hissettikten* sonra yüksek sesle tekrar ediyor ve sonra tekrar yazıyormuş. Bunun ardından harflerin yerlerini bir daha karıştırmadığına yemin etti.

Evan tam da *Karanlığın İçinden* filmindeki öğretmen gibiydi. Onu sevmiştim.

Teknik olarak bu toplantı derslerin bitiş saatinde sona eriyordu ama bizi yarım saat önceden serbest bıraktılar. Sean’ın kendi grubunun başkanıyla yaptığı konuşma bitene kadar salonda takıldım. Sustuğu saniye yanında bitiverdim.

“Gelişip kalkınmaya alışabildin mi bakalım?”

“Soğuk şakalar yapan biri olmana alıştığımdan çok daha iyi hem de.”

Gülümsedi. “Gel benimle.”

“Fazla şey istemiyor musun?” diye sordum ama aslında böyle gülümsemeye devam ederse onunla her yere giderdim.

“İstemem *lazım*,” dedi. “Üç ağabeyim var. O yüzden oyun kuruculuk yapıyorum. Başkalarına emir verebilmemi sağlıyor.”

“Of,” dedim. “Oyun kurucu olduğunu araya sıkıştırmak için ne kadar hazırlanmak zorunda kaldın?”

“Yorgun düşecek kadar,” dedi. “Acayip etkilendin, değil mi?”

“Bayıldım.”

“Güzel,” dedi. “Ayılıp bayılanlara nadiren rastlıyorum.”

Okul yerleşkesinin uzak bir köşesinde, atletizm alanında geziyorduk ve ben onunla konuşmaktan ne kadar hoşlandığımı fark ettim.

“Düşündüğümden daha farklı biriymişsin,” dedim. Bunu iltifat olarak söyledim. İyi ve kibar biri olduğunu biliyordum ama bu kadarla kalır gibi gelmişti.

“Ne düşünmüştün, daha sessiz olduğumu mu? Ya da daha yavaş?”

Aklımı okuduğunu hissederken omuz silktim. “Sayılır.”

“Sorun değil. Bunu çoğu kişiden duyuyorum. İşitsel İşleme konusu yüzünden. Bazı şeyleri kaçırıyorum, özellikle de büyük topluluklarda ve kafa sallayıp gülümseme moduna geçiyorum. Birebir konuşmalarda daha iyi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.”

Amalita’nın onunla ilgili zorluklarla karşılaştığında onları göz ardı edip geçmelerini beklediğini söylediğini hatırladım. Hâlâ haklı olabilirdi ama şimdi acaba bunun bir nedeni de

onun kötü şeylerin varlığından her zaman haberdar olmaması mı diye düşündüm.

“J.J. Austin’le senin aranda ne var bakalım?” diye sorarak konuyu değiştirdi. “Birlikte misiniz?”

“Ben ve J.J. mi? Gerçekten mi?” Şaşkınlıkla ona baktım. Sean omuz silkti. “Sizi hep yan yana görüyorum. Sandım ki...”

“Arkadaşız,” dedim beklemem gerekenden belki de daha uzun süre bekledikten sonra.

Gülümsememek için yanaklarımı içeri çektim. Sean ilişki durumumu merak ediyordu. Hayatımda biri var mı diye beni izliyordu.

“Peki, sen ve Reenzie?” diye sordum.

Sean gülümsedi. “Ailelerimiz üniversiteden arkadaş, hayatımız boyunca komşu olarak yaşadık ve ona bakınca hâlâ sekiz yaşında bir kız görüyorum.”

Şüpheli bir bakış attım. “Gerçekten öyle,” dedim ruhsuzca.

Başıyla onayladı. “Kardeşim gibi. Bir partide ‘Doğruluk mu Cesaret mi?’ oynarken onu öpmek zorunda kalmıştım. Erkek kardeşimi öpüyor gibi hissettim.”

Erkek kardeşini öpmenin nasıl bir şey olduğunu nereden bildiğini sormak geçti aklımdan ama cevabı bu anı mahvedemeyeceğim kadar hoşuma gitmişti.

Yerleşkenin öteki ucunda okul binasından çıkan insanları nokta şeklinde görüyordum. Dersler resmi olarak bitmişti. Doğrudan dolaplarımıza yürümeye başladık.

“Birkaç saat daha buralarda mısınız?” diye sordu Sean. “Antrenmanım var, buralardaysan izleyebilirsin. Sonrasında takılırız belki.”

“Harika olur,” dedim.

Olağanüstü. Sean’la zaman geçirmek istemiştim ve olmuştu. Artık biliyordum.

Ondan hořlanıyordum. Hem de çok.

Galiba Reenzie’nin listesinde kalmaya devam edecektim.

8

Jenna'ya, neredeyse evimde gibiyim, diye bir mesaj attım. Antrenman izlemeye gidiyorum.

Eskiden ara sıra Jenna'nın antrenmanını izlerdim. Koşu alanına uzanan çimli, yüksekçe tepe ve onun üstünde toplanmış insanlar dışında manzara aynıydı. Maryland'de sadece sporcular ter içinde kalırken, Florida'da hava o kadar basık ve nemliydi ki iki dakikanın ardından derimi sıksam su çıkacak hale gelmiştim.

Benim gibi yalnız başına oturan pek kimse yoktu. Buraya geleceğimi arkadaşlarıma söylememiştim. Sean *beni* davet etmişti. Herkesi toplayıp gelmek yakışmazdı.

İşin iyi yanı kimsenin umurunda değildim. Beni gözetleyip kıs kıs gülen kimse yoktu. Jenna haklıydı: Fotoğraf utanç vericiydi ama tek bir kötü fotoğraf kısa süreli eğlenceden başka bir şeye yol açmazdı. Dünya dönmeye devam ediyordu.

Gözlerim Sean'ı aradı ama erkek ve kız takımı birlikte çalışıyordu ve sporcular gruplar halinde sürat koşusu veya

engelli koşu yapıyordu. Ortadaki alan da ısınma hareketleri, uzun atlama ve sırıkla atlama yapanlarla doluydu...

Bu inanılmazdı. Marina Tresca sırıkla atlama yapıyordu. Bu kızıdan kurtuluş yoktu. İleri doğru koşup sıırığını toprağa batırışını ve kendini inanılmaz derecede yükseğe fırlatışını izledim. Çıtayla arasında o kadar büyük bir boşluk kaldı ki bütün diğer sırıkla atlama yapanlar onu alkışladı.

Yani herkesin içinde beni rezil eden cadaloz sadece bir şeytan değil, Ninja şeytandı. Harika.

Henüz beni görmemişti. Görmeden de gitmem lazımdı. Bu kaçmak değildi, cehenneme girmekten kaçınmaktı.

“Autumn!”

Bu Sean’dı; bana seslenince Reenzie de ben de ona baktık. Takım arkadaşlarına katılmadan önce bana gülümsedi. Isınma hareketlerini yaptılar. Karşısındakine karşı koyarak birbirlerini itiyorlardı. Vücudunu hareketsiz tutarken Sean’ın kolları gerildi ve bu sırada ben kol kaslarının sert çizgilerine dokunmak için kendimi sahaya atmayayım diye kendi kollarımı sıktım.

Ağzımın suyu akıyor olabilirdi. Buraya gelmeye devam edeksem önlük takmam gerekecekti. Telefonumu alıp mesajlarıma bakıyor gibi yaparak Jenna’ya göndermek için fotoğraf çektim. Bir şey yazmadan gönderdim. Fotoğraf yeterince açıktı.

Buraya gelmişken ödevlerimi yaparım diye düşünmüştüm ama Sean’ın sürat koşusu yapışını izlemek çok daha eğlenceliydi. Çocuk o atletle ve şortla ortalığı yakıp geçiyordu. Hızlı hareket ediyor, kolları ve bacakları yere değince şahane bronzlaşmış vücudunun her bir kası dalgalanıyor, esniyor ve...

Balta girmemiş ormandaki bir panter gibi, diye yazdım Jenna'ya.

Şansın varsa atlar da, diye cevap verdi.

İşin üzücü yanı atlamak üzere olan kişi Reenzie'ydi. Bana akşam yemeğiymişim gibi bakıyordu; Sean koşuya başlamak üzere eğildiğinde ve benim yakınlarımda yere düştüğünde gözlerinden gerçekten ateş fışkırdı.

Cadıyı görmezden geldim. Balta girmemiş orman panteri yakınlarımda geziniyordu.

Sean şişesinden su içerken, "Kaldığın için sağ ol," dedi.

"Bana *gerçekten* de teşekkür etmen lazım," dedim kâkülümü düzeltirken. "Böyle yakıcı güneşin altında oturmak zor. Tam jimnastik çalışması gibi."

"Koşuşumu izlerken kalp atışların hızlandığı için mi?"

"Tabii ondan, şapşal." Kahkaha attım. "Çok hızlısın."

O da güldü ve bacaklarını esnetirken öne eğildi. "Öyle miyim? Kimden duydu?"

"Koşundan bahsediyorum," diye açıkladım. "*Koşuda* hızlısın."

"Değilim. Yani fena sayılmam ama Amerikan futbolunu daha çok seviyorum."

"Doğru, biri bana oyun kurucu olduğunu söylemişti. Bir dakika, sen söylemiştin."

Bütün gün böyle devam edebilirdim ama Sean'ın çalışmaya dönmesi gerekiyordu. Reenzie'ye bakmadım bile; büyük ihtimalle elindeki sırıkla bana benzeyen bir vudu bebeğini paramparça ediyordu.

Daha da büyük bir ihtimalle yeni online saldırısının planlarını yapıyordu. Bilgisayar korsanlarına karşı çalışan bir

tür ekibin okulun sayfasını gözden geçirdiğini duymuştum ama bu Reenzie'yi ancak daha yaratıcı bir hale getirebilirdi.

Benim adıma sahte bir Facebook hesabı açar veya Pinterest'te, geçen geceki fotoğrafı aratacak cinsten fotoğraflar paylaşırdı.

Bundan nefret ediyordum. Reenzie'nin yapacakları konusunda endişelenmekten nefret ediyordum. Etrafımı kollamadan Sean'la yaşayacaklarımın tadını çıkaramamaktan nefret ediyordum.

Unut gitsin. Hem her şeyin tadını çıkaracaktım *hem de* kendimi kollayacaktım. Başka bir şey daha yaparsa onu yakalatacaktım. Bu konuda o kadar kararlıydım ki çantamdan günlüğü çıkardım.

Sevgili baba, diye başladım.

Marina Tresca'nın hayatımı nasıl yaşayacağıma karar vermesine daha fazla izin vermeyi reddediyorum. Bundan sonra yaptıklarının sonuçlarından kurtulamayacak ama bunun dışında benim için hiçbir şey ifade etmeyen biri.

Düşünürken bir süre kalemimi çiğneyip ekledim:

Yine de burada, gözlerimin önünde mahvolması harika olurdu. Kayıp düşmesini ve sıriğinin ikiye ayrılmasını diliyorum.

Günlüğümü tekrar çantama atıp Sean'ı izlemeye devam ettim. Daha önce de sporla uğraşan erkek arkadaşlarım olmuştu ama hiç antrenman izleyen kız arkadaş seviyesine gelmemiştim. Sadece Jenna'yı izliyordum ama o sahada saatler geçiriyordu. Benim bağıllığımı hak ediyordu.

Ama Sean... Onun için tribünlerdeki kız arkadaş olmayı kaldırabilirdim. Hatta bundan zevk alıyordum.

"Şaka mı bu?"

Çılgılık insanın kanını donduracak cinstendi. Sesin geldiği yere döndüm ve Reenzie'nin yavaşça ayağa kalktığını gördüm. Tüylerim diken diken oldu. Çılgılık atışına bakılırsa bir şey kırmış gibiydi; tam da gözlerimin önünde yerle bir olmasını dilemişken. Ama hayır, topallamıyordu. Üstü başı kirlenmişti. Toz içinde kalmıştı, kollarını vücudundan uzakta tutuyordu ve sanki bacaklarını güneşten yanmışlar da birbirlerine dokundurmak istemiyormuş gibi açmıştı. Böyle kazık gibi yürüyor ama canı yanmış gibi durmuyordu. Sean'ın da aralarında olduğu takım arkadaşları yanına toplandılar ama hemen oldukça uzağa çekildiler.

Reenzie, *"Yaklaşmayın bana!"* diye bağırdı.

Birkaç kişi geri adım attı ama bir grup kız onu sahanın dışına çıkarıp soyunma odasına götürdü. Sean yanımda bitene kadar bu manzarayı izledim.

"Ne oldu ona?" diye sordum.

"Anlamadım," dedi. *"Başka bir zaman takılsak olur mu?"*

"Evet, tabii," dedim kıskanmamış ve *"kardeşim gibidir"* muhabbetinden şüphelenmiyormuş gibi.

"Güzel. Bana telefonunu ver."

Verdim ve kendi telefonunu kaydedip telefonu geri uzattı.

“Mesaj at ki sonra seni arayabileyim. Görüşürüz.”

Reenzie’nin gittiği yöne doğru koştu. Antrenman zaten bitmek üzereydi, o yüzden kimse çalışmaya devam etmedi. Herkes hâlâ oralarda gezinip sohbet ediyordu ama benim işim bitmişti. Eve yürüdüm, annem ve Erick’le akşam yemeği yiyip *Hamlet*’i okumaya koyuldum. Ama bunların hepsini yaparken acaba Sean gerçekten arayacak mı diye bir gözüm telefondaydı.

Gece saat onda mesaj attı.

SEAN: Selam. Bugün seninle sohbet etmek güzeldi.

AUTUMN: Seninle de. Reenzie iyi mi?

SEAN: Yani. Kötü sayılır. Biri sahada köpeklerini gezdirmiş ve sanırım arkalarından dışkılarını toplamamış.

AUTUMN: HAYIR!

SEAN: Evet. Ayağı takılıp tam ortasına düşmüş.

AUTUMN: :O

SEAN: KOCAMAN köpekler. Büyük ihtimalle dev KÖPEKLER.

AUTUMN: ☹️

SEAN: Evet. Sağlam düşüş.

Kendimi tutamayıp yazdıklarımızın resmini çekerek hem Jenna'ya hem de Amalita'ya gönderdim; bir de kendi J sembollerimle ve uzun bir satır ☺ ile tamamladım. Ya-
tağında debelenip o kadar çok güldüm ki homurtu sesleri
çıkarıyordum ve Erick beni susturup uyuyabilmek için duvara
vurmak zorunda kaldı.

Sean'la yazışmam bittikten, Amalita'yla konuşup Reenzie'nin
düşündükçe daha da güzelleşen düşüşünün her bir detayını
defalarca anlattıktan sonra bile hâlâ gülmekten kendimi ala-
mıyordum. Bu anı en iyi şekilde kaydedebilmek için günlüğü
çıkardım ama yazmak üzereyken son cümlemi fark ettim.

Kayıp düşmesini ve sırtığının ikiye ayrılmasını diliyorum.

Böyle yazdığımı *sanıyordum*. Ama şimdi bakınca başka
bir şey gördüm. Harflerin yerlerini karıştırmadığımdan emin
olmak için iyice odaklandım ama sözcükler değişmedi.

Disleksi yüzünden mi yoksa Freudvari bir dil sürçmesi
mi yoksa ikisinin bir karışımı mı bilmem ama *aslında* şöyle
yazmıştım:

Kayıp bok yığınınına düşmesini diliyorum.

Ayrıntılı.

Ne olduğu tam olarak belli.

Hem de tuhaf bir şekilde gerçeğin aynısı.

Günlüğün ilk sayfalarına baktım. Bir şey bulacağımı
sanmıyordum. Bulunacak bir şey de yoktu. Sadece merak
etmiştim.

İlk yazım, “Burada tek bir şeyin kolay olmasını diliyorum,” diye bitiyordu.

Bunda tuhaf veya belirli bir şey yoktu. Birkaç gün sonrasında Fransızca sözlüsünün çok iyi geçtiğini hatırladım ama bunu tek bir şeyin kolay olması dileğine bağlamak biraz zorlama olurdu.

Diğer sayfalara göz attım. “Diliyorum” demeden başka şeyler de yazdığımı gördüm, ta ki bunları yazana dek:

Reenzie'nin bana bir şey yapacaksa en kısa zamanda yapmasını ve bunu beklemek zorunda kalmamayı diliyorum.

Kalbim duracaktı.

Bunu daha dün yazmıştım. Dün gece de Reenzie o fotoğrafı okulun sitesine yüklemişti.

Kalbim yine atıyordu ama bu sefer iki kat hızlı. Birkaç sayfa daha karıştırıp bu sabah Bayan Dorio ile konuştuktan sonra yazdığım son metne baktım.

Sean'la en azından birlikte takılma fırsatı bulmayı diliyorum. Başımın bu kadar belaya girmesine değip değmeyeceğini öğrenmiş olurum.

Sonra ne oldu? Toplantıyı hatırlatan mektup geldi ve Sean'la takılma fırsatı buldum.

En son da Reenzie'nin dışkı yığınının dalmasını dilemiştim.

Nefes almadığımı fark etmiyordum ama sonunda havayı uzun ve hırıltılı bir şekilde içime çektim.

Eddy'nin günlüğün hayatımı değiştireceğini söylemesinin nedeni buydu.

Bu, dilekleri yerine getiren sihirli bir günlüktü.

Elimde sihirli ve dileklerimi yerine getiren bir günlük vardı. Her şeyin gerçekleşmesini sağlayabiliyordum.

Babam bana dileklerimi yerine getirecek sihirli bir günlük bırakmıştı. Her şeyi gerçekleştirebilme gücümün olmasını istemişti.

Her şeyi.

Elime kalem aldım. Elimle birlikte titriyordu. Çok dikkatli olmalıydım. Bunlar yazacağım en önemli kelimelerdi.

Sevgili baba,

Olamaz. Gözyaşları. Ağlamamalıydım. Yazmalıydım. Derin nefes al. Tamam.

*ÖLMEMİŞ OLMANI VE TIPKI PLANLADIĞIMIZ GİBİ HEP
BİRLİKTE BURADA, AVENTURA'DA YAŞAMAYI DİLİYORUM.*

Geri yaslanıp kelimelere baktım.

Titriyordum.

Şimdi ne olacaktı?

Bir şeyler duyabilmek için dikkat kesildim. Ayak sesleri. Kapının açılması. Ama bir şey yoktu.

Bu delilikti. Bütün gece böyle oturup bir şey olmasını bekleyemezdim. Aklımı kaybederdim.

Kendimi hiçbir şey olmamış gibi davranmaya zorladım. Yatmaya hazırlandım. Her tıkırtıya, her hışırtıya, her çıtırtıya, her sese kulak kesilmiyor gibi yaptım. Yorganın altına girip gözlerimi kapadım ama kirpiklerimin arasından etrafı gözetledim.

Aptal beynim Jenna'nın beni geçen yaz izlemeye zorladığı korku filminden sahnelerle çaresizce başa çıkmaya çalıştı ama sonunda uyudum.

Babamın sesiyle uyandım.

9

“Autumn! Erick! Çabuk aşağı inin!”

Soğuk terler içinde doğruldum ama bir saniyelğine neden olduğunu anlayamadım.

“Çocuklar!” Babam sesleniyordu.

Olacak şey değildi.

Yataktan fırlayıp odamın kapısını hızla açtım ve merdivenlerden fırtına gibi indim.

“Baba!” diye bağırdım. “Baba!”

Oturma odasına uçar gibi girdim, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu... ve donup kaldım.

Annem ve Erick kucaklarına Schmidt'i almış koltukta oturuyorlardı.

“Bakın, burada ne var!” dedi babam... televizyondan. Schmidt kollarındaydı ama henüz bir yavruydu. Erick ile benim çığlıklarımızı duyuyordum ve sonra televizyonda biz göründük; tabii Erick sekiz, bense on iki yaşındaydık. Babama koştuk ve babam, Schmidt onun kollarından bize doğru atlamak isterken güldü.

Suratım yanıyordu ve boğazım hayal kırıklığından düğüm-
leniyordu. Ağlamak istiyordum. Bu kadar aptal olduğum için
kafamı duvarlara vurmak istiyordum. Onun yerine mümkün
olduğunca hiçbir şey olmamış gibi davranıp, “Schmidt’in
videosunu izliyorsunuz,” dedim. Erick, her yıl Schmidt’i
almamızın yıldönümünde bunu izlerdi. Babamın gerçekten
hayata döndüğünü düşündüğüme inanamıyordum.

Cevap vermediler. Annem endişeli görünüyordu ve Erick
bana, yol kenarındaki bir araba hurdasıymışım gibi bakı-
yordu. Her yanıma kaplayan hayal kırıklığı o kadar büyüktü
ki daha fazla dayanabilir miyim bilmiyordum. Eğilip uzun
uzun Schmidt’i okşadım. “Mutlu yıllar, köpekçik.” Boğazımı
temizledim. “Öğle arası için bana biraz üzüm getirir misin?”
dedim anneme. “Okul için hazırlanmaya gidiyorum.”

Odama dönünce tekrar günlüğün sayfalarını karıştırdım
ve okuduğum her bir dilek sinirlerimi daha çok bozdu. Nasıl
olmuştu da günlüğün sihirli olduğunu düşünebilmişim?
Her dileğim mantıklı bir şekilde açıklanabilirdi. Dilesem
de dilemesem de Reenzie o fotoğrafı paylaşacaktı. Sean’la
birlikte programa katılımımız zaten önceden planlanmıştı
ve daha ben günlüğe yazmadan önce Sean orada kayıtlıydı.
Köpek dışkısına gelince, evet, tuhaf bir tesadüf ama tuhaf
tesadüfler meydana gelebiliyordu.

Ben aşağı indiğimde Erick çoktan otobüs durağına doğru
yola çıkmıştı. Annem mutfak masasında gazete okuyordu
ama ben içeri girince gazeteyi indirdi. Konuşmak istediğinin
farkındaydım, her zaman yanımda olması falan gayet güzeldi
ama ne yapabilirdim; babamı ölümden döndürdüğümü sanıp

aslında döndüremediğim için üzüldüğümü mü söyleyecektim? Bir saat içinde psikoloğun kapısında olurduk.

“Selam anne.”

Normal davranmak en iyisiydi. Normal ve meşgul. Durup konuşacak vaktim yoktu. Bir şişe portakal suyu aldım, dolabı karıştırıp kahvaltı için bir tahıllı bar buldum.

Kapıya giderken, “Görüşürüz anne,” diye seslendim.

“Autumn, bekle lütfen.” Yanıma gelip bir elini omzuma koydu. “Bu sabah... iyi misin?”

Bir yanım gerçekten ona anlatmak istedi. Beni teselli edip belki de kendimi daha iyi hissettirmesini istiyordum ama bu mümkün değildi. Kelimeler ağzımdan dökülünce şaşırdım.

“Rüyaydı,” dedim duygusuzca. “Hiç gerçekleşmemiş olduğunu gördüm, buraya hep birlikte taşınmışız. O kadar gerçekçiydi ki. Hani bazen uyanırsın da kendine gelemezsin ve yarı rüyadasındır ya? Sonra onun sesini duyunca ve...”

Daha fazla konuşamadım çünkü ağlamaya başlamıştım. Annem beni çekip kucakladı ve bu sefer benden kısa olmasının bir önemi yoktu çünkü bir an kendimi küçük hissetmiştim ve bu iyi geliyordu.

“O rüyalardan ben de gördüm,” dedi gözleri nemlenirken. “Onlardan uyanmak hep zordur.”

Bana biraz daha sarılmasına izin verdim. Ona bütün gerçekleri anlatmamış olabilirdim ama hislerim gerçekte ve dile getirmek iyi gelmişti. Veda edip okula giderken artık bütün olanları daha sağlıklı değerlendirebiliyordum.

“Dirt Cadets... Addict Rest... Dead Strict...”

J.J. ile yürüyordum ama söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum.

“Ne diyorsun öyle?” diye soruyordum tersleyerek.

“Distracted²⁰ kelimesinden başka kelimeler türettiyorum,” dedi. “Neyin var?”

Haklıydı. Yanına geldiğimden beri ağzımdan neredeyse hiçbir şey çıkmamıştı. Bu günlük olayını aklımdan çıkarmıyordum. Bir an bütün dileklerimin gerçekleşmiş olmasını tamamen tesadüflere bağlıyor ama hemen ardından yine düşünmeye başlıyordum. Elbette babam geri gelmemişti ama hayata döndürme isteği çizgiyi epeyce aşıyordu.

Sonunda J.J.’e, “Sen mantıklı birisin, değil mi?” diye sordum.

“Vulcan’lı²¹ olduğum anlar vardır,” dedi.

“Dediğinden hiçbir şey anlamadım.”

İç çekti. “Evet, mantıklı biriyim.”

“Doğaüstü olaylara inanır mısın?” diye sordum.

“Hayır.”

“Çok hızlı cevap verdin,” dedim.

“Kolay bir soruydu. Neden sordun?”

“Babaannem,” dedim. “İçe doğmalara, ölümünden sonra hayata falan inanıyor. Tuhaf şeyler ama sen de bilirsin, o anlatınca inanasın geliyor.”

20 (İng.) Dikkati dağılmış. (ç.n.)

21 Uzay Yolu dizisinde Mr. Spock’un gezegeni. (ç.n.)

“Aslında bilmem,” dedi J.J. “Yani bazı insanların bunlara inanmasını anlıyorum, onlara karşı falan da değilim. Ben daha çok gerçeklerin peşindeyim.”

Konuyu, en azından konuşma kısmını kapadım. Okula varana dek J.J.’le otomatik pilota bağlayıp konuştum. Amalita çoktan gelmişti ve dolabımın önünde bir sağa bir sola gidiyordu.

Beni görünce, “*Dios mío!*” diye bağırdı. “Mesajlarına bakmaz mısın sen?”

Bu sabah bakmamıştım. Telefonu çıkarınca Amalita’nın mesajını gördüm:

AMANTANRIMAMANTANRIMAMANTANRIM!!!!

Başımı salladım. “Ah, şimdi anladım... hiçbir şey.”

“*Pop Idol*’ı izliyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Annemle kardeşim bayılıyor,” dedim, “ama benlik değil.”

“Benlik de değil. Ama ben Kyler Leeds’i Twitter’den takip ediyorum ve bu sabah kendisi Kyler Leeds’le Hayal Gecesi diye bir yarışmanın duyurusunu yaptı!”

Kafasının içinde çalan müzikle dans ederken durdu, benim hareketsizliğim açıkça tepesini attırdı. “Sen niye dans etmiyorsun? Bu, harika bir şey. *Pop Idol*’ı izliyorsun, Hayal Gecesi’nin web sayfasına girip şovla ilgili soruyu cevaplıyorsun ve kazanmaya adaysın; hem sen hem de bir arkadaşın, Kyler Leeds’le gerçekten *hayallerinde görebileceğin bir gece* yaşıyorsunuz!”

“Yarışmanın adı da öyle zaten,” dedim.

“Nasıl olur da heyecanlanmazsın? *Pop Idol* bu gece. Bana gel de birlikte izleyip yarışmaya katılalım.”

Başımı hayır dercesine salladım. “Televizyondaki yetenek şovlarından nefret ediyorum.”

Amalita, “Bunun şovla ilgisi yok, Kyler Leeds diyorum sana!” diye ısrar etti. Sonra ifadesi değişti ve beni baştan aşağı süzdü.

“Ne var?” dedim. “Giysilerimde bir şey mi gördün?”

“*Entiendo*²²,” dedi. “Kyler Leeds hayranı falan değilsin sen.”

Şimdi ileri gitmişti ama. “Saçmalık,” diye karşılık verdim. “Kyler Leeds’in *çok büyük* hayranıyım hem de. Geçen sene Baltimore’da konser bileti kalmadı diye annem beni arabayla dört saatlik uzaklığa bilet almaya götürmek zorunda kalmıştı.”

“Bunu yapıyorsun da aptal bir televizyon şovunu mu izlemiyorsun?”

“Boş iş,” dedim. “Cümle âlem bu yarışmaya katılacak.” J.J.’in, yanında Jack’le dolapların olduğu yerden geri döndüğünü gördüm. “Mantıklı Adam,” diye seslendim ona, “Amalita’nın ya da benim Kyler Leeds’le tanışma yarışmasını kazanma ihtimalimiz nedir acaba?”

Jack, “Cidden mi?” deyip kahkaha attı. “Hayal Gecesi hikâyesi mi? Kız kardeşim sabah bunun için deliriyordu. *On iki* yaşında,” dedi üstüne basa basa.

Amalita, yüzünde hayallere dalmış gibi bir ifade belirirken, “Kyler her yaştan kadına hitap eder,” dedi. “On iki, yirmi... zevki iyi olan herkese.”

22 (İsp.) Anlıyorum. (ç.n.)

J.J. etkilenmemiş gibi görünüyordu. “İşte o yüzden de ihtimaller sizden yana değil. Amerika’daki her bir kız buna başvuracak. Şansınız katrilyonda sıfır gibi.”

“Katrilyonda sıfır,” diye tekrar ettim Amalita’ya. “Uğraşmaya değmez.”

Sınıfa girdiğimde Sean’ı çoktan sırasına oturmuş buldum. Gözlerime bakıp gülümsedi ama önde oturmak zorunda kaldım, o yüzden de ders sırasında bana bakıyor muydu bilemedim ve dersten sonra da benden önce kapıdan çıktı. Dışarıda onu görmeyi umdum ama orada Reenzie ve Zach’le duruyordu. Reenzie gevezelik etmekle meşguldü ama Sean beni görünce onun sözünü kesip yanıma geldi.

Bunu görünce Reenzie’nin burun delikleri bir boğanınki gibi genişledi. Ona yakışan bir görüntü değildi ama nedenini bildiğim için aynısını daha sık görmeyi umdum.

Sean koridorda ilerlerken, “Dün çıkma teklifimi geri almak zorunda kaldığım için üzgünüm,” dedi.

“Çıkma teklif etmediğim için mi desem?” diye doğru ifadeyi aradı.

“Geri almak iyiydi,” dedim. “Sorun değil. Mazur görülebilecek durumlar vardı.”

“Hem de çok. Bu öğleden sonra nasıl? Tekrar antrenmanımı izlemek ister misin? Sonra da...” Sesi giderek alçaldı.

“Tabii,” dedim. “Harika olur.”

“Süper.”

Bir sonraki derse gireceği sınıfı çoktan geride bırakmıştık, o yüzden geri dönüp ters yöne gitti.

“Ah, dur,” dedi.

Döndüm; ceplerini karıştırıyordu. “Al.”

Bana bir çeyreklik verdi. Ne için olduğunu anlamadım.

“Seni tekrar gördüğümde bu çeyrekliği geri isterim, böylece bir oyun kurmuş oluruz. Oyun kurucu olduğumdan bahsetmiş miydim?” Eriyip bittiğimi biliyor gibi gülümseyip sınıfına gitti.

Çeyrekliği elimde sıkıp güldüm. Sean’la sadece bir öğlen birlikte takılmıştık ama şimdiden bize ait bir oyun vardı.

Fransızca dersinin ortasında, fiilleri -mişli geçmiş zamanda çekerken bir şey fark ettim. Sean’la aramda böyle bir oyun olmasının nedeni ikimizin de programa katılmış olmamız değildi, programdan sonra birlikte takılmış olmamızdı. Onunla zaman geçirmeyi dilememden önce ikimiz de oraya gitmeyi planlamıştık; çıkmamız dilekten *sonra* olmuştu. -mişli geçmiş zamanda söylersek, onunla yürüyüşe çıkmamı teklif ettiğinde çoktan Sean’la takılmayı *dilemiştim*.

Tabii ki bu gerçekte bir şey kanıtlamıyordu. Belki de her şekilde benimle takılacaktı.

Veya takılmayacaktı.

Kesin olan tek şey böyle ileri geri düşünmeye devam edersem aklımı kaybedeceğimdi. Günlüğü sınamam lazımdı. Tuvalete gitmek için izin istedim (*en français, bien sûr*²³) ve çantamı da yanımda götürdüm. Kendimi tuvalete kapadım.

Kötü bir fikirdi. Teorik olarak yalnız kalmak için harika fikirdi ama pratikte iğrençti. Tuvaletten çıktım ve koridorda iyi bir köşe buldum. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Her şey yolunda giderse kimse sınıftan çıkıp beni yakalama-

23 (Fr.) Fransızca elbette. (ç.n.)

yacaktı. Günlüğü çantamdan çıkarıp tam dileğimi yazarken bütün dileklerimin öncesinde babama bir mektup yazdığımı hatırladım.

Belki de günlük bundan hoşlanıyordu.

Sevgili baba, yazdım.

Delirmiş olabilirim ama bana dileklerimi gerçekleştirecek bir günlük vermiş olman da mümkün... ki yazıya dökünce bu daha da delice bir fikir gibi geldi. Emin olmayı gerçekten çok istiyorum, o yüzden bir şey deniyor ve bugün yemekhanede tamale²⁴ yerine pizza verilmesini ne kadar çok istediğimi bilmeni istiyorum.

Bir saniyeliğine zekâmdan dolayı içimden kendimi tebrik ettim. Bu haftanın öğle yemeği menüsünü biliyordum. Bugün tamale günüydü. Menü değişmezdi. Olağanüstü bir durum söz konusu olmadıkça da değişmesi için hiçbir neden yoktu.

Sınıfa geri dönüp işkence edercesine yavaş geçen sonraki iki dersi bir şekilde atlattım. Dersin bittiği saniyede, sanki yemekler midemi doldurmak yerine dizanteriye yol açmıyacakmış gibi yemekhaneye koştum. Sıranın ön tarafına bakmamaya çalıştım. Anlamsız bir şey olduğunun farkındaydım; yemek ya tamale ya da değildi ama sanki bakmak sonucu etkileyecekmiş gibi geliyordu. Sanki dilediğim pizza baktığım an Meksika yemeğine dönüşecekti.

24 Mısır unu, kıyma ve kırmızı biberle yapılan Meksika yemeği.

Yemek veren kadın tepsime tabağı koyduğunda gözlerimi bile kapadım.

“Şükür mü ediyorsun yoksa yemek seni öldürmesin diye dua mı?”

Sofia Brooks’tu bu. Tanışmamıştık ama onu matematik dersinden hatırlıyordum. Ona şöyle bir gülümseyip tepsime baktım.

Pizza.

Tepsimde bir dilim pizza vardı.

Nabzımın hızlandığını hissederken, “Affedersiniz,” dedim. “Bugün tamale yok muydu?”

“Vardı da tamale’ler bozulmuş,” dedi kadın, “yerine pizza koyduk. Bir sorun mu var?”

O kadar neşeliydim ki neredeyse kahkahayı basacaktım. “Şaka mı yapıyorsun? Dileğimi gerçekleştirdin.” Tepsimi içecek bölümüne sürükleyip muhteşem yemeğime baktım. “Seni ben yaptım,” diye fısıldadım ona. “Ben olmasaydım, sen de olmayacaktın.”

Sofia, “Neyin var senin?” diye sordu.

Saçlarımla aynı tonda kızarak, “Hı? Ah, hiç,” dedim.

“Yo, bir şey var,” dedi ve yanımdan geçip giderken ekledi: “Tuhaf şey.”

Tamam, hiç iyi bir durum değildi ama yine de pizza dileğim gerçek olmuştu. Mutfakların Dr. Frankenstein’iydim. Dünya benim yengeç kekine dönüşmüş istiridyemdi artık.

Bu tamamen bir tesadüf değilse tabii. Aventura Lisesi’nin tamale’lerinin kalitesini düşününce bozulduklarını düşünmek hiç de zor değildi.

Belki de günlük, sadece zaten olacak olan olaylarda işe yarıyordu... Bu da aslında hiç işe yaramadığını gösteriyordu. Veya gerçekleşme *ihtimali olan* şeylerde işe yarıyordu ki bu da Reenzie'nin neden dışkıya battığını daha iyi açıklıyordu.

J.J., Jack ve Amalita'ya pizza yemeye başladığımızda (mutluluğun doruğa ulaştığı an), "Gerçekleşeceğini bildiğiniz bir şey dileyecek olsaydınız," diye sordum, "dileğiniz ne olurdu?"

Amalita bahçenin diğer tarafına gözlerini dikerek, "Reenzie Tresca'nın Taylor Danport'un kuyruğundan düşmesini, onu yalnız ve arkadaşsız bırakmasını, her gece gizlice üstünde uyuduğu Hello Kitty yastığına gömülüp ağlamasını dilerdim," dedi.

Bakışlarını takip edince Taylor'ın Reenzie, Sean, Zach ve tanımadığım başka birkaç kişiyle daha gülüştüğünü gördüm. Taylor Zach'e yaslanmış ve Zach kaslı kollarını ona dolamıştı. Galiba birliktelerdi.

"Gerçekten bunu mu dilerdin?" dedim. "Yani, gerçekten. Böyle bir gücün olsaydı, dilediğinle her şeyi gerçekleştirebilseydin, onun canının yanmasını mı isterdin?"

"*Absolutamente*²⁵!" dedi. Sonra bir saniye düşündü. "Bilmem. Belki de hayır. Eski burnunun yeniden uzamasını ve deliye dönmesini izlemek isterdim belki."

"Ya sen, Jack?" diye sordum. "Sen ne dilerdin?"

"Rogue ve Wonder Woman'la bir gece olabilir mi?" diye önerdi Jack.

25 (İsp.) Kesinlikle. (ç.n.)

“Hiçbir zaman çizgi romanlar üzerine kurgu yazmayacağına söz ver,” dedim. “Sen, J.J.?”

Sanki başı öne düştü. “Bilmem,” dedi birden rahatsız olmuş gibi görünerek.

Gözlerine bakmaya çalışarak, “Haydi ama, bilmek istiyorum,” dedim.

Jack, “Bence biliyorsun,” dedi J.J.’e.

J.J., “Ciddi misin oğlum sen?” dedi. Sonra bana döndü. “Bir dileğim yok. İstedğim her şeye sahibim.”

“Kış Balosu’nda kollarına alacağın o kız dışında,” dedi Jack.

Balo bu ayın sonundaydı. Daha bu hafta koridorlara duyurular asılmıştı. Dürüst olmam gerekirse bu dakikaya kadar baloyu düşünmemiştim. J.J.’in buna kafa yormasına şaşırmıştım. Onluk bir şey olabileceğini sanmıyordum.

“Gerçekten mi?” dedim. “Kim?”

“Önemli değil,” dedi J.J. “Ama evet, tamam. Bir şey dileyip gerçekleştirebilseydim intikam almayı veya çizgi roman kahramanlarını düşünmezdim. Umutsuz bir romantik olarak bir şey dilerdim.”

Tuhaftı. J.J.’in romantik biri olduğunu düşünmezdim ama ona inanıyordum. Soluk renginin koyu renk gözlerini öne çıkarıp onları sanki sırlarla doluymuş gibi daha derin ve zengin bir hale getirdiğini gördüm. Gözlerini hoşlandığı kişiye çevirdiğinde eminim çok yoğun bir şey oluyordu. Acaba eski kız arkadaşı Carrie Amernick’le araları nasıldı diye merak ettim.

Bu aynı zamanda günlükle Şimdi ne yapacağımı düşünmemi de sađlamıŐtı. Sean'ın antrenmanını izlemek için tribünlere gidene kadar yazacak vakit bulamamıŐtım.

Sevgili baba, diye yazdım.

Bir sonraki dileğimde J.J.'den ilham alıyorum. Kış Balosu'na beni Sean'ın götürmesini diliyorum.

10

“Söyle bakalım, Dan Marino,” dedim, “Amerikan futbolu benim işim derken ciddi miydin?”

“Birincisi, Dan Marino *değil*, Peyton Manning. İkincisi ne sorduğunu anlamıyorum.”

Sean ve ben birkaç saattir birlikteydik, bu kulağa acayip uzun bir zaman gibi geliyordu ama zamanın çoğunu ödevlerimizi yaparak geçirmiştik. Düzeltme: Sean ödevlerini yaptı. Bense günlükteki son dileğim gerçekleşecek mi diye strese girerken *Hamlet*’e odaklanmaya çalıştım. Aynı sahneyi altı kez hem dinleyip hem de okumuştum ama tek kelimesini anlamamıştım. Sonra Sean yardım etmek istedi. Shakespeare’i gerçekten seviyor gibiydi. Sahneyi anlattı, sonra gidip yemek alalım diye ödevimin geri kalanını bitirmeme yardım etti.

“Benim gözlemlediğim kadarıyla,” diye açıklamaya başladım iki çatal kızarmış pilav arasında, “birçok kişinin kendini adadığı ve her şeyden çok sevdiği bir uğraşı var. Amerikan futbolu da senin için böyle bir şey mi yoksa sadece yapmaktan hoşlandığın bir şey mi?”

Bir dakika düşündü. “Geçici bir uğraş olabilir mi?”

“Ne demek istediğine bağlı,” dedim. “Açıkla.”

“Futbol *şimdilik* benim uğraşım. Büyük ihtimalle üniversite boyunca yapacağım şey. Profesyonel hayata atılmayı ve bundan para kazanmayı isterim ama o kadar iyi olduğumu sanmıyorum. Yani zamanı gelince yeni bir uğraş bulmam gerekecek.”

“Üzücü bir şey değil mi bu?”

“Yo,” dedi. “Benim hoşuma gidiyor. Bence önümüzdeki altı yıl için oldukça açık bir kariyer planım var ama sonrasında her şey olabilir. Sanki bir sürü büyük sürpriz beni bekliyor gibi, bilirsin.”

“Büyük sürprizler her zaman iyi olmuyor,” dedim.

“Doğru. Ama bazen iyi oluyorlar.”

Bunu o kurnaz gülümsemesiyle birlikte söyleyince titredim. Benden bahsettiğinden çok emindim ama aynı şekilde karşılık verirsem ve aslında yanlış anladıysam ölürdüm. Zaman kazanmak için biraz su içtim.

“Kış Balosu’na gidiyor musun?” diye sordu.

Boğulmaktan kıl payı kurtuldum.

“Birinin beni davet edip etmediğini mi soruyorsun?” dedim. “Hayır.”

“Benimle gitmek ister misin?” diye sordu.

Bu sefer gerçekten de su boğazıma kaçtı... ama sadece biraz. Kendime gelince gülümseyip, “Çok isterim,” dedim.

Önceden anne ve babasına ait olan, sonra da ağabeylerinden ona kalan arazi aracıyla beni eve bıraktı. Dışarıdan güzel görünüyordu ama içinde deriden çok koli bandı vardı ve kliması sanki bize gülüyormuş gibi kısa kısa hava üfürüyordu.

Bu beni rahatsız etmedi. Arabadan inerken beni öpmeye çalışmaması da rahatsız etmedi. Zaten kesinlikle ne böyle bir şeyi bekliyordum ne de dilemiştim... ama belki de bir dahakine dilemeliydim.

Eve girip anneme ve Erick'e ayaküstü selam verdikten sonra hızla yukarı çıkıp kapımı kapadım. Önce bir uyarı mesajı yolladım:

Birazdan seni arayacağım ve telefonu AÇMAK ZORUNDASIN!!!!

On dakika sonra Jenna'ya her şeyi anlatmıştım.

"Delirdin mi sen?" diye karşılık verdi.

"Günlük hikâyesi kulağa çılgınca geliyor, farkındayım ama..."

"Dilekleri yerine getiren günlükten bahsetmiyorum," dedi Jenna. "Onu anlıyorum. Açıkladın zaten. Gerçek o."

Jenna'da sevdiğim birçok şeyden biri buydu. Anlattıklarımı dinledikten sonra kim olsa beni hastaneye kaldırırdı. Jenna ise olduğu gibi kabul ediyordu. Ben inanıyorsam gerçektir.

"Benim sorunum," diye devam etti, "Sean'ın sana çıkma teklif etmesini dilemiş olman."

"Cidden mi? Sana gönderdiğim resimlere bakmadın mı?"

"Çekici. Sorun bu değil. Zaten senden hoşlanıyor. Dilemesen de sana teklif edecekti."

Telefonda ona kaşlarını çattım. "Yani şimdi günlük dilekleri gerçekleştiriyor mu diyorsun?"

"Hayır! Gerçekleştiriyor diyorum!" Jenna'nın sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. Ne demek istediğini hiç

anlamamıştım ama anlaşılan önemli bir şeydi. “Maymun Pençesi’ni okumadın mı sen?”

“Maymun Pençesi mi? Şifreli mi konuşuyorsun artık?”

“Maymun Pençesi’ diyorum. Ünlü kısa hikâye. Genç adamın eline üç dileği yerine getirecek bir maymun pençesi geçer.”

“Kesik bir maymun pençesi mi?” diye sordum. “Kim öyle bir şeye dokunur ki?”

“Sadece dinle,” dedi Jenna. Bir yere parmaklarını vurduğunu duyuyordum. “Adam ilk önce para diler. El nasıl karşılık verir? Oğlu ölür ve sigorta da aynen onun dilediği miktarda para öder. Sonra oğlunun hayata dönmesini diler ama çocuk sakat ve hasta bir halde geri gelir. Üçüncü dileğe gelince. Onu da oğlunu mezara geri göndermek için kullanmak zorunda kalır.”

Kaşlarım daha da çatıldı. “Tamam da ben çoktan babamın hayata dönmesini diledim ama o ne sakat ne de hasta olarak geri döndü. Ama aklıma böyle şeyler getirdiğin için sağ ol.”

“Kusura bakma,” dedi Jenna. “Anlatmak istediğim şey, her hikâyede dilekler kötü sonuçlar doğuruyor. Her zaman.”

“Ama babam bu günlüğü kullanmamı istedi,” dedim alçak sesle. “Bana günlüğü o verdi.”

“Eddy aracılığıyla,” diye bana hatırlattı Jenna. “Onunla konuşmalısın.”

İkna olmamıştım. “Bunu kendime neden yapayım ki?”

“Bu tip şeylerin kuralları olur. Eddy biliyor olmalı.”

“Bu tip şeylerin kuralları mı olur?” dedim şüphe ederek. “Dilekleri yerine getiren kaç günlükle uğraştın bu zamana kadar?”

Jenna, “Sen bu zamana kadar kaç kitap okudun?” diye cevabı yapıştırdı.

Hakkı vardı. Jenna her şeyi okurdu ve hep de okumuştı. Her zaman uzun koşuları sırasında sesli kitaplar dinlerdi, telefonunda ve elektronik kitap okuyucusunda birer kitap yüklüydü. Derslerinde okuması gerekenler de cabasıydı.

“Tamam, belki de kuralları vardır,” diyerek teslim oldum. “Ama Eddy bilmiyordur. Onu son gördüğümde çoktan vefat etmiş dedemle ateşli bir buluşma yaşamak için hazırlanıyordu.”

“Sana günlükten bahsedecek kadar aklı yerindeydi,” diye hatırlattı Jenna.

“Sayılır. Doğrudan sorduğum sorulara cevap verememişti. Yardım edebileceğini sanmıyorum.” Hem Century Acres’a gitmeyi canım hiç istemiyordu. Annem de beni zorlamadığına göre Anneler Günü’nde hep birlikte gidene kadar oradan uzak durabilirdim.

“İyi,” dedi Jenna. “Ama durum şu: Eğer günlük gerçekten babandansa onu öyle sıradan bir şekilde kullanmanı istemezdi. Bana sorarsan günlüğü hiç kullanmamalısın. Bir yere sakla. Sana babanı hatırlatıyorsa kitaplığına koy. Ama bir şey yazma.”

Sesinde daha önce hiç duymadığım bir sertlik vardı. “Bu durum seni gerçekten korkutuyor,” dedim yavaşça. Jenna haklıydı belki de. Bir süre günlüğü unutmalıyım.

“Her şeyin bir nedeni vardır,” dedi. “Belki korkunç nedenler çünkü babanın başına gelenlerin iyi bir nedeni olması mümkün değil ama yine de nedenleri var. Bunlarla uğraşmanın gerçekten tehlikeli olduğunu düşünüyorum.”

“Şey, durup dururken kiliseye gitmeye mi başladın sen?”

“Autumn, ben ciddiym. Senin için endişeleniyorum.”

“Biliyorum. Teşekkürler. Dikkatli olacağıma söz veriyorum.”

Telefonu kapadıktan sonra anlattıklarını düşündüm ve sonra günlüğü açtım.

Sevgili baba, yazdım.

Dilek dilediğimde beni arkamdan vuracak bir günlük verdiğine inanamam. Jenna'nın söylediklerini anlıyorum ama Eddy'nin anlattıkları arasında akla tamamen yatan sadece iki şey vardı: Günlüğün senden olması ve benim günlüğe bir şeyler yazmamı istemen. O yüzden Jenna'nın sakinleşmesini ve bu konuyla ilgili daha fazla endişelenmemesini diliyorum.

Yazarken telefonum çaldı ama bitirene kadar bakmadım. Sean bir bağlantıyı mesaj olarak atmıştı.

Tıkladım ve karşıma bir spor yorumcusunun neden Peyton Manning'in Dan Marino'dan daha iyi bir oyun kurucu olduğunu anlattığı bir blog yazısı çıktı.

Yazıyı okumadan cevap attım.

AUTUMN: İtiraf: Peyton Manning, Dan Marino veya Amerikan futboluyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Babam severdi. Dolphins ve Dan Marino hayranıydı. Hepsi bu.

SEAN: Amerikan futbolunu sevmeni sağlayan benim yani.

AUTUMN: Asla. Senden daha iyileri de denemişti.

SEAN: Hiç sanmıyorum.

AUTUMN: Çok da alçakgönüllüyüz.

SEAN: Çok.

Mutluluktan uçarak yatağa girdim. Uyandığımda Jenna'dan gelen mesajı gördüm.

Korkuttuğum için kusura bakma. Büyük ihtimalle boş yere endişeleniyorum. Beni sürekli haberdar et yeter.

Sanırım edecektim. Açıkçası günlükten önce nasıl yaşadığımı hatırlamıyordum. Beni İngilizce dersinden kurtaracak bir yangın tatbikatı dilemek istiyordum ama Jenna'nın haklı olduğuna karar verdim. Ben onun fikrini değiştirmeden önce haklı olmuş da olabilirdi. Günlüğün kendine ait kuralları olması mümkündü ve onlardan hiç haberim yoktu. Sınırlı sayıda dilek yazabilecek olmam, haftalık veya günlük bir kotanın olması da mümkündü. Gücünü önemli şeyler için kullanmam lazımdı.

Ama onu her zaman hazır tuttuğum sürece kimse beni durduramazdı. Yoluma çıkan her engeli aşabilirdim. O kadar heyecanlıydım ki adeta okula doğru uçuşa geçtim.

Onu köşede görünce J.J.'e, "Mükemmel bir gün, değil mi?" dedim.

Umurunda gibi görünmüyordu. "Kışın ortasındayız, sıcaklık otuz derece, daha beş dakikadır dışarıdayım ama tişörtüm derime yapışmış durumda."

“Çok seksi bir görüntü,” dedim. “Ben olsam tadını çıkarırım.”

“Daha az yakın bir arkadaşın olsaydım, ne içtiğini sorardım,” dedi J.J. “Daha da az yakın bir arkadaşın olsaydım aynısından bana da vermeni isterdim.”

Neredeyse ona anlatacaktım. Sonuçta umutsuz bir “romantik olarak” dilek dileyeceğini söyleyen ve benim Sean’la çıkmam konusunda ilham veren oydu. Gerçekten işe yaradığını duysa çıldıracağına bahse girerdim.

Sonra bana aslında gerçeklerden yana biri olduğunu söyleyişi aklıma geldi. Günlüğün çıkmamızla bir ilgisi olduğuna asla inanmazdı. İnansa bile onun hayatına biraz romantizm katmamı isterdi ama ben çoktan dilek konusunda tutumlu olmaya karar vermiştim.

Karşıdan karşıya geçerken, “Sadece seni gördüğüme sevinemez miyim yani?” dedim.

“Sevinebilirsin, izin veriyorum.”

Bugün Sean’la neler olacağını merak ediyordum. Birlikte oturabilelim diye sınıfın önünde bekleyecek miydi? Dolabımın yanında buluşacak mıydık?

J.J., “Sana bir sorum var,” dedi.

Gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Gülümsemesini bekliyordum ama elleri ceplerinde yere bakıyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum endişeli olduğunu hissettiğim için.

“Ah, evet! Evet. Ben sadece... merak ediyorum da.” Şimdi bana bakıyordu ama gözlerinde tuhaf bir şey vardı. Ellerini ceplerinden çıkarıp sonra tekrar soktu. “Aptalca bir şey.”

Gergince güldü. “Yani, şey, bunu daha önce hiç yapmadığımı sanacaksın.”

Artık gözlerimi ondan ayırmıyordum. “Ne yapmadığını?”

“Aptalca bir durum. Öylece söyleyeceğim. Autumn, Kış Balosu’nda benim eşim olur musun?”

Yürümeye devam ettim ama içim donakalmıştı.

Bunu beklemiyordum. Hem de hiç.

Ama beklemeliymişim. Dün Jack, J.J.’in birine çıkma teklif edeceğini söylemişti ve J.J. kime olduğunu söylemiyordu; o kişi *bendim*. Umutsuz romantik derken... beni düşünüyordu.

İnanamıyordum. Anlaşılan cevap vermek için çok uzun zaman beklemiştim. J.J.’in yüzü kızardı.

“Kusura bakma,” dedi gözlerini kaçırarak. “Sormamam gerekirdi.”

“Hayır, sormalıydın,” dedim ama sonra gözlerinde yeşeren umuttan irkildim. “Yani aslında elbette evet derdim... ama çoktan Sean Geary’ye onunla gideceğime söz verdim.”

“Sean Geary seni davet mi etti?”

“Dün gece. Üzgünüm.”

“Üzülme. Önemli değil.” J.J. elini saçlarında gezdirip boğazını temizledi. “Şey, Jack sana anne babasının onu ve kız kardeşini bahar tatilinde Los Angeles’a götüreceğini söyledi mi? Disneyland’e. Disney World’den uçakla bir saat uzaktayız ama onlar Disneyland’e gitmek istiyor.”

Konuyu böyle beceriksizce ve acımasız derecede sıkıcı bir şekilde değiştirmişini yüzüne vurmak istiyordum ama sonrasında ne yapacaktık; ne zamandır böyle hissettiğinden mi bahsedecektik? Onu neden bir arkadaştan daha fazla sevmediğimden?

Bu fikri aklıma soktuğu için bunu *şimdi* düşünüyordum, elbette. J.J. harika bir sevgili olurdu. Tatlı. Komik. Tanıştığımız saniyeden beri onun yanında olmaktan hep keyif almıştım.

Ama Sean beni terletiyordu ve bunun tek nedeni Florida'nın ülkenin en yapış yapış eyaleti olması değildi (plakalarına yazdıkları sloganı bununla değiştirmeleri lazım bence). Konuşmayı daha anlamlı bir konuya yönlendirmektense, okula varana dek Disneyland ile Disney World arasındaki sıkıcı seçimde kendi payıma düşeni üstlendim.

İçeri girdiğimizde Amalita ve Jack bizi bekliyordu.

Amalita, "Selam, millet!" dedi ve onun bir şeyler uman, her şeyden haberdar bakışı karşısında midem altüst oldu. Kollarını ikimizin kollarından geçirip bizimle dolaplara kadar geldi. "Yürüyüş nasıldı? Yeni bir haber var mı?"

J.J.'e bir bakış attım ve gülümsemeden önce Amalita'ya sertçe fakat çaktırmadan kafasını salladığını gördüm. "Aslında evet," dedi. "Autumn bana baloya Sean Geary ile gideceğini söyledi."

Jack, "Ah, tüh," diye yüzünü buruşturdu.

"Oğlum..." diye onu uyardı J.J. Amalita'nın kolundan çıkıp Jack'le birlikte kendi dolabına gitti. Amalita kollarını göğsünde birleştirdi.

"Ne?" dedim sonunda.

"Sean Geary mi?"

"Ona bayılmadığının farkındayım. Güven bana, onda sandığından daha fazlası var."

Yeşil ojeli tırnaklarındaki hayali kırıklara baktı. "Etkilenmedim."

“Sean olduğu için mi kırgınsın yoksa J.J. olmadığı için mi?” diye sordum.

“J.J. ile çıkmak istemiyorsun, *lo que sea*²⁶, bu onunla senin aranızda. Ben sadece Sean’dan daha iyisini bulabileceğini düşünüyorum. Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim dendiğini hiç duymadın mı?”

Neşeyle gülümsedim. “Sean’ın bana çıkma teklif etmesinin nedeni bu. Benim kim olduğumu sen, Jack ve J.J.’in sayesinde anladı. Sonra da dayanamadı.”

“Çarparım bak şimdi.”

Çarpmadı. Jack ve J.J.’in yanına gittik ve her şey yeniden normal gibi görünüyordu. Sean birlikte oturabilmemiz için sınıfın önünde beklemiyordu ama ders sonunda beni bekledi ve bir sınıftan diğerine yürüdüğümüz kısa yolda antrenmanını tekrar izleyeceğime söz verdim.

Bir yanım, J.J.’i hayal kırıklığına uğratmamın Sean’ın beni dansa davet etmesini dilediğim için maymun pençesi cezası olup olmadığını düşünüyordu. Öyleyse yazıktı ama çok da kötü değildi. Reenzie’den çok daha korkunç karşılıklar gelmesini beklemiştim ama sadece delici bakışlar ve büyüyen burun delikleri geldi. Bunlar işkence değil de ikram sayılırdı.

Bunun üzerinden iki hafta bile geçmeden dedikodular başladı.

26 (İsp.) Her neyse. (ç.n.)

11

Maryland'de otururken öğle arasında hep yanıma oturan bir kız bana bir kurbağayı öldürene kadar suda kaynatabileceğini ve kurbağanın kaçmaya bile çalışmayacağını söylemişti. Suyun önce soğuk olması gerekiyordu, sonra suyu yavaşça ısıtıyordun ki çok geç olana kadar kurbağa suyun ısındığını anlamasın. Kendisinin bunu hiç denemediğine beni ikna etmişti ama... sonrasında Jenna ve ben onunla iletişimi kesmiştik.

Tehlikede olduğunu anlayanlara kadar tepki gösterememe durumu vardır ya. Şu an benim yaşadığım da buydu. Önce her şey yolundaydı. Kendi halimdeydim; derslere giriyor, arkadaşlarımı görüyor, antrenmanlardan sonra Sean'la buluşuyordum... her şey gayet normaldi.

Fısıldaşmaları ve bakışmaları fark ediyor muydum? Başta biraz ama ne zaman başladıklarının bile farkında değildim çünkü göze batmıyorlardı. Zaten beklemediğim bir şey değildi bu. Reenzie'nin benim Sean'la yakınlaşmamdan hoşlanmadığını biliyordum, yani elbette ters bakacak ve Taylor, Zach ve gruptakiler de onun arkasından gelecekti. O yüzden bana

nasıl baktıklarını pek fark etmiyordum. Diğerleri de bana farklı bakmaya başlayınca saygıdandır dedim. Sean okuldaki en çekici çocuktı. Benimle, hâlâ oldukça yeni olan kızla ilgileniyordu. Ben olsam ben de farklı bakardım.

Bir öğleden sonra Shayla McConkle yanıma gelene kadar bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamamıştım.

Shayla yeryüzünde görebileceğiniz en harika kızlardan biriydi. Sarışın, uzun örgülü saçları ve kumsal için yaratılmış bir vücudu vardı. Amalita kadar makyaj yapıyordu ve bütün giysileri kısa, dar kesim ama abartısızdı. Kız nereye gitse feromon bulaştırıyordu ama Amalita'nın söylediğine göre de okulun en muhafazakâr kızlarından biriydi.

Shayla yoluma çıktığı sırada Amalita, J.J., Jack ve ben teepsilerimizi bırakmış bahçede yürüyorduk. Üzerinde dardır, kolsuz ve sütyeninin dantel kısımlarını ortaya çıkaran bir giysi vardı. Jack'in arkamda iç çektiğini duydum. Bana sertçe baktı ve hayatımda onunla tek kelime etmemiş olmama rağmen acaba yanlış bir şey mi yaptım diye düşündüm. Daha resmi olarak tanışmamıştık bile.

“Yaptıklarından öğrendiğimi bilmeni isterim.”

“Hım... tamam,” dedim. “Adın Shayla, değil mi? Ben Autumn.”

“Ama cezasını nasıl ödediğini düşününce ...” Eliyle omzuma dokundu ve çekip gitmeden önce de şefkatle baktı.

“Tuhaftı,” dedim arkasından bakarken. “Neler döndüğünü bilen var mı?”

“Carrie'ye sorarım,” dedi Amalita. “O biliyordur.”

“Ben sorarım,” dedi J.J. “Zaten onunla konuşmam lazım.”

O Carrie'yi bulmaya giderken ilk defa üzerimdeki gözleri fark ettim. Her yerdelerdi. Sanki birinin yanından geçmem onun hemen eğilip bir şeyler fısıldaması için eliyle ağzını kapatmasını tetikliyor gibiydi.

Benimle ilgili bir şeyler fısıldadıkları açıktı. Ama neydi? Her ne ise benim baloya Sean'la gitmemle hiçbir ilgisi yoktu.

Amalita aradığı sırada antrenmanı izliyordum.

"Yalnız değilsin, değil mi?" diye sordu.

"Antrenmanı izliyorum."

"O zaman çıldıramazsın. Bu her şeyi daha da kötü yapar."

"Neyi daha kötü yapar? Ne duydun?"

"J.J. duymuş. Carrie ona anlatmış."

"Ne anlatmış?"

"Tamam, şöyle: *Biri* seninle ilgili ortaya bir dedikodu atmış; sen Maryland'de yaşarken çok gezip tozarmışsın. Ama çok. Sonra hami..."

"Ne?"

"Dahası var. Hamile kalmışsın ve baban bundan o kadar utanmış ki buraya kaçmış ve öl... Söylemeye dilim varmıyor."

Sanki dünya benden ve telefondan ibaret gibi hissediyordum. Sanırım Amalita'nın ne diyeceğini anlamıştım ama gerçekten inanmak için ondan duymak istiyordum. "Sorun değil. Söyle."

"*Sorun* elbette ama söyleyeceğim." Derin bir nefes alıp döküldü. "Herkes onun, utancından intihar ettiğini konuşuyor. Eski oturduğunuz yerdeki herkes bunu biliyormuş, o yüzden sen, annen ve kardeşin buraya taşınmışsınız."

Tam da bunu söyleyeceğini düşünmüştüm ama o kadar tuhaf bir şeydi ki nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. “Mantıklı bir yanı bile yok,” dedim. “Babam trafik kazasında öldü.”

“Bu utançla yaşayamadığı için bilerek kaza yapmış.”

“*Delilik* bu! Gerçek hayatta kim böyle bir tepki verir ki? Hiç kimse! Hiç kimse böyle bir tepki vermez!”

“Yalnız olmaman ve çıldıramayacağınla ilgili ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Haklıydı. Bağırıyordum ve antrenmanı izleyen herkes bana bakıp kıkırdıyor ve baş sallıyordu.

Umurumda değildi. Telefonu ölümüne sıktım. “Carrie J.J.’e kimin başlattığını söylemiş mi?”

Amalita, “Kimin başlattığını biliyorsun,” dedi.

“Ama ona *söylemiş* mi?”

“Bilmediğini söylemiş. Ben de aradım onu, aynı şeyi söyledim. Herkes duymuş ama kimse kimin başlattığını bilmiyor.”

“Herkes inanıyor mu yani? Hepsi bu kadar aptal mı?”

Daha fazla bakışma ve fısıldaşma. Hepsini dövmek istiyordum.

“Herkes inanıyor mu bilemem ama insanlar hikâyelere bayılır. Bu da bir hikâyeye.”

Gözlerimi sahaya diktim. Reenzie şortuyla ve kolsuz üstüyle orada, diğer sıırıyla atlama yapanlarla durmuş, sanki dünyanın en masum insanıymış gibi gülüyordu.

“Onu öldüreceğim,” dedim.

Amalita, “Autumn,” diye uyardı, “dinle. Aptalca bir şey yapma.”

Telefonu kapadım. Bazen fevri hareket edebiliyordum. Düşünmeden tepki gösteriyordum. Mantıklı davranmak yerine bağırıp çağırıyordum.

Bu da o anlardan biriydi. “Marina Tresca!”

Antrenman ekibi çok kalabalıktı. *Herkesin* dönüp baktığını söylersem eminim yalan söylemiş olurum ama benim görüş alanımdaki herkes bakıyordu. Önemli değildi. Benim derdim sadece Reenzie’ydi. Tepeden aşağı inip koşu alanını geçtim ve doğrudan antrenman sahasına gittim.

Reenzie’de sanki canciğer arkadaşmışız gibi sırtacak yürek vardı. “Selam, Autumn. N’aber?”

Ona bir yumruk salladım.

Yapana kadar böyle bir şey yapacağımdan benim bile haberim yoktu.

Tek bir sorun vardı: Hayatımda kimseye vurmuşluğum yoktu ve görünen o ki bu konuda hiç iyi değildim. Reenzie yumruğumdan kolayca kurtuldu, bu da bana dengemi kaybettirdi. Görünüşe bakılırsa dövüşte gayet iyi olan Reenzie tekmeyle bir şeyler yapıp bacaklarımı kaydırdı ve ben düşüp başımın arkasını yere çok sert vurdum.

“Aman Tanrım,” dedi bir kız.

Her şey karardı. Sonra görüşüm bulandı ve etrafımdan uğultular yükseliyordu.

“Hiçbir fikrim yok, Koç Branley.” Reenzie’nin sesiydi bu. “Koşup bana yumruk attı. Ben sadece kurtulmaya çalıştım.”

“Autumn? İyi misin?”

Sean üzerime eğilmiş, güzel mavi gözlerini endişe kaplamıştı. Onu öpmenin tam zamanı olabilir diye düşündüm. Kafamı biraz kaldırdım.

Ah. Beynimde şimşekler çaktı. Hareket etmemeliydim. Öpücük de yapabileceklerim arasında değildi. En iyisi kafamı aşağıda tutmaktı.

“Ciddi misin sen?” Yine Reenzie konuşuyordu. “*Onun için mi endişeleniyorsun? O bana saldırdı.*”

Diğer tarafımdan da şimdi koç eğiliyordu. En azından koç olduğunu sanıyordum. Gördüğüm tek şey gözümün bir milimetre üstünde, burnuma vuracak kadar yakınımda sallanan düdüktü. Bir elini gözlerimin üstüne koyup çekti. Koyup çekti.

Koç, “Adın ne?” diye sordu.

Sean aklımdan geçenleri okurmuşçasına, “Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol ediyor,” dedi. “Gözbebeklerinin büyüüp küçülmesini sağlıyor. Futbol oynarken hep böyle yaparız.”

“Autumn Falls... ah...”

“İyisin,” dedi koç. O ve Sean beni ayağa kaldırmaya çalıştı. “Yürüyebilir misin? Düşmezsin, değil mi?”

Birkaç adım attım. Sersem gibiydim ve başım çatlıyordu ama iyiydim ve ona da öyle söyledim.

“Güzel. Müdürün odasına git. Önceden arayıp haber vereceğim, seni bekliyor olacak. Bunu raporlamam lazım.”

“Ben götürürüm,” dedi Sean.

“Hayır. Sana sahada ihtiyacım var. Sen.” Tepede arkadaşlarıyla oturan bir kıza işaret etti. Geena adında, okula yeni başlamış bir kızdı ama onun hakkında sadece bunları biliyordum. “Onu Dorio’nun odasına götürür müsün?”

“Tabii.”

Geena hemen gelip gerçekten yan tarafıma geçti. Ufak tefek, neşeli ve bu dramının bir parçası olmaya hevesliydi. Geena beni ana binaya götürmeden ve beni hikâyelerle dolu geçmişimle ilgili soru yağmuruna tutmadan önce Sean elimi sıktı. Geena'yı susturacak gücüm yoktu. Konuşmamak için gerçekte olduğumdan daha az kendimdeymişim gibi davrandım.

Bayan Dorio ofisinde beni bekliyordu. En sevdiği "Autumn'la uğraşma pozisyonunu" almıştı; kollarını kavuşturup masasının önünde durmuş, köşesine yaslanmış, gözlüklerini üzerinden bakabileceği şekilde indirmişti.

"Sana ilk olarak kavganın okuldan atılmaya yol açacak kusurlardan biri olduğunu söylemiştim sanırım," diye belirtti.

"Kimseyle kavga etmedim," dedim. "Dövülen biri varsa o da bendim."

"Ama sen başlatmaya çalışmışsın," dedi. Beni baştan aşağı süzdü. "Bana hiç de kavga edecek biri gibi gelmiyorsun."

Eğitim çavuşu gibi görünmesine rağmen Bayan Dorio'nun şefkatli bir bakışı vardı. "Değilim," dedim. "Öğrenci portalına o fotoğrafı kimin yüklediğini bildiğimi size söylediğimi hatırlıyor musunuz? Aynı kız benimle ilgili bir dedikodu başlattı. Kötü bir dedikodu. Babamla ilgili. Öğrendiğim an öfkelen dim."

"Sonra etrafa saldırdın."

Başımı evet dercesine salladım, ağlamaya başlayacak gibi hissediyordum. Ağlamayı gerçekten istemiyordum.

"Kötü bir dövüşçü olduğun için şanslıyız o zaman, yoksa benim devreye girmem gerekirdi. Bu durumda sanırım buna beraberlik diyebiliriz. Elinde dedikoduyu başlattığını düşündüğün kişiyle ilgili bir kanıt yoksa tabii."

Başımı sağa sola sallayınca canım yandı, o yüzden isteksizce omuz silktim. Elbette elimde kanıt yoktu. Reenzie daha akıllıydı.

“Sana uzaklaştırma vermek zorundayım. Aynı zamanda annenle konuşmam lazım. Hemen şimdi buraya gelebilir mi dersin?”

Başımı onaylarcasına salladım. Bir köpek kurtarma operasyonunun ortasında olsa bile onu arayıp ona ihtiyacım olduğunu söylesem her şeyi bırakıp gelirdi. Onu aramak istediğim falan yoktu ama Bayan Dorio'dansa benim aramam daha iyiydi.

İki saat sonra uzaklaştırmamı almış, hemşireye görünmüş olarak dışarıdaki bekleme bölümünde Erick'le birlikte annemin Bayan Dorio'yla konuşmasının bitmesini bekliyordum. Erick'e tek kelime bile etmedim. Başta konuşmaya çalışmıştı ama sonra oyununa gömüldü. Şimdi sanki bacaklarını sallarken istemeden çarpıyor gibi sandalyemi tekmeliyordu.

Pat... pat... pat...

Sonunda, “Ne?” diye sert çıktım.

“Başın belada mı?” diye sordu.

“Hım. Bir tahminde bulun bakalım,” diye alay ettim.

“Başımın derde girmesini ister miydin?”

“Başının havalı bir şey yüzünden derde girip girmediğine bağlı.”

Duvara yaslandım. “Başım belada değil. Yani, olmaması lazım.”

“Ah.”

Pat... pat... pat...

Annem Bayan Dorio’nun tapınağından çıkarken ben de Erick’in bacağını alıp çevirmek ve gerçekten başımı belaya sokmak üzereydim. Arabanın önüne gidene ve Erick arkada kemerini takıp oturana dek annem bir şey söylemedi. Sonra Erick’e oyun oynarken kulaklıklarını takmasını söyledi ve radyonun sesini açtı, bütün ses arka hoparlörlerden geliyordu. Erick’in yine de dinleyeceğini biliyordum ama uğraşmasına minnettardım.

“Neden birilerinin seninle uğraştığından bana bahsetmedin?” diye sordu.

Of. Durumun kendisi bile yeterince utanç vericiydi. “Kimse benimle uğraşmıyor,” dedim. “Biri beni kızdırıyor. Hem de çok.”

“Yeni olduğun için mi?” diye sordu annem. “Belki buradaki insanları tanımaya çalışırsak... Büyük bir parti verip seninle kimin uğraştığını düşünüyorsan davet ederiz.”

“Anne, sekiz yaşında değilim. Olanları arkadaşlarımı davet ederek düzeltemezsin.”

Bir süre bir şey söylemedi. Konuşmaya başladığında sesi o kadar alçaktı ki duymak için eğildim.

“Dedikodu ne?” diye sordu. “Bayan Dorio bilmediğini söyledi... ama sen babanla ilgili bir şey olduğunu söylemişsin.”

“Bilmek istemezsin.”

“Evet, istiyorum.”

Camdan dışarı baktım. “İnan bana. İstemezsin.”

Yolda trafiği durduran görevliler vardı ve durduk. Annem bana dönüp, “Okulunu değiştirebiliriz,” diye önerdi. “Özel okula ne dersin?”

“Delilik bu. Bundan kaçmayacağım.”

“Ama bir şey yapmamız lazım. Seni korumam gerekiyor, her gün rahatsız edildiğin bir yere göndermem değil.”

“Rahatsız edilmiyorum. Sinirlendiriliyorum.”

Annem sinirli bir şekilde nefes alıp verdi. “İyi. Ama bu durumdan hoşlanmıyorum.”

“Ben de,” diye kabullendim. “Ama üstesinden geleceğim. Akılsızca değil. Söz.”

Görevli YAVAŞ yazan yol işaretini kaldırıncı tekrar ilerlemeye başladık. Eve yaklaşırken dönemeçte bir arazi aracının park ettiğini gördüm. Uydurmadığımdan emin olmak için gözlerimi bir saniye sıkıca kapadım. Açtığımda araba hâlâ oradaydı.

Kafamı arabaya doğru uzatarak, “Anne, o benim bir arkadaşım,” dedim. “Dışarıda biraz oturup konuşabilir miyim? Söz, hiçbir yere gitmem.”

Arabadan indiğimiz sırada annem düşündü. “Sadece kısa bir süre. Sonra eve geleceksin. Geç oldu, hâlâ yemek yemen ve ödevlerini yapman lazım.”

“Tamam.” Annem ile Erick’in eve girmesini bekledim, sonra caddeye yürüyüp Sean’ın arazi aracının yolcu kapısını açtım. Sanırım bir süredir buradaydı çünkü koltuğunu yatırmış, uyuyordu. Koli banlı koltuğa oturdum, arkamdan kapıyı kapadım ve o uyanana kadar kolunu dürttüm.

“Ah!” dedi. “Selam.”

“Selam. Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?”

“Online öğrenci rehberinden,” dedi. “İyi olduğundan emin olmak istedim.”

“İyiyim,” dedim. Burada olduğu için şaşkındım. “Şikâyet ettiğimden değil de, mesaj atabilirdin.”

“Evet,” diye bana hak verdi. “Bana kızgın olmandan endişelendim sadece.”

“Bildiğin için mi?”

“Evet, dedikoduları duydum.”

“Bana söylemedin.”

Başını hayır dercesine salladı. Belki de ona kızgın olmam lazımdı ama o kadar acı içinde ve endişeli görünüyordu ki kızamadım.

“Neden peki?” diye sordum.

“Çünkü çirkin bir şeydi. İnanmadım da. Bu kadar korkunç bir şeyi benden duymanı istemedim.”

Ona inandım.

Aracı iki trafik ışığı arasına park etmişti. Motor çalışıyor, göstergenin ışıkları hafifçe yanıyordu. Radyodan yumuşak bir müzik geliyordu. Ona yaklaşıp yaslansam, öpmeye yeltensem o da beni öpermiş gibi bir his vardı içimde. Gerçekten bunu hissediyordum ve kesinlikle mükemmel olurdu... ama ortamı bozacak olsa da bir şey sordum.

“Kimin başlattığını biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Reenzie olduğunu düşünmüyor musun?”

Biraz geriye çekilip kaşlarını çattı. Sesindeki şefkatin yerini alay aldı.

“Reenzie mi? Neden ki?”

Çünkü sana âşık ve senin benden hoşlanıyor gibi görünmenden nefret ediyor, demek bu anı tamamen mahvederdi; büyük ihtimalle gelecekte böyle anlar yaşama ihtimalimizi

de. Bana zaten Reenzie'nin onun için kız kardeş gibi olduğunu söylemişti. Onun kötü tarafı daha Sean'ın radarına yakalanmamıştı.

Sean ilgileniyor olabilirdi ama o da Bayan Dorio gibiydi. Kanıt olmadan bana inanmayacaktı.

"Bir nedeni yok, gerçekten," dedim. "Öylesine sordum. Onun adı geldi kulağıma."

"Duyduğun her şeye inanmamalısın," dedi Sean. "Ben inanmıyorum." Gitmeye hazır gibi ellerini direksiyona koydu. Bahse girerim şimdi eğilip öpmek istesem geri çekilirdi, ben de alnımı kornaya çarptığımla kalırdım. Onun yerine kapıyı açtım.

"Gitmem lazım. Geldiğin için sağ ol."

En azından gülümsedi. "Yarın görüşürüz."

Uzaklaşırken arkasından baktım.

Bu tabloda Reenzie olmasaydı her şey daha kolay olurdu. Keşke...

Aman Tanrım.

Ön bahçeden geçip verandaya oturdum. Büyük çadır bezi çantamdan günlüğü çıkardım.

Sevgili baba, yazdım.

Bugün çok kötüydü. Reenzie'nin senin hakkında söyledikleri... Olduğun yerden böyle şeyleri duymuyorsun sanırım yoksa onu yıldırımla çarpardın. Bunu dilemediğimden DEĞİL. DİLEMİYORUM.

Bu bölümü iki kez okuyup harflerin yerlerini karıştırmadığımdan ve ona gökyüzünden yıldırım düşmesini gerçekten dilemediğimden emin oldum. Dilememiştim.

Yine de bir dileğim var. Reenzie'nin Sean'ın peşinden ayrılmasını ve bana kötü şeyler yapmayı bırakmasını diliyorum. Çok şey istemiyormuş gibi hissediyorum ve böyle olursa hepimiz, hatta onun için bile her şey milyon kez daha iyi olacaktır.

Günlüğü kapayıp tamamen memnun halde gülümsedim.
Bunu nasıl daha önce düşünememiştim?
Artık her şey kolaylaşacaktı.
Nihayet.

12

Ertesi gün Bayan Knowles'ın odasına girdiğimde Reenzie bana el sallayıp gülümsedi ve yanındaki sıraya vurup beni davet etti. Arkamda biri mi var acaba diye döndüm.

"Autumn," dedi Reenzie ve gösterisine baştan başladı.

Sean, Reenzie'nin diğer tarafındaydı. O da gülümsüyordu.

Fark etmesinler diye hafifçe sırayı elimle yokladım. Raptiye yoktu, yapıştırıcı yoktu, ketçap yoktu. Pekâlâ, o zaman.

Zil çalınca Reenzie ayağa kalkıp kocaman bir gülümsemeyle, "Antrenmanda görüşürüz, Autumn," diye cıvıldadı ve daha ben yerimden doğrulamadan sınıftan uçup gitti.

Bu, günlük sayesinde gerçekleşmiş olamazdı. Günlük dilekleri yerine getiriyordu; insanların beynini yıkamıyordu.

Sean koridorda ilerlerken, "Okula gelirken Reenzie'yle konuştum," dedi.

Acaba yolda çabucak beyin nakli yaptırmak için bir yerlerde mola mı verdiler diye sormak istiyordum ama dikkatli davranıp onun yerine, "Ah, öyle mi? Ne söyledin ona?" diye sordum.

“Sana nazik davranmasını istedim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Ama dedikoduyu başlatanın o olduğunu düşündüğümünden değil. Düşünmüyorum.”

Ona baktım. “Neden öyleyse?”

Gülümsedi ve dudakları kenarlarından kıvrıldı; ayakta durmam artık çok zordu. “Senden hoşlanıyorum. Onun da senden hoşlanmasını istiyorum. Görüşürüz, Autumn.”

Hızla sınıfına gitti.

Sean benden hoşlanıyordu. Korkularım uçup gitti ve rahatladım. Reenzie meselesi daha karmaşıktı ama günlüğe inanıyordum. Sean’ın zorlamasıyla değişen tavrı ondan soğuması ve kötü şeyler yapmaktan vazgeçmesi için ilk adımdı belki de.

Şimdi bir de maymun pençesi etkisinden kurtulabilirsem her şey yoluna girecekti.

Bundan sonraki günlerde arkamı kolladım ama sanki günlük gerçekten görevini yerine getirmiş gibiydi. Reenzie artık ilk günkü kadar rahatsız edici derecede kibar değildi ama daha da iyisi beni görmezden geliyordu. Gözlerini bana dikmiyor, küçümseyerek gülmüyor veya kahkaha atmıyordu. Hatta beni beğenmezlik edip küçük görmek için yolunu bile değiştirmiyordu. Göz göze gelirsek bana da çömezlere attığı boş bakışlardan atıyordu.

Sanki yokmuşum gibiydi.

Cennetin bir köşesindeydim.

Sonra, bir sabah okul yolunda o kadar şaşırtıcı bir şey gördüm ki J.J.’in kolunu morartacak kadar sert sıktım.

Dişlerimin arasından, “Şunu görüyor musun?” dedim.

J.J. cevap vermedi. Yüzüne baktığımda donup kaldığından konuşamadığını anladım. Ağzı bir karış açıldı ve bir dakika boyunca ona bakmama rağmen bir kez bile gözünü kırpmamıştı.

Gösteriyi izlemeye geri döndüm. Üstü açılabilen, kırmızı, lüks bir araba okulun arkasındaki park yerinde, birkaç palmye ağacının altında duruyordu. Durduğu yer gölgelik ve ön giriş kapısından görünmüyor olsa da okula giden yoldan gayet iyi görülüyordu. Arabanın üstü açıktı, Reenzie ve antrenmandan hatırladığım çekici birinci sınıf öğrencisi (koşucu Trevor) arka koltukta o kadar çılgınca ve soluk almadan sevişiyorlardı ki bakakalmamak imkânsızdı.

Okula vardığımızda gördüklerimi Amalita'ya anlatırken, "Trevor'la birlikte olduğuna göre beni listeden çıkarmıştır, değil mi?" diye sordum.

Amalita'nın matematik sınavı vardı, o yüzden yoğun bir çalışma modundaydı. "Hım, doğru. İyi görünüyor. Şimdilik." Sonra yine defterine döndü.

Böyle tedbirli olduğu için Amalita'yı suçlayamazdım. Günlükten haberi yoktu. Ama Jenna'nın haberi vardı, o nedenle de fırsatını bulduğum an ona mesaj attım.

Vay be! diye cevap verdi.

Günlük = CİDDİ dilek gücü. Dikkatli ol, tamam mı?

Açıkçası endişeli değildim. Kış balosuna sadece birkaç gün kalmıştı ve hazırlamam gereken milyon tane şey vardı. Annem beni elbise almaya götürmek istemişti ama ona Amalita'yla gitmek istediğimi söylemiştim; bundan rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Yine de birlikte dergilere bakıyorduk, onun da hoşuna gidiyordu. Seçtikleri sıkıcı olsa da, annemin böyle heyecanlandığını görmek eğlenceliydi.

Okuldan sonra Amalita'yla alışveriş merkezine gittik ve doğrudan büyük mağazaların yolunu tuttuk. Amalita, ben giysem gülünç durabilecek mor renkli, dar, bir tarafı yapay elmasla süslü ve üst bacağa kadar yırtmaçlı bir elbise buldu. Onun vücudu kıvrımlıydı ve o elbiseyi taşıyabilecek bir karaktere sahipti. Kabinden çıkınca kollarını iki yana açtı.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu. "Her iki yanımda bir erkekle nasıl görüneceğim?"

"Harika ve harika ötesi," dedim. Amalita, Jack ve J.J. baloya arkadaş grubu olarak gideceklerdi.

O kendi kıyafetlerini giydikten sonra birlikte raflara göz atarken, "J.J.'in bana kızgın olmadığından emin misin?" diye sordum.

"Daha sana teklif etmeden önce başka birine evet dediğin için mi?" diye sordu Amalita. "Sana âşık ama akli yerinde."

Zümrüt yeşili, kolsuz bir elbise alıp bana doğru tuttu, sonra kaşlarını çatıp elbiseyi geri koydu.

"Hem," dedi, "geçen sene de arkadaş arkadaş gitmiştik ve gerçekten eğlenmiştik. Ben, Jack, J.J. ve Taylor. Bir limuzin kiralayıp gece yarısı da restorana gitmiştik... Her sene aynı şekilde baloya gideceğimize de yemin etmiştik. Şimdi hatırladım."

Telefonunu karıştırdı, sonra da ekranı bana çevirdi. Dördü de park halindeki bir limuzinin üstünde poz vermişti. Amalita ve Taylor arabanın motor kısmında sırt sırta vermiş; J.J. açılır tavandan çıkıp kollarını iki yana açmıştı. Gittikleri restoranın sarı ışığı da arkadan parlıyordu.

“Eğlenceli görünüyor,” dedim açık yüreklilikle.

“Taylor’a gönderiyorum,” dedi Amalita. “Ne kaybettiğinin farkına varsın diye ona bu hafta her gün bir fotoğraf yollayacağım.” Telefonuna baktı. “Bak, Tylor bana sırtını döndüyse bana layık değıl demektir, biliyordum ama onu küçük düşürmekten kendimi alamıyorum.”

Yüzüne baktım. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?” Çaresizlikten yapıyor gibi görünüyordu.

Amalita başını evet dercesine salladı. “Beni özlüyor. Yakın bir zamanda dizlerinin üstünde geri dönecek. Ah,” dedi bir elbiseyi çekerken. “İşte bu. Bir dene.”

Elbise parlak kırmızıydı ki kendime hiç böyle bir elbise seçmezdim çünkü saçlarımın rengiyle birleşince patlayan bir yanardağ gibi görünürdüm. Askısız elbisenin üst kısmı dardı ve dizin hemen üstüne gelen kabarık tül den bir eteğı vardı.

Kendimi pek övmem ama bu elbise üzerimde harika durdu. Fotoğraflımı çekip Jenna’ya gönderdim. Cevabı gelince yüksek sesle kahkaha attım.

HEMEN al onu!!!!

Kabinin kapısını açarken, “Amalita, sen bir moda dâhisisin,” dedim.

“Bana söylemen gereken bir şey değil bu,” dedi. Etrafımda dönüp elbisenin her yerden oturmasını övdü. “*Perfecto*²⁷,” dedi. “O kadar iyi görünüyorsun ki bunu Kyler Leeds’le Hayal Gecesi’nde bile giyebilirsin. Seni davet edersem tabii.”

“Kazanırsan tabii. Ki kazanmayacaksın.”

“Ki *kazanacağım*. Bu hafta yarışmanın son haftası. Fikrini değiştirip katılmak için hâlâ çok vaktin var. Sunucular *çökmezse* tabii. O kadar çok başvuru gelmesini bekliyorlar ki çökeceğini düşünüyorlar.”

“Bunun beni katılmaya özendirmesi mi lazım yani?” diye sordum.

“Birinin kazanması lazım, Autumn.”

“Evet,” diyerek hak verdim. “Benim dışımda birinin.” Aynanın karşısında etrafımda döndüm. “Gerçekten bunun yakıştığını mı düşünüyorsun?”

“Ciddi misin? Muhteşem.”

Sonunda balo günü gelmişti. Odamda, Sean’ın gelip beni almasını bekliyor, bir yandan da bilgisayardan görüştüğüm Jenna’ya elbisemi, onu tamamlayan, Amalita onaylı topuklularımı, küpelerimi, bileziklerimi, saçımı, tırnaklarımı ve makyajımı kontrol ettiriyordum.

“Gerçeği söyle. İyi görünüyor muyum?” diye sordum etrafımda dönerken.

“Akıllara zarar güzelliktesin,” dedi. “Çok fotoğraf çek!”

27 (İsp.) Mükemmel. (ç.n.)

Kapı çaldı.

Nefesim kesildi. “Hayıııııı! Ben şeyden önce aşağıya inmek istemiştim...”

“Ah, merhaba! Sen Sean olmalısın.” Annemin şu an fazladan cıvıltılı gelen sesi yukarı kadar çıkıyordu. “Çok yakışıklı görünüyorsun.”

Gözlerimi sımsıkı kapadım.

“Git,” dedi Jenna. “Seni seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum.”

Bilgisayarımı kapadım, ayakkabılarımı çıkarıp merdivenlerden koşarak inebilmek için elime aldım.”

“Autumn!” Annem seslendi ve sesini alçaltarak ekledi: “Erick, git, onu merdivenlerden inerken çek.”

Evet, işte kardeşim kamerasıyla rahatsız edici durumun her anını kaydediyordu.

“Hayır, videoya çekmek yok. Böyle yapmayacağız. Tam anlamıyla utanç verici. Çok affedersin,” dedim sonra Sean’a.

O hiç de utanmış gibi görünmüyordu. “Sorun değil,” dedi. “Benim için sakıncası yok.”

Annem iç çekti, o kadar derin iç çekti ki sonunda nefesi çatladı. Bu canımı acıttı. Ne düşündüğünü tam anlamıyla biliyordum, ona bakarsam ben de aynı şeyi düşünecektim ve bunu istemiyordum. Şimdi olmazdı.

Ama ona baktım. Gülümsüyor, ağlamamak için büyük çaba sarf ediyordu. Ellerini tuttum.

“Anne, her şey yolunda.”

Yanağıma dokunurken, “O kadar güzelsin ki,” dedi. “Baban seni görebilseydi...”

Ah, hayır. Boğazımdaki gözyaşı yumaklarının gözbebeklerime çıktığını hissediyordum. Oraya ulaşırlarsa biterdim. Çabucak gözlerimi kırpıttım.

“Yapma. Lütfen. Sadece bir dans bu. Seni çok seviyorum ve ağlamamı istemiyorum.”

“Elbette istemezsin,” dedi. Derin bir nefes alıp gülümsedi. “İyi eğlenceler. Gece yarısı olmadan evdesin.”

“Söz.”

Sean, “Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Falls,” dedi. Annem telefonuyla birkaç fotoğrafımızı çekti ve evden çıktık.

Arabasına giderken Sean elimi tuttu ve ben Erick’in bizi pencereden çektiğine yüzde yüz emin olduğum halde onu durduracak bir el hareketi yapmaktan çekindim.

Yola çıktığımızda Sean, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim etegimi düzeltirken. “Şey, olanlar için özür dilerim.”

“Dileme. Ben babamın öl...” Bir süre arabayı sürdü, sonra dönüp gülümsedi. “Harika görünüyorsun.”

“Teşekkürler,” dedim gülümseyerek. “Sen de.”

Koyu renk bir takım, açık yeşil bir gömlek giymiş ve gri bir kravat takmıştı.

Balonun okulun spor salonunda olması insanın keyfini kaçırıyordu ama burayı kim dekore ettiyse iyi iş çıkarmıştı. Yerdeki basketbol sahası çizgilerini saymazsak tanınmayacak bir hale gelmişti; bu gece, küçük ışıklar, mumlar ve vazolar içinde çiçeklerle süslenmiş masalarla peri masalından bir yer gibi görünüyordu. Yüksek sesle çalan müzik salonu dolduruyordu, Sean ve ben hemen dans eden kalabalığa karıştık. Loş ışık ve resmi giysiler bazılarını tanımayı zorlaştırsa da Taylor,

Zach'le birlikteydi ve Reenzie de Trevor'la. Beni rahatsız etmediler. Ben Sean'la dans ediyordum; gözleri benimkilere kilitlenmiş durumdaydı... Mükemmeldi.

Bir ara DJ bilmediğim bir şarkı çalmaya başladı. Ama Sean'ın gözleri ışıldadı.

Müziği bastırmak için bağırarak, "Swing yapar mısın?" diye sordu.

"Swing yapmak mı?" diye kuşkuyla tekrar ettim.

Şimdiye kadar Swing yapan kimseyi tanımamıştım ama çoğu kişinin pisti terk etmesine rağmen kalanlar el ele tutuşup dönüyor, birbirini çeviriyor ve sadece filmlerde gördüğüm şekilde kayıyorlardı.

Sean, "Çocukken yapardık," dedi. "Birkaçımız ders almıştık. O zamanlar nefret ederdim ama aslında çok eğlenceli. Denemek ister misin?"

Elini uzattı. Gülüşü beni baştan çıkarıyordu. Dans pistinde beni döndürecek olması fikri de.

"Gezegendeki en uyumsuz hareket eden insan olduğumu biliyorsun," dedim yüksek sesle.

"Sadece kendini bana bırak," dedi.

Ona elimi uzattım.

Hayatımın filme çekilmiş versiyonunda bundan sonraki dört dakika nefes kesici bir dönüşten ibaretti. Tek vücut gibi pistte oradan oraya dönüyorduk ve şarkının sonunda Sean beni yerçekimine meydan okuyarak aşağı eğip dengede tuttu.

Gerçekte ise...

"Ah! Hayır, Tanrım, özür dilerim... Bekle... Ah, hayır... kahretsin... ah!"

Daha iki adım atmadan ayağına basıp onu benimkine bastırdım ve kafalarımızı birbirine çarptırdım. Kendimi ona bırakmamı ve onu takip etmemi ne kadar söylerse söylesin yapamadım. Bu, güçlü ve bağımsız kişiliğimle ilgili iyi bir şeylerin belirtisi miydi? Şüphesiz.

Beni aynı zamanda çok kötü bir dans partneri de yapmıştı.

“Unut gitsin,” dedi. “Sonraki şarkıyı bekleriz.”

Huysuzluk ettiği falan yoktu ama dans edenleri nasıl izlediğini görüyordum; hayal kırıklığına uğramıştı. Sonra Reenzie’yi gördüm. Anlaşılan Trevor da çocukken Swing derslerini kaçırmıştı çünkü kız arkadaşı pistte dans edenlere imrenerek bakarken o Zach’le sohbet ediyordu. Sean’a bakıp omuz silktiğini fark ettim.

“Onunla dans etmelisin,” dedim aniden.

Sean şaşırmış görünüyordu. “Gerçekten mi? Rahatsız olmaz mısın?”

Hayret vericiydi ama olmazdım. O benimle dansa gelmişti, Reenzie de Trevor’la, zaten önce benimle dans etmek istemişti... sorun değildi yani.

“Teşekkürler.” Reenzie’ye gidip kulağına bir şeyler fısıldadı ve elini tuttu. Reenzie, izin almak ister gibi Trevor’a baktı ama onun umurunda bile değildi. Reenzie yine omuz silkip Sean’ın elinden tuttu ve bir saniye içinde lise ikinci sınıf öğrencilerinden profesyonel dansçılara dönüştüler; dans yarışmasına katılmış gibi pistte oradan oraya savruluyorlardı.

Benim aksime Reenzie Sean’ı kusursuz bir biçimde takip ediyordu. Sean’ın onu çevirdiği anlar dışında gözleri hep birbirlerininkine kilitliydi ve sanki birbirlerinin akıllarını

okuyorlardı. Son on yılı bu ana hazırlanarak geçirmediğini düşünmek zordu.

Rahatsız edici derecede mutlu görünüyorlardı.

Kendime bunun benim fikrim olduğunu hatırlattım. Onunla dans etmesini ben önermişim.

Bu, onları izlemek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

İçeceklerin olduğu masaya gittim. Jack orada, meyveli kokteylin içine düşmek üzereyken Amalita da bir kurabiyeyi kemiriyordu.

Jack ağzını ceketinin koluna silerken, “Selam, Autumn,” dedi.

Amalita beni inceliyordu. “Orada olanlardan memnun musun?”

Başımı evet dercesine salladım. “Kesinlikle. Şarkı bitmek üzere. J.J. nerede?”

Amalita başıyla dans pistini işaret etti. J.J. kıvrıkcık, kah-verengi saçlı güzel bir kızla Swing yapıyordu. Kız püsküllü bir elbise giymiş, boncuklu bir kolye ve parlak bir saç bandı takmıştı. Bir zaman makinesiyle 1920’lerden fırlamış gibi baş döndürücü bir güzelliği vardı.

Kızı tanıyınca, “O... Carrie Amernick mi?” diye sordum.

Jack, “Evet,” diye homurdandı.

“J.J. Carrie’yle mi geldi?” dedim. “Sizinle geldiğini sanıyordum.”

Amalita, “Carrie onu son anda davet etmiş,” diye açıkladı.

“Çıkma teklifi... gibi mi yani?” diye sordum şaşkınlıkla. “Birlikteler mi?”

“Acil durum teklifi,” diye geveledi Jack. “Onunki gribe yakalanmış. Peki, o onunla çıkmak için can atan *beni* mi aradı, yoksa geçen sene ondan ayrılan J.J.’i mi?”

“J.J. mi ondan ayrıldı?” diye sordum. İlk kez J.J.’e sevgili gözüyle bakıyordum. “Birlikte nasıldı?”

Amalita, “Ağzından çıkanı kulağın duysun,” dedi. “Ne o, kıskandın mı?”

Küçümser bir edayla, “Hayır,” dedim ve kendime meyveli kokteylden koydum.

Kıskanmıyordum. Merak ediyordum. Carrie benim gibi Swing yapıyordu; yani üç ayaklı bir fil gibi. Yine de J.J. bundan rahatsız olmuyordu. Ona adımları öğretebilmek için ritme ayak uydurmadan çok yavaş hareket ediyordu. Hiç işe yaramamasına rağmen pes etmiyordu. Kız her tökezlediğinde ikisi de gülüyordu. Şarkı bitince kendini J.J.’in kollarına attı ve kucaklaştılar.

Romantik bir şekilde değil, arkadaşça bir sarılmaydı. Belki kız romantik olmasını isterdi ama J.J. ondan geçen sene ayrılmıştı. O artık arkadaş havasındaydı.

Yavaş bir şarkı başladı, J.J. ve Carrie’nin bizim yanımıza, içecek masasına geleceklerini sandım. Elbisemi düzelttim. J.J. beni daha görmemişti ve görünce beğeneceğini düşünüyordum. Belki elbisenin benim üzerimde nasıl durduğuyla ilgili bir kelime oyunu da yapardı. Benim de onun takım elbisesiyle ilgili bir kelime bulmam lazımdı. İyi görünüyordu. Aslında Sean’inki gibi takım elbiseyi dolduracak bir vücudu yoktu ama... yine de hoştu.

J.J. ve Carrie bize katılmak yerine sarılmış halde durdular. J.J. kollarını Carrie’nin beline doğru indirdi ve Carrie de onun boynuna sarıldı.

Benim burada, Jack ve Amalita’yla birlikte durduğumdan haberdar olduğunu bile sanmıyordum. Carrie ona yaklaşıp

başını göğsüne yaslayana kadar gözlerini ondan ayırmadı. Sonra da gözlerini kapadı.

Amalita Sean bana doğru gelirken, "Autumn, uyan," dedi.

"Selam. İzledin mi?" diye sordu. Saçları dağılmıştı. Kravatını biraz gevşetti.

"Evet!" dedim o ana dönerek. "Harikaydınız."

"Paralarının boşa gitmediğini kanıtlamak için ailelerimize bodrumumuzda çok gösteri yapardık."

Ona gülümsedim. "Çok eğleniyor gibi görünüyordunuz."

"Eğlendik. Ama seninle dans etmek daha çok hoşuma gider."

Elini uzattı. Beni piste götürürken midemde kelebekler uçuşuyordu. Kollarını belime doladı. Kollarımı boynuna dolamadan önce onu ilk gördüğümünden beri yapmak istediğim şeyi yaptım. Ellerimi onun kollarında gezdirdim. İnanılmazdı. Spor ceketinin üstünden bile kaslarını hissedebiliyordum.

"Kolumda bir şey mi var?" diye sordu Sean.

"Evet," dedim. "Ufak bir tüy. Gitti şimdi."

"Teşekkürler."

Kendimizi müziğin ritmine kaptırdık. Bu sefer Sean'ın hareketlerini takip etmekte zorlanmıyordum. Yapılacak hareketler sınırlıydı. İşin sırrı buydu.

Sean sessizce, "Burada benimle olduğun için gerçekten çok mutluyum," dedi.

"Ben de," diye fısıldadım.

Gözlerime baktı. Nefesim kesildi.

Sonra dudakları benimkilere dokundu ve dünyadaki diğer her şey bu öpücükle yerle bir oldu.

13

J.J. pazartesi günü onunla köşede buluştuğumuzda, “Mutlu görünüyorsun,” dedi.

Terliklerimi şıpırdatarak, “Mükemmel bir hafta sonu geçirdiğim için,” dedim.

“Baloda iyi vakit geçirdin mi?”

Başımı evet dercesine salladım. “Harika. Birlikte pek takılamadığımız için kusura bakma.”

“Önemli değil,” dedi. “Güzel görünüyordun.”

“Teşekkürler. Carrie Amernick’ten başkasını görmediğini sanıyordum. Yoksa ‘A Crankier Crime²⁸’ mı demeliyim?”

J.J. sırtıttı. “Carrie’nin adından nasıl bir kelime çıkacağını mı araştırdın?”

“Araştırdığımı nereden biliyorsun?” dedim. “Şu an aklıma gelmediği nereden belli?”

28 (İng.) Daha tuhaf bir suç anlamına gelen ve Carrie Amernick’in harfleri kullanılarak yapılmış bir kelime oyunu. (ç.n.)

“J.J. Austin Rocks a Bow Tie²⁹.’ Bul bakalım.”

Harfleri kafamda canlandırmaya çalıştım. Kelime oluşturabilecek veya oluşturamayacak tuhaf sıralamalarla etrafa yayıldılar. “*Saniyeden* daha fazlasına ihtiyacım var,” dedim. “Papyonunla gerçekten yakıyordun,” dedim. “Özellikle de gittiğiniz restoranda iyi görünüyormuş.”

“Fotoğrafları sana Ames mi gönderdi?”

Yine başımı evet dercesine salladım. “Carrie’yle aranız nasıl? Yine birlikte misiniz?”

Kaldırıma atılmış plastik su şişesini tekmeleyip bir kenara fırlattı. “Bilmiyorum. O istiyor. Bakalım. Ya sen ve Sean?”

Omuz silktim. “Emin değilim. Dün beni birlikte zaman geçirmek için evine davet etti ki bu güzel bir şey ama Amerikan futbolu izlemekten başka bir şey yapmadık.”

“Hangi maçları izlediniz?”

“Maç izledik işte.”

J.J. kahkaha attı. “Çok eğlenmiş gibisin.”

Derin bir nefes aldım; onunla bu konuya girmek isteyip istemediğimden emin değildim. “Beni öpmemiş olması tuhaf mı?”

“Seni öptü.”

Yanaklarımın pembeleştiğini hissettim. “Gördün mü?”

J.J. kaşlarını oynatarak, “Gözlem yeteneğimi açıkça hafife alıyorsun,” dedi.

“Beni öptü,” dedim yavaşça, “ama sadece o gece. Dün öpmedi. Bence tuhaf bir durum.”

29 (İng.) J.J. Austin’in Papyonu Yakıyor. (ç.n.)

“Olmayabilir de,” dedi. “Yani ben olsaydım şişe açıldıktan sonra içmeye devam ederdim. Ama bu benim. Onun aklı başka yerlerde olabilir.”

“Açılmış şişeden içme konusunu bir kenara atıyorum çünkü tavsiyen için teşekkürler ama cidden biraz iğrenç.”

J.J., “Bunu kenara yazdım,” dedi.

Her zaman olduğundan daha yavaş yürüdüğümüz için okula vardığımızda sınıfa koşmak zorunda kaldık. Yazık oldu çünkü Sean’ın beni dolabımın yanında bekleyip beklemediğini görmek istiyordum. En azından sınıfta bana bir sıra ayırdığını umuyordum.

İçeri girdiğimde herkes bana bakıyordu.

Sırasının üstüne odaklanmış Sean dışında herkes.

Yanında boş bir sıra yoktu. Tek boş sıra sınıfın ön kısmındaydı ve oraya giderken yoğun bir iğrenme denizinde yüzüyormuş gibi hissettim.

Tüylerim diken diken oldu. Bunu daha önce de hissetmiştim. Reenzie bir şey yapmıştı. Başka bir fotoğraf. Başka bir dedikodu. Tek açıklaması buydu... ama imkânsızdı. Günlükte bana kötülük yapmayı bırakmasını dilemiştim. “Kötülüğün” birçok anlama gelebileceğini biliyordum ama herkesin nasıl baktığını görünce yaptığı şeyin bu kategoride olduğundan çok emindim.

Bayan Knowles yoklama defterine bakarken buruşturulmuş bir kâğıt parçası omzumun üstünden uçup sırama düştü. Kâğıdı açtım. Pek dostane olmayan bir sözcük yazılmıştı.

Tekrar buruşturup yere fırlattım. Reenzie ne yapmıştı?

Bayan Knowles dersi bitirdiğinde birkaç kişi kapıya giderken “yanlışlıkla” bana çarptı. Kitaplarım yere düştü. Onları toplamama hiç kimse yardım etmedi. Sean bile.

Koridora çıktığında Sean’ı göremedim ama Amalita oradaydı.

“Ben değilim de,” dedi. “Yani senin olmadığını biliyorum ama sadece ben değilim de.”

“Ne dediğini anlamıyorum!”

“İyi. Tamam. Ama anlaman lazım. Gel. *Vámanos*³⁰.”

Beni kütüphanenin alt katındaki çalışma odalarından birine götürdü. “Ames, dersim var,” dedim.

“Benim yok mu sanıyorsun? Önemli bir şey bu.”

Odada bir bilgisayar vardı ve Amalita bir web adresi girdi. Bir tarafında başlık, diğer tarafında da bir metin olan turuncu renkli bir sayfa açıldı. Başlık şöyleydi:

MUTSUZLUĞUMUN KİŞİ

Aventura Lisesi’nden Gerçek Bir Kesit

“Ne bu?” diye sordum.

“Oku.”

Tedirgin olduğum için okumam zorlaşıyordu ve tedirginken harfler daha fazla oradan oraya sıçırıyordu. Sonunda bir parmağımı ekrana koymak zorunda kaldım ve takip edebilmek için gördüğüm her kelimenin üstünden geçtim.

30 (İsp.) Gidelim. (ç.n.)

İki ay önce Aventura, Florida'ya taşındım. O zamandan kısa bir süre sonra zorbalık, istismar ve taciz kurbanı oldum. Gerçekli yerlere bunu şikâyet ettiysem de hiçbir önlem alınmadı çünkü bunların arkasında kim olduğunu kanıtlayamıyorum. Adını vereceğim bir suçlu olmadığından sadece tüm okulu suçlayabilirim. Sistem içerisinde hiç adalet umudum olmadığı için başvuracağım tek şey bu durumu bana yanlış yapanların aleyhine çevirmek. Amacım dedikodular veya yalanlar yaymak değil, sadece benim sırlarımı açığa çıkardıkları gibi insanların sırlarına çok parlak bir ışık tutmak. Sadece kendimi korumak adına adımları vermeyecek ve kalbimdeki büyük kırgınlıkla bu web sayfasında yazılarımı yayımlayacağım.

Nabzım şu an boğazımda bir yerlerde atıyordu. “Benim yazdığımı mı düşünüyorlar?”

Amalita bir kaşını kaldırdı. Tabii ki benim yazdığımı düşünüyorlardı. Biraz değiştirilmiş olması dışında tamamıyla benim hikâyemdi. Kimse benim sırlarımın üstüne parlak bir ışık tutmamıştı; onları Reenzie uydurmuştu.

“İsim de hiç rahatsız edici değil,” dedi Amalita.

Web adresine baktım: mutsuzlugumunkisi.com.

“Ne yani, insanlar Shakespeare’i sevdiğimi mi düşünüyor?” diye sordum. “Kimse beni İngilizce dersinde görmemiş mi?”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Amalita. “Mutsuzluğumun kısı. Sen de Autumn Falls’sun.”

“Evet, ama aptalca,” dedim.

“İnsanların bunu seni işaret eden bir ipucu olarak görmelerini sağlayacak kadar aptalca. İsimsiz kalarak öç almaya çalışan biri gibi görünüyorsun.”

Boğuk sesli bir kahkaha attım. “Ben öç almıyorum!”

Amalita yavaşça, “Sadece,” dedi, “insanların ne düşündüğünü söylüyorum. Giriş butonuna tıkla. Daha da kötüsü var.”

“Harika.”

Bağlantıya tıklayıp turuncu renkli başka bir sayfaya girdim. Burada paragraflara ayrılmış tek bir sütun vardı.

- ◀ **Sofia Brooks:** *Ailen maddi sıkıntı çekiyor ama sen 400 dolarlık sandalet mi aldın? Haydi, ikinci eldi diyelim. Garanti 200 dolardan aşağı değildir. Gerçekten kötü bir seçim mi yoksa arak mı? Sen söyle.*
- ◀ **Shayla McConkle:** *Okulda uygunsuz şeyler giymemekle ilgili geçen sene kıyafet uyarısı almamızın nedeni sendin. Acaba dar ve kolsuz bluzlardan ve kısa eteklerden ne zaman vazgeçeceksin? Hem o üst bacaklarına da hiçbir yararları yok.*
- ◀ **Amalita Leibowitz:** *Katlanan göbeğinin sıcaktan kaşınması utanılacak bir şey değil, merak etme. Ah, dur, evet utanılacak bir şey.*

“Aman Tanrım,” dedim. “Bunu benim yazdığımı gerçekten düşünmedin, değil mi?”

“Hayır!” dedi Amalita küçümser bir tavırla. Bana bir bakış atıp bilgisayara geri döndü.

“Tamam, bir saniyelğine belki,” diye kabullendi, “ama gerçeği biliyorum. Bunu bilen tek kişi Taylor.”

Gözlerimi kocaman açmış ona bakıyordum. “Gerçek mi?”

Başıyla onayladı. “İntertrigo³¹, iki yıl önceydi, bundan bahsetmek yok.”

“Yani sence bunu Taylor mı yaptı?” diye sordum.

Amalita başını hayır dercesine salladı. “Taylor zayıftır, sadakatsizdir ve *necesita que la den una colleja*³² ama böyle bir şey yapmaz.”

“Ama bana kötülük yapmayı bırakması gerekiyordu,” dedim sessizce.

Amalita somurttu. “Kim demiş?”

Cevap vermedim. “Kışın” ortaya çıkardıklarını okumaya devam ettim. Tek bir kelimeyi kaçırmamak için kendimi yavaşça ve dikkatlice okumaya zorladım. Her bir paragraf öncekinden daha iğrenç ve daha kişiseldi. Bayılacak gibi hissediyordum. Bayılırsam en azından Amalita yanımdaydı.

Ellerim sanki bir tencere kaynar suya sokmuşum gibi ıslaktı. “Bu hiç mantıklı değil. ‘Reenzie Tresca: Firefly Club’da verdiği ‘özel’ on altıncı yaş günü partini sır olarak saklayabileceğini mi sandın? Kusura bakma. Ben her şeyi biliyorum ve artık herkes biliyor.’ Bu yeni ortaya çıkan bir şey bile değil.”

“Kendini övüyor,” dedi Amalita. “Firefly Club şu *muy exclusivo*³³ eğlence yeri. Reenzie orada parti verdiğini herkesin bilmesini ister ama böyle yazınca bunu gözümüze sokan kişi kendisi olmuyor.”

“Ayrıca kendi adı da listede olduğundan kimse bunu onun yazdığını düşünmez.”

31 Nemli deri katları arasında meydana gelen yüzeysel iltihap. (ç.n.)

32 (İsp.) Bir şaplağı hak eder. (ç.n.)

33 (İsp.) Çok özel. (ç.n.)

Amalita neredeyse ona hayran kalarak, “Akıllıca,” dedi.

“Şeytani bir şey bu! Şeytanlığın da üstünde.” Kim böyle bir şey yapardı ki? Hem ne kadar sürede planlamıştı bunu? “Bu listenin sonu yok!”

Aşağı inip durdum, listenin sonunu ararken nefesimi kesen bir isimle karşılaştım.

◀ **Sean Geary:** *İşitsel İşleme Bozukluğu mu? Gel, doğrusunu söyleyelim: Biraz özür lüsun. Sekiz sene boyunca programa gitmek özrünü gideremediyse hiçbir şey fayda etmez.*

“Onu öldüreceğim,” derken sandalyemi geriye o kadar sert ittim ki odadaki bir çocuk eşyalarını toplayıp gitti. Sanırım kulaklarımdan gerçekten duman çıkıyordu. “Hayır. Ona yavaşça işkence edeceğim ve sonra öldüreceğim.”

“Bana uyar,” dedi Amalita.

Başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovdum.

“Ne zaman yayımlandı bu?” diye mırıldandım.

“Duyduğum kadarıyla pazar akşamı. Ben ilk derste gördüm.”

Uzun süre orada oturdum. Kendimi yok edebilseydim yapardım.

Amalita sonunda alçak sesle, “Autumn?” dedi. Benim için endişelendiği açıktı. Hakkı da vardı zaten.

“Gitmem lazım,” dedim birden. “Burada olmamalıyım.”

Beni vazgeçirmeye çalışmadı. Kapısına zarf sıkıştırılmış dolabıma kadar bana eşlik etti.

“Bayan Dorio’dan mı?” diye sordu Amalita.

Kimden olduğunu anlamak için açmama gerek yoktu ama yine de açıp başımla onayladım.

Amalita, “Ona hastalanıp eve gittiğini söylerim,” diye önerdi.

“Önemli değil,” dedim, “bununla baş edebilirim.”

Müdürün odası benim ikinci evim haline gelmişti. İronik bir durumdu çünkü bu okula ayak bastığımdan beri tek bir yanılsım olmamıştı.

Bayan Dorio, “Autumn, Autumn, Autumn...” diyerek iç çekti. Bu sefer masasının ön tarafına yaslanmak yerine arkasında oturuyordu ve turuncu fonlu, *Mutsuzluğumun Kışı* başlıklı ekranı görebilmem için bilgisayarını çevirdi.

“Anladığım kadarıyla seni ihmal ettiğimizi düşünüyorsun,” dedi, “ama kendini rahatlatmak için bundan daha iyi yöntemler var.”

Kanım dondu ama öfkem bana güç veriyordu. Kollarımı masasına koyup ona yukarıdan bakabilmek için eğildim. Her sözcüğü tane tane söyleyerek soğukkanlılıkla ve yavaşça konuştum.

“Bayan Dorio, sizden ne zaman yardım istediysem elimde kanıt olmadığı için bir şey yapamayacağınızı söylediniz. Bunun nasıl görüldüğünün farkındayım ama benim tarafımdan mı yoksa başka biri tarafından benim adıma mı yazıldığını kanıtlayabilir misiniz?”

Birkaç kez gözlerini açıp kapadı. Sanırım onu gerçekten şaşırtmıştım.

“Hayır,” dedi. “Şimdilik kanıtlayamam.”

“O zaman, siz kanıtlayana kadar benim suçsuz olduğumu düşünmenizi umuyorum,” dedim, “veya önermiş olduğunuz

gibi öfkeli ebeveynim beni istismar ettiğiniz için peşinize düşer.”

Hızla odayı terk ettim. Terliyordum ve nabzım hızlanmıştı ama iyi hissediyordum. Eşyalarımı alıp başka birini görmekten gitmek istiyordum ama ders sona ermişti ve koridorlar dolup taşı.

Biri bana çarpıp beni duvara fırlattı. Kahkahalar duydum ama kimin çarptığına bakmadım bile. Sonra biri beni sertçe arkamdan itti ve Sofia Brooks’a çarptım. Ben olduğumu fark edene kadar nazik görünüyordu.

“Cidden karşıma mı çıkıyorsun?” diye sordu. “Ayakkabılarımdan bahsetmek mi istiyordun? Önce onlara yakından bir bakmak istemez misin?”

“Sofia, yemin ederim ben değildim,” dedim. “Senin ekonomik durumunla ilgili hiçbir fikrim yok. Nereden bileyim?”

Dinlemedi. Aslında çok sivri topuklu bir ayakkabı tekini atmak için kolunu arkaya uzattı.

Kaçtım ama birkaç adım attıktan sonra ayakkabı belke-miğime geldi. “AH!”

Sadece dolabıma ulaşmalıydım. Topallayarak ilerledim ve bir saniye öncesinde orada olmadığına yemin edebileceğim bir bacağı takıldım. Yüzüstü yere yapıştım.

Herkes sınıflarına girene dek orada öylece yatmalıydım belki de. Veya bir köşeye kadar komandolar gibi sürünebilir ve top gibi büzüşebilirdim. Onun yerine kalkıp baktım...

“Sean. Selam...”

Aramızda bir metre bile yoktu ama sadece gözlerime bakıp yürümeye devam etti.

“Şaka mı yapıyorsun? *Sean*.”

Kolundan tuttum. Geri çekti ama durdu da.

“Selam,” diye mırıldandı.

“Ben değildim.”

“Biliyorum,” dedi ama benimle konuştuğunu birinin görmesinden endişelenir gibi etrafa bakıyordu.

“Biliyor musun? Yani, bir düşün. Böyle bir şeyi *yapmaya-çağımı* bir kenara bırak, mantıklı da değil. Ben de programdayım. Neden öyle şeyler söyleyeyim ki?”

Sean başını evet dercesine salladı ama bana bakmıyordu. “Gitmeliyim,” dedi.

Ve gitti.

“Autumn!”

Öfkeli başka bir kurban bekleyerek baktım ama gelen J.J.’ydi. Gülümsedi. Web sayfasında onunla ilgili korkunç bir şey yazılı mıydı diye hatırlamaya çalıştım. Kesin vardı.

“Selam,” dedim endişeyle.

“Silahlı bir korumaya ihtiyacın varmış gibi duruyorsun.” Kollarını uzattı. “Elimden ne yazık ki bu kadarı geliyor.” Kollarından birini omzuma sardı. İki saat önce böyle bir hareket yapacak olsa tam anlamıyla delilik gibi gelirdi ama şu an o kadar minnettardım ki ağlayabilirdim. Herkes hâlâ bana bakıyordu ama fiziksel olarak saldırmıyorlardı.

“Benden nefret ediyorlar,” dedim alt dudakımı büzerek. “Hepsi benden nefret ediyor.”

“Seni tanımıyorlar,” dedi. “Senin böyle bir site açacağını düşünmenin ne büyük bir delilik olduğunu bilmiyorlar.”

“Sen ne zaman gördün?”

“Jack bana ilk derste gösterdi. Erkeklik organının küçümсенmesiyle ilgili memnun değildi ama ben ona senin

bunu bilmenin mümkün olmadığını hatırlattım. Amalita eve gideceğini söyledi. Seninle yürümemi ister misin?”

“Kendim gidebilirim. Teşekkürler.”

Yolda Jenna’yı aramak istedim ama elbette dersteydi. Şiddetli bir kar fırtınasının Maryland’i vurmasını dilersem belki de dersten çıkar ve konuşabilirdik.

Reenzie’nin bana kötülük yapmayı bırakmasını dilediğim gibi.

Günlük hiç işe yaramış mıydı ki?

Anlayamıyordum. Yaramış gibi geliyordu ama belki de her şey bir tesadüften ibaretti.

İşin tuhaf yanı bunu kafamda döndürüp durdukça her şeyi yazıya dökmenin işe yarayacağını daha çok düşünüyordum.

Günlüğe yazmanın.

Eve döndüğümde Schmidt dışında kimse yoktu. Onu kucağıma alıp kanepeye oturdum ve günlüğü çıkardım.

Sevgili baba, diye yazdım. *Kafam çok karışık.*

Ona her şeyi anlattım. Büyük bir aydınlanma yaşamayı umuyordum ama öyle olmadı. Web sayfasıyla ilgili kısma gelince o kadar öfkeli ve çaresiz hissediyordum ki yazmaya devam edebilmek için gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım.

Beni bu kadar çıldırtan bunların akıl almaz şeyler olması, diye yazdım.

Bir insanın başka bir insana karşı böyle vahşice davranmasının hiçbir mantıklı nedeni yok. Gerçekten erkek arkadaşını hedef alıp onu çalmış olsaydım bile mantıklı olmazdı... ama öyle yapmadım! Hiçbir

şey yapmadım, bütün bunları hak edecek bir şey de yapmadım. Keşke...

Duraksadım. Artık günlüğe dileklerimi yazmanın bir anlamı kalmış mıydı ki?

Büyük ihtimalle kalmamıştı ama dileyeceğim şey günlüğün böyle güçleri olsa da, olmasa da geçerliydi; o yüzden devam ettim.

Bu hissi onun da tatmasını diliyorum, diye yazdım. Bir dahaki sefere Reenzie'nin acı çekmesini diliyorum.

Günün geri kalanını kötü televizyon programları izleyerek geçirdim. Annem ve Erick'in eve gelecekleri saatte yorgunluktan bitkin düştüm. Mutfağa, hastalanıp eve geldiğimle ilgili bir not bıraktım ve sonra yukarı çıkıp doğrudan yatağa girdim. Birkaç kez telefonumun çaldığını duyar gibi oldum. Telesekreterim çıkmış gibi zil tonu duruyor ve sonra tekrar başlıyordu. Hepsini duymazdan gelip uykuma geri döndüm.

Gözlerimi sonunda açtığımda hava karanlıktı. Çekmecemin üstündeki lambaya uzanınca annemin bıraktığı notu buldum.

*Umarım daha iyi hissediyorsundur.
Canın isterse dolapta lazanya var.
Seni seviyorum.*

Telefonum tekrar çaldı. Arayan Amalita'ydı.

"Kazadan haberin var mı?" diye sordu soluk soluğa.

Bir saniye ne dediğini kavrayamadım, *Mutsuzluğumun Kışı* sitesinden mi bahsediyordu?

Sonra hatırladım. Kyler Leeds'in yarışması. Bu gece katılmak için son geceydi. Amalita bana sunucuları çökretecek kadar çok başvuru beklediklerini söylemişti. Olan her şeye rağmen onun aptal bir televizyon programı için bu kadar heyecanlanması karşısında hem donup kaldım hem de neşelendim.

"Bu kadar şaşırmana gerek yok," dedim. "Bunun böyle olmasını beklediklerini sen söylememiş miydin?"

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Kyler Leeds'in yarışmasından."

"*Kyler Leeds'in yarışması mı?*" Sesi sanki "*Yavru köpekleri katletme yarışması*" dermiş gibi geldi.

"Evet," dedim. "Ne oldu?"

"Autumn, ben Reenzie'den bahsediyorum."

"Ne olmuş ona?"

"Trafik kazası. Kız acilde."

Donmuş bir göle atlamışım gibi her yanım buz kesti. Konuşamıyordum.

"Autumn?" dedi Amalita. "Duyuyor musun?"

"Evet," diye mırıldandım. Neyle karşılaşacağımı bilsem de günlüğü alıp son yazdıklarına baktım.

Bir dahaki sefere Reenzie'nin acı çekmesini diliyorum.

Aman Tanrım... Ben ne yapmıştım?

14

Amalita'yı daha fazla ayrıntı vermesi için sıkıştırdım ama başka bir şey bilmiyordu, bu yüzden de hemen Sean'ı aradım.

Telefonu açmadı. Benim hazırlamadığım bir web sitesi için bana kızdığı kesindi.

Telefonu kapadıktan iki saniye sonra mesaj geldi.

SEAN: Aradığımı gördüm. Şimdi konuşamam.

AUTUMN: Sorun değil. Reenzie'yi duydum. Ne oldu?

SEAN: Araba kazası. Abisi okuldan eve arabayla geliyor-
muş. Direksiyonda uyuyakalmış, telefon direğine çarpmış.
Reenzie kemer takmadığı için arabadan dışarı fırlamış.

AUTUMN: Aman Tanrım... iyi mi?

SEAN: Evet. Bacağı üç yerden kırık. Daha kötüsü de
olabilirdi.

AUTUMN: Of...

SEAN: Gitmem lazım. Reenzie'nin ve benim ailelerimizle acildeyim. Birazdan onu çıkaracaklar. Yarın görüşürüz.

AUTUMN: Kesinlikle.

Çirkin ve sığ yanımla şu an inanılmaz derecede mutluydu. Reenzie'nin araba kazası nedeniyle değil. Bu çok korkunçtu. Sean acilde, kız kardeş gözüyle baktığı kişiyi görmek için beklerken yine de bana mesaj attığı için inanılmaz mutluydum. Anladığımı kadarıyla o kadar da kızgın değildi.

Çok geç olmasına rağmen Jenna'yı aradım. Birkaç kez çaldırdım. Anne babası telefonunun çaldığını duyunca sevinmeyecekti ama beni severlerdi, o yüzden bunu umursamayacaklarını umuyordum.

Jenna uykulu bir sesle, "Biri mi öldü?" diye homurdandı.

"Reenzie'nin canının yanmasını diledim ve bir araba kazasında bacağı üç yerden kırıldı," dedim bir çırpıda. Telefonu o kadar sıkı tutuyordum ki eklemlerimin rengi attı.

"Ne?" Artık Jenna'nın sesi normaldi. Uyanmıştı. Ona her şeyi anlattım ve ne kadar kızgın olduğumu anlaması için web sitesini gönderdim, sonra da günlüğe son yazdıklarımı okudum. Sean'dan gelen bilgilerle de bitirdim.

"Yeter," dedi ciddiyetle. "Günlükten kurtulmalısın."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Günlüğü aldım. Yumuşak derisine dokunup kapağındaki üçgen surata baktım. Tuhaf bir şekilde üzgün görünüyordu.

"Ama bunu yapabileceğimden emin değilim," diye kabullendim. "Babamdan bir parça bu." Günlüğü çöpe atmak onunla aramdaki bağa zarar vermek gibiydi.

Jenna, “Bunu bilemezsin, hatırladın mı?” diye beni uyardı. “Bunlar sadece Eddy’nin anlattıkları.”

“Biliyorum ama böyle hissediyorum,” dedim yutkunarak. “Günlüğe bir şeyler yazdığım zaman ona yazmış oluyorum.”

“Tamam... tamam...”

Küçük bir koşu antrenmanı yapar gibi odasında daireler çizdiğini gözümün önüne getirebiliyordum.

“Eddy’yi ziyaret etmelisin,” dedi sonunda. “Daha önce de bundan bahsettiğimiz ve onun aklını kaçırdığının farkındayım ama bu iş artık ciddi. Sana yardımını dokunabilecek bir şey bilip bilmediğini öğrenmelisin.”

Tekrar Century Acres’a gitme fikri hoşuma gitmese de Jenna haklıydı, o yüzden istemeyerek yarın okuldan sonra gideceğime dair ona söz verdim.

Telefonu kapadıktan sonra uzun süre günlüğe baktım, sonra uykuya daldım.

J.J. ertesi gün onunla karşılaştığımda, “Cesur kadın,” dedi.

“Ne demek istedin?”

Bir kaşını kaldırınca *Mutsuzluğumun Kışı* sitesini hatırladım. Neden olduğum felakete o kadar üzüliyordum ki neden olmadığım felaket tamamen aklımdan çıkmıştı.

“Durum hâlâ kötü mü?”

“Günün sonunda birkaç akıl küpü daha iki ay önce tanıştığın insanların hayatlarıyla ilgili bu kadar çok dedikoduyu nereden bilebileceğini merak etmeye başladı.”

“Hımm, öyle mi?” dedim alay edercesine. “Teşekkürler.”

“Karşı görüşte olup seni başkalarını gözetlerken ve antrenman sırasında notlar alırken gördüğüne yemin eden çoğunluğun altında eziliyorlar.”

Dönüp ona baktım. “Not almıyordum, Sean’ı izliyordum!”

“Duyduğumda ben de aynısını söyledim,” dedi. “Belki de bugün daha iyi geçer. Herkesin konuşacak başka bir konusu var.”

Şimdi park alanından geçiyorduk ve Reenzie’yi gördük. Sean’ın arazi aracının yolcu koltuğunda oturuyordu, köşeye park ettiler. Kapısı açıldı ve Reenzie koltukta sağa sola hareket etti. Sağ bacağı, üst bacağının ortalarına kadar uzanan mor renkli alçıyla kaplıydı.

“Cidden mi?” dedim. “Dün gece acildeydi, bugün de okula mı geliyor?”

J.J. güldü. “Şaka mı yapıyorsun? Şu an cennette. Alçısına adanmış bir sosyal medya hesabı bile açıldı.”

Sean’ın arabasının çevresine bir kalabalık toplandı. Reenzie yavaşça koltuğunun ucuna ilerlerken hepsi şaşkınlıkla izliyordu. Sean koltuk değneklerini çıkarırken o da ürkek bir tavırla bekliyordu. Sean değnekleri onun yanına getirdi ve Reenzie arabadan inip sağlam ayağının üstünde durana kadar değnekleri tuttu.

Şaşkın kalabalık Reenzie’nin etrafını sarıp onu soru yağmuruna tuttu ve gözlerinin önünde durmasına hayretle baktı. Sean’ın arabayı park edişini, sonra da centilmen olduğunu kanıtlamak için Reenzie’nin metalik renkli büyük çadır bezi çantasıyla birlikte kendi çantasını omuzlayıp yürüyüşünü izledim. Aralarından geçip onlarla karşılaşmamak için herkes

içeri girene dek J.J.'le bekledik. Jack ile Amalita oradaydı ve web sitesiyle ilgili özür dilememe hemen engel oldular.

Jack ellerini ceplerine sokarken, "Sen olmadığımı biliyorduk," dedi. "Ama bilmen gereken şey..."

Amalita, "Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyi," diye sözünü kesti ve bana gülümseyip burada arkadaşlarım olduğunu hatırlattı. Bunu atlatabilirdim.

Arkadaşlarımla zaman geçirmek o kadar iyi ve normaldi ki okulun geri kalanının benden nefret ettiğini neredeyse unutabilirdim. Ta ki sınıfa girene ve yürüyen bir hedef tahtası haline gelene kadar. Küfürlü fısıltılara bu kadar alışıp artık neredeyse duymuyor olmam iyi mi yoksa kötü müydü bilemiyordum.

Sean gülümsedi ama başka kimse bana bakmadı. Bütün gözler hâlâ arka sıraya oturmuş ve alçılı bacağına yana uzatmış Reenzie'nin üzerindeydi.

Ben sınıfın diğer tarafına oturup gizlice onu gözetledim. Çok kötü görünüyordu. Elbette güzeldi ama rengi solmuş ve gözaltları çökmüştü. Şüpheli tarafım bunun ne kadarının gösteriden ibaret olduğunu merak ediyordu ama rol yapıyor olsa bile çok büyük acı çekiyor olmalıydı.

Hem de benim yüzümdendi. Bunu ona ben yapmıştım.

Ders bitip de Reenzie tuvalete doğru giderken Sean da onun çantasını taşıyordu. Arkalarından gittim. Reenzie kapıdan geçtikten sonra yalnız kalana dek Sean beni fark etmedi.

"Ah, selam." Bir şeyler söylemek istemiş fakat şu an doğru zaman değilmiş gibi duruyordu.

"Selam," dedim. "Sonra konuşuruz, olur mu?"

Tuvalete girip lavaboların orada oyalandım. Bir kabinin kapısı kapalıydı ve ben bir bacak uzatılmışken her şeyin nasıl işlediğini hayal etmeye çalışıyordum. Yardım etse miydim ki?

Bekledim.

Uzun zaman geçti ama sonunda tuvaletten çıktı ve değneklerle lavaboya geldi. Beni görünce yüzünü buruşturdu. Orada öylece durmam ve peşinden tuvalete gelmem eminim tuhaf görünüyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

“Ben sadece...” deyip bacağını işaret ettim. “Özür dilerim. Çok ama çok özür dilerim.”

Özrüm elbette kabul edilmedi. “Neden? Sen yapmadın ki.”

Buna verilebilecek bir cevap yoktu ama daha fazla konuşmam gerektiğini hissediyordum. Ellerini yıkarken orada dikildim.

“Bir şey için özür dilemek istiyorsan,” dedi soğuk bir şekilde, “web sayfasıyla ilgili özür dilemen lazım. *Mutsuzluğumun Kışı*. Herkes senin yaptığını biliyor.”

“Ben değilim,” dedim kendimi kontrol etmeye çalışarak. “Kimin yaptığıyla ilgili bir fikrim var da kanıtlayamıyorum. Ama kanıtlayacağım.”

“Bol şans.”

Dışarı çıkmak istedi ama yolunu kestim.

“Senin benimle derdin ne, Reenzie?” diye dolandırmadan sordum. “Ben ne yaptım?”

Suratını yaklaştıran kadar değneklerine yaslandı. “Herkes haddini bilirse her şey daha iyi olur,” dedi.

Soldaki değneği kaldırınca bana vuracağını sandım ama onun yerine yanımdan geçirip kapıya vurarak kapıyı ardına dek açtı.

Sean’la birlikte uzaklaşmasını izleyip Jenna’ya mesaj attım.

Biraz önce Reenzie’yle konuştum. Bacağını kırdığıma artık o kadar üzülüyorum.

Jenna öğle arasında cevap attı.

Kırığı hak etti ama günlük hâlâ saatli bomba. Eddy’yle konuş.

Haklıydı. Century Acres’a gitmenin iyi yanı “sitemde” rezil edilen birine rastlamayacağım tek yer olmasıydı. Okuldan hemen sonra otobüse bindim. Bugün salonda piyano çalan biri yoktu, o yüzden danışmada Eddy’nin odasını sordum.

“Canım, saat dört,” dedi görevli. “Akşam yemeğini yiyor. Yemekhane koridorun sonunda, solda.”

“Teşekkürler.”

Eddy yemekhanede herkesin odak noktasıydı. Kır saçlı altı kadının onu hayranlıkla izlediği yuvarlak bir masadaydı. Eddy ayakta durmuş, sanki işaret dili kullanıyor gibi bütün vücuduyla bir şeyler anlatıyordu. Ya da Hawai dansı yapıyor gibiydi. Beni gördüğünde dondu, sonra da kollarını iki yana açtı.

“Autumn! Benim güzel torunum!” Bana sıkıca sarılacağı kadar yakınımaya gelene dek parmaklarını hızla oynattı. Sonra başımı aşağı çekip dudaklarımdan öptü. Sean’ın yaptığından daha fazlasını babaannemden görmek beni rahatsız etti.

“Bir sandalye çek de otur,” dedi Eddy. “Tatlıdan al.” Sesini fısıldayacak şekilde alçaltıp, “Çikolatalı dondurmadan alma ama. İçine uyku hapı koyuyorlar. Geceleri personeli rahatsız etmeyelim diye,” dedi.

Kadınların hepsi bana kibarca gülümseyip tekrar konuşmaya ve yemeğe döndü. “Seninle konuşabilir miyim acaba?” diye sordum babaanneme. “Önemli bir şey var da.”

“Bana ihtiyacın olduğunda, *querid*, yanındayım. Gel, odama çıkalım.” Bana göz kırptı. “Bu insanlar hiç sır tutamazlar.”

Eddy yürürken bana sokulup kolunu benimkine dolayınca masadaki grup mırıltı halinde bize veda etti. En sevdiği sandalyesine oturana dek Century Acres’tan bir dizi dedikodu anlatmasının ardından odanın kapısını kapadım.

“Tamam, *cariño*³⁴,” dedi. “Artık günlükten bahsedelim.”

“Konuşmak istediğim şeyin bu olduğunu nereden bildin?” dedim merakla.

“Yazı yazdın, *sí*?”

“*Sí*,” dedim.

“Sonra da ummadığın bir şey oldu, öyle mi?”

Gözlerinde kurnaz bir ışıltı vardı. Tam olarak anlamıyordu. “Sadece ummadığım bir şey değil. Eddy, birine *zarar verdim*.”

“Günlükle mi?”

“Evet!” dedim çıldırmışçasına. “Birini öldürebilirdim. Bana neden günlükün gücünden bahsetmedin?”

Eddy’nin eli kucağında endişeyle titriyordu. “Bilmiyordum. *Bilmiyorum*. Reinaldo’nun bana anlattığı kadarını biliyorum.

34 (İsp.) Camım, hayatım, tatlım. (ç.n.)

Taino³⁵ sihri. Kesin bir şey değil. Sana doğru olmayan bir şey söylemek istemedim.”

“O konuda endişelenme,” dedim düşüncelerimi bir kenara bırakarak. “Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Günlük yanında mı?”

Çantamdan çıkarıp ona verdim. Kapağa dokunurken gülümsedi. “Bu resmin,” dedi, “ne olduğunu biliyor musun?”

“Bir yüz, değil mi?”

“Sı, ama sadece bir yüz değil. Üç noktalı bir *zemi*. Küba’nın eski halkı Taino *zemi*’lerin atalarının ve ölmüşlerinin ruhlarını taşıdığına inanırlardı.”

“Bu bir *zemi* mi?” diye sordum. “Bu resim mi? Sence ölü ruhları mı taşıyor?” Bu düşünce beni biraz ürkütmüştü.

“Belki bir ruh parçasını,” dedi Eddy. “Zor zamanlarında sana yardım edecek bir koruma. Kimileri benim biraz *choc-hea*³⁶ olduğumu düşünür.” Başına vurup bir kaşını kaldırdı. “Ama bu defteri elime aldığımda Reinaldo’nun yanında gibi hissediyorum. Sen hissetmiyor musun?”

“Hissediyorum,” diye kabullendim. “Günlüğe bir şeyler yazınca ona yazmış oluyorum.”

Eddy başıyla onayladı. “Kocamın ailesinin,” dedi, “Falci-ano’ların ataları *bohique* idi. Yani Taino şifacısı. Onlar *mundo de los espíritus*’a, yani ruhlar âlemine nasıl ulaşacaklarını bilirdi. Bu yetenek nesiller boyunca bir gelir bir gider. Dedende hiç yoktu ama Reinaldo... o gerçek bir *bohique*’ydi. Ruhlar âlemini tanırdı ve oradan haber alırdı. Ona sevdiklerinin kaderiyle

35 Nesli tükenmiş bir Arawak Kızılderili kabilesi. (ç.n.)

36 (İsp.) Yaşlı, bunak (ç.n.)

ilgili bilgiler fısıldarlardı ve onların arasına istediğinden daha erken katılacağını söylediler.”

“Bunu daha önce de söylemiştin,” diye hatırlattım, “öleceğini bildiğini söylemiştin.”

“Hikâyeyi biliyorsun, *sí*? Adının neden Autumn olduğunun hikâyesini.”

Başımı evet dercesine salladım. “Annem anlattı.”

“Annen bildiği kadarını anlatmıştır; ben sana benim bildiğimi anlatayım. Reinaldo bana yazın ve kışın uç noktalarını birleştiren bir köprü olan o mevsim gibi, küçük kızının da bir görevinin olacağını söylemişti. *Un destino*³⁷. Dünyaya barış ve uyum getirmek.”

“Babam sana görevimin dünya barışı olduğunu mu söyledi?”

Eddy kahkaha attı. Sıcak ve sevimli bir sesi vardı. “Hayır, *querida*, düşündüğün anlamda değil. Kaderin dünyanın sana ait olan küçük bir köşesine barış ve uyum getirmen. Bu kadarı yeterli. Bu böyle çevrene yayılır. Günlüğe gelince... Reinaldo sana yararının dokunacağını umuyordu. Sen de işe yarıyor diyorsun, *sí*?”

Günlüğü aldığımdan beri olanları aklımdan geçirirken, “Sayılır,” dedim. “Bir şey dilediğimde... gerçekten ‘dilerim’ sözcüğünü kullandığımda o şey oluyor gibi. Ama çoğu tesadüf de olabilir.”

Eddy bana dikkatle baktı. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

Dudağımı sertçe ısırığımı fark ettim. Durdum. “Hayır.”

37 (İsp.) Bir kader. (ç.n.)

“İyi,” dedi rahatlamış görünerek. “İnanmamalısın. Günlük dileklerini gerçekleştiriyor fakat bunun sınırları var.”

“Ne gibi?” dedim ona yaklaşıarak.

“Reinaldo bana günlükün üç şeyi yapamayacağını söylemişti,” dedi. “Daha fazla da olabilir, bilemiyorum.”

“Nedir o üç şey?”

“Birincisi,” dedi parmağını kaldırıp, “günlük geçmişini değiştiremez.”

“Yani kimseyi hayata döndüremez,” dedim gözlerimi kaçırarak.

Eddy gülümseyerek bir elini bacağıma koydu. “Ben de aynı şeyi denerdim. *Immediatmente*³⁸.”

“İkincisi ne?”

“İmkânsız şeyler. Günlük uçmanı, duvarlardan geçmeni sağlayamaz.”

Böyle olması büyük ihtimalle hayırlı bir şeydi. “Anladım,” dedim. “Ya üçüncüsü?”

“İşe yaramazsa bu işe yaramadığı anlamına gelmez.”

Başımı salladım. “Anlamadım. İşe yaramıyorsa nasıl işe yaramadığı anlamına gelmez?”

“Günlük katır gibidir. *Obstinado*³⁹. Bir şey yapmasını istersin, bazen hayır der.”

Uzunca esnedi.

“*Es tarde*⁴⁰,” dedi. “Gitmen lazım. Uyu biraz.”

Saat beşti.

38 (İsp.) Hemen, acilen. (ç.n)

39 (İsp.) İnatçı. (ç.n)

40 (İsp.) Geç oldu. (ç.n.)

Aklı başında konuştuğu sürece olabildiğince fazla şey öğrenme isteğiyle, “Ama ben hâlâ anlamıyorum,” diye ısrar ettim. “Barış ve uyum pek açık değil. Günlüğün bana ne yaparken yardım etmesi gerekiyor?”

Beni öpebilmesi için yaklaşmamı işaret etti. “*Que pases buenas noches*⁴¹, Autumn,” dedi. “*No preocuparse*⁴². Aradığın cevabı bulacaksın. Baban biliyordu. Dünyaya gelme amacın bu.”

Sonra akşam haberlerini izlemek istedi ve soru cevap seansımızın bugünlük bittiğini anladım.

Annemin gelip beni almasını beklerken Jenna’yı aradım.

Jenna, “Böyle mi dedi?” diye sordu. “Dünyaya gelme amacının bu olduğunu mu söyledi?”

Beni görememesine rağmen başımı sallayarak, “Evet,” dedim. “Görevim. Dünyadaki kendi köşeme barış ve uyum getirmek. Eddy’ye ve sanırım babama göre de benim görevim bu.” İnanması zordu. Benim bir görevim vardı.

Jenna, “Peki, bunu nasıl sağlayacaksın?” diye sordu.

Güzel soruydu. Kaşlarımı çatarak, “Bilmiyorum,” diye kabullendim. “Yani şu an yaşadıklarımın barışla veya uyumla hiç ilgisi yok. Jack, J.J. ve Amalita dışında okuldaki herkes benden nefret ediyor.”

“Bunu değiştirmek zorundasın yani, değil mi?”

“Ah, evet.”

Annem arabayla yaklaşıyordu, o yüzden telefonu kapadık.

Ben arabaya binerken annem, “Eddy nasıl?” diye sordu.

41 (İsp.) İyi geceler. (ç.n.)

42 (İsp.) Endişelenme. (ç.n.)

Her şeyi anlatmak istiyordum ama Eddy'nin doğaüstü saçmalıklarıyla ilgili neler düşündüğünü biliyordum. Hem babamın ruhunun veya bir parçasının dahi bir günlüğe saklanmış olması fikrinin onu çok üzeceğinden oldukça eminim. Güzelce sohbet etmek ve günlükle ilgili kısmı kendime saklamak için beynimi zorladım.

Ne dilemeliydim?

Herkes beni sevseydi, popüler biri olsaydım... Hayatım kesinlikle daha huzurlu ve uyumlu olurdu ama gerçekler böyle değildi. Herkesin benim harika biri olduğumu düşünmesine ihtiyacım yoktu. Sadece Reenzie'nin onları inandırdığı gibi biri olmadığımı bilmelerini istiyordum.

İşte buydu. Eve gelince hızla yukarı çıkıp hemen günlüğümü açtım.

Sevgili baba, yazıp Eddy'le yaptığım sohbeti ve en doğru dileğim üzerine nasıl kafa yorduğumu anlattım.

Yani durum şu, diye yazmaya devam ettim. *Aventura Lisesi benim için her an patlamaya hazır bir bomba ve ben gerçekleri kanıtlayana kadar da öyle kalacak. Yani isteğim bu. Adalet diliyorum. Reenzie'nin bana tam olarak ne yaptığını ve onun gerçekte nasıl biri olduğunu okuldaki herkesin anlamasını diliyorum.*

Keyiften dört köşe olmuş halde akşam yemeğine indim. Adalet yola çıkmıştı ve hedefinde Reenzie Tresca vardı.

15

Adalet gerçekten de yola çıkmış olabilirdi ama hızlı ilerlemiyordu. Bayan Dorio'nun web sitesini Reenzie'nin hazırladığını bulduklarını duyurmasını veya Reenzie'nin bir hata yapıp gerçekleri ağzından kaçırmasını umuyordum ama öyle bir şey olmadı. Olan tek şey Autumn'dan nefret eden bakışların artmasıydı. Reenzie'yi değneklerle görmek bir günlük bir olaydı ama *Mutsuzluğumun Kışı* sitesinde herkesin bir yıl boyunca okuyup öfkelenmesine yetecek malzeme vardı.

Bugün AGGKP vardı, o yüzden öğle yemeğini erken bitirdim. Kara kutuya ilk giden ben olmak istiyordum. Bu sayede en uzak köşeden bir yer seçebilir ve daha grup beni dışlamadan ben kendimi geri çekebilirdim. Kulaklıklarımı telefonuma takıp gözlerimi kapadım ve beklerken müzik dinlemeye başladım.

Biri sağdaki kulaklığı çekti. Dönünce Sean'ı yanımda buldum. Kulaklığı kendi kulağına taktı.

"Beethoven sevdiğin aklımdan geçmezdi," dedi başıyla ritim tutarken.

“Ha? Bu...” Şaka yaptığını anladım ve kulaklığımı çıkardım.

“Çok komiksin.” Müziği kapadım. “Reenzie nasıl?”

“İyi. Ona yardımcı olmak için elimden geleni yapıyorum.”

İstedğimden daha alaycı bir tavırla, “Onun meleşisin,” dedim. “Yanında olduğun için çok şanslı yani,” diye toparladım omuz silkerek.

Sean da omuz silkti. “O ve Trevor ayrılmışlar, o yüzden ben onun kara gün dostuyum. Yine de iyi bir şey. O da benim için aynısını yaptı.”

Her zaman olduğu gibi onun tanıdığı Reenzie ile benim tanıdığım Reenzie’nin aynı vücutta olması beni hayretler içinde bıraktı.

Sandalyeler dolmaya başladı. Başlamak üzereydik. Sean eğilip yine antrenmanı izlemeye gelir miyim diye sordu ama ben o kadar düşmanın ortasında oturmaya hevesli değildim. Özellikle de J.J.’in antrenmanları gözetleme yapmak ve dedikodu toplamak için kullandığıma dair anlattıklarından sonra asla.

“Gelemem,” dedim öylece ve alınının kırıışmasından üzgün olduğumu düşündüğünü anladım. Sanırım biraz öyleydim.

“Son birkaç gündür işler çığırından çıktı,” dedi, “ama özür dilemek istiyorum. Pazartesi günü web sitesiyle ilgili büyük eşeklik ettim. Bu konuda çok düşündüm ve senin yapmadığını biliyorum.”

“Teşekkürler... ama başta bunun üzerine bu kadar kafa yormak zorunda kalman çok kötü. Özellikle de balodan sonra. Beni daha iyi tanıdığını sanmıştım.”

Sean nasıl karşılık vereceğini bilemiyor gibi görünüyordu. Böylesi daha iyiydi.

AGGKP başladı. Ardından Sean önüme çıkıp beni durdurdu ve kolumdan tuttu. “Sonra sana mesaj atabilir miyim?”

Bana dokunduğu an kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Benden şüphelendiğine sevinmiyordum ama ondan vazgeçmeye hazır da değildim.

Gülümseyerek, “Harika olur,” dedim.

Bana mesaj attı ve aramız düzeldi. Her gece ya mesajlaşıyor ya da telefonlaşıyorduk. Birlikte vakit geçirmiyorduk çünkü antrenman yapmakla, Reenzie’ye yardımcı olmakla meşguldü ve öç almamak için ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum.

Herkes benim hakkımda hâlâ kötü şeyler söylüyordu; günlüğün görevini yerine getirmediği ortadaydı. Bu belki de yerine getirmek istemediği dileklerden biriydi. Başka bir şey dilemeyi denerdim ama Eddy öyle bir şey söylememiş olsa da günlüğün aynı anda birkaç iş yapamayacağını düşünüyordum. Başka bir dilek tutarsam önceki dileğimi hiçe sayacağına inanıyordum ki böyle bir şey olsun istemezdim.

Olumlu yanı ise kendimi, bu hafta sonuna kadar bitirmem gereken *Hamlet*’le ilgili yazım da dahil olmak üzere ödevlerime verdim. Okuldan sonra uyuyana kadar her gece ve tüm hafta sonum böyle geçti. Pazartesi günü hâlâ ödevi yetiştiremediğimden okuldan sonra Amalita’ya biraz ilerleyebilmek için bütün gece ayakta kalacağımı söyledim.

Amalita, “Ama ona beş kala mola verirsin, değil mi?” diye nefes nefese sordu.

“Neden?”

“*Estas bromeando*⁴³? *Pop Star*’da Kyler Leeds yarışmasını kazanan açıklanacak! Benim adımlı söylediklerini duymak istemiyor musun?”

“Çok isterim,” dedim bilmişçe. “Ama böyle bir şey olmayacak.”

Amalita cık cık sesleri çıkararak, “Hiç inancın yok senin, Autumn,” dedi. “İzle ve gör. Hem nasılsa izleyeceksin. ‘Sürpriz’ yapıp kazananı programda kendi açıklayacağını paylaştı.”

Bunun ödevime ara vermemeye degeceğini kabul ediyordum. O sahneye çıkmadan aşağı inip televizyonu açmayı planla-
mıştım ama saat dokuzda annem kapıma vurup içeri baktı.

“Aşağı inmiyor musun?” diye umutlanarak sordu. “Dans yarışması başladı. Muhteşem Kyler Leeds’in de programa çıkacağını duydum.”

Bundan haberdar olmasından etkilenmiş halde, “Evet ama sadece son beş dakikasında,” dedim. “O zaman inerim.”

“Haydi, Autumn. Erick ve ben çoktan oturduk. Fazladan tereyağlı patlamış mısır yaptım, tam senin sevdiğin gibi...”

Sandalyemde geriye yaslanıp kollarımı başımın üstünde esnettim. “Bana rüşvet olarak tereyağlı patlamış mısır verdiğine inanamıyorum.” Ama işe yaramıştı. Şu an patlamış mısıra aşeriyordum.

“Gel, bize katıl. Ailecek koltukta vakit geçireceğiz. Eğlenceli olacak.”

Onunla aşağı inip koltuğun bir kenarına oturdum. Schmidt benim yanımdaydı, başını kucağıma koydu. Erick

43 (İsp.) Şaka mı yapıyorsun? (ç.n.)

köpeğin diğer yanında ve annem de onun yanındaydı. Kendisi oturmadan bana kocaman bir kâse patlamış mısır verdi.

Program saçmaydı. Kalan beş yarışmacıdan hiçbiri iyi değildi ve jürinin yorumlarının performanslarla hiçbir ilgisi yoktu. Sanki tamamen farklı bir program izliyor gibiydiler. Üçümüz de herkesi eleştiri yağmuruna tutuyorduk. Sürekli bağırarak yorum yapıyor ve birbirimizi o kadar güldürüyorduk ki neredeyse mısırlar boğazıma kaçıyordu.

Birlikte oturup şaklabanlık yapmak o kadar iyi geldi ki. Eskiden, Stillwater'da bunu hep yapardık. Buraya taşındığımızdan beri bir daha böyle bir gece yaşayacağımızı sanmıyordum. Aslında Kyler Leeds çıktığında üzüldüm çünkü bu programın bittiği anlamına geliyordu.

Sunucu, "Ve artık hepimizin beklediği an geldi," diye duyurdu.

"Kyler Leeds'in bütün şarkılarında *playback* yaptığını itiraf ettiği an," dedi Erick.

"O ergenlikten çıktığı için kısıkanıyorsun," dedim.

Erick, "Kapa çeneni," dedi.

"Autumn, kardeşin ergenlikten tam beklenen yaşta geçiyor."

Yüksek sesle kahkaha attım. Erick koltuğa gömüldü.

Televizyonda, sunucu Kyler'in yanında duruyordu ve arkalarında kocaman bir ekran vardı.

"Hayal Gecesi yarışmasına milyonlarca kişi başvurdu," diye devam etti, "bütün başvurular bilgisayarın rastgele isim seçicisine kaydedildi."

Ekranda yıldırım hızındaki, okunması imkânsız yazılar etrafa sıçrayıp birbirine karıştı.

“Kyler düğmeye bastığında,” sunucu Kyler’a küçük bir kumanda verdi, “bilgisayar kazanan bir tek ismin üzerinde duracak. Kazanan ve seçtiği kişi Kyler Leeds’le Hayal Gecesi geçirecek! Başvuran herkese bol şans!”

Kyler acayip tatlı İngiliz aksanıyla, “Evet, herkese bol şans,” dedi, “ve bütün başvurular için teşekkür ederim. Sevginiz ve desteğiniz beni gerçekten onurlandırdı.”

Erick, “Bir de sıkıcı müziğime harcadığınız para,” diye ekledi.

Burnumdan soluyarak, “Kapa çeneni,” dedim. “Benim tarafımdan onurlandırıldı.”

“İşte başlıyoruz...” Kyler kumandayı kaldırdı. “Aslında her birinizle bir gece geçirmek istememe rağmen sadece tek bir kazanan olmak zorunda.”

Annem kaşlarını çatı. “Bunun uygun bir konuşma olduğundan emin değilim.”

“Üç... iki... bir!” Kyler düğmeye bastı ve arkasındaki ekranı devasa büyüklükte harflerle yazılmış tek bir isim kapladı.

AUTUMN FALLS

Aventura, FL

Hemen ardından telefonum çalmaya başladı.

Ve hiç susmadı.

16

“Kazanan Aventura, Florida’dan katılan Autumn Falls!”

Biraz önce Kyler Leeds benim adımı söylemişti. Tapılası İngiliz aksanıyla. Televizyonda.

Kamera Kyler’ın yüzüne yaklaştı. Sanki doğrudan benimle konuşuyor gibiydi çünkü aslında öyleydi. “Autumn,” dedi televizyondan benim gözlerimin içine bakarak, “bu cumartesi buluşacağız, sadece beş gün kaldı. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum ve gerçek bir Hayal Gecesi geçireceğimizden eminim.”

Ölüyordum. Kyler Leeds benimle konuşuyordu. Kyler Leeds benimle zaman geçirecekti.

“Autumn!” diye bağırdı annem. “Sen kazandın!” Beni koltuktan kaldırıp kollarına aldı. “İnanamıyorum! Kazandın!”

Şaşkınlık tüm benliğimi sararken, “Kazanmadım,” dedim. “Yani kazanmış olamam. Ben *başvurmamıştım*.”

Annem heyecanla, “Ben senin yerine başvurdum,” dedi. Eliyle kendini serinletmeye çalışıyordu. “Eddy’yi görmeye gittiğin akşam yaptım. Milyonlarca başvuran arasından senin

kazanamayacağını biliyordum ama kazanacağına dair tuhaf bir hisse kapıldım ve şimdi sen kazandın! Heyecanlı değil misin?” Derin bir nefes aldı. “Bayılacağım galiba!”

“Telefonuna bakmayacak mısın?” dedi Erick. “Başımı ağrıtıyor.”

O kadar şoktaydım ki Kyler Leeds adımı söylediği saniyeden beri telefonumun susmadığını neredeyse hiç fark etmemiştim.

Kyler. Leeds. Benim. Adımı. Söyledi.

Telefonu, “Amalita!” diye açtım.

Duyduğum tek şey kulağımı çınlatan çığlıklardı. Nefes almak için durduğunda tekrar konuşmayı denedim.

“Ames?”

Daha fazla çığlık.

Beş dakika daha böyle geçti, o kadar yüksek sesle bağırdı ki annem ve Erick de duyabiliyordu. Telefonu hoparlöre alıp yukarı çıktım, kapıyı kapayıp yatağıma atladım ve çığlıklar İspanyolca, İngilizce ve yunus balığı dilinde de olabilecek kıvama gelene kadar bekledim.

Düzgün konuşabildiğinde, “Birincisi,” dedi, “bana *yalan* söyledin. Başvurmadığını söylemiştin.”

“Yalan söylemedim. Annem benim yerine başvurmuş.”

“İkincisi, yalanını affederim ama beni misafirin olarak götürürsen.”

“Misafirim olarak mı?”

“*Estúpida*⁴⁴! Hayal Gecesi’ne! Sen ve seçtiğin bir kişi Kyler Leeds’le Hayal Gecesi’ne katılmaya hak kazandınız!”

44 (İsp.) Salak, aptal. (ç.n.)

“Ahhhh ve benim seni seçeceğimi sanıyorsun.”

“Dalga geçme benimle, Autumn,” dedi yarı kendinden geçmiş şekilde. “Kabul edilebilir seçeneklerinden biri Jenna olabilirdi ama sen bana onun Kyler’dan nefret ettiğini söylemiştin. Arkadaşının zevki kötü ama bu yüzden onu seviyorum ve başka biriyle gidersen seni uykunda öldürürüm.”

“Ah, ne tatlısın.”

“Şaka yapmıyorum, Autumn. Kyler Leeds’ten bahsediyoruz. Hiçbir hâkim beni suçlu bulmaz.”

“Ames, saçmalama. Tabii ki seni götürüyorum.”

Ve çılgınlık yine başladı.

Konuştuğumuz süre boyunca kulağıma bekleyen aramaları bildiren bip sesi geldi. Başta duymazdan geldim ama sonunda o kadar rahatsız etti ki kim olduğuna baktım.

“Ames, çılgılık atmayı bırak da şunu dinle. Arayanın kim olduğuna asla inanmayacaksın.”

Nefesini tuttu. “Kyler Leeds, değil mi? *Dios mío*⁴⁵, sen onunla telefondaysan, ben de seninle telefonda olduğumdan, sanki *ben Kyler Leeds’le telefodayım!*”

“Reenzie arıyor.”

“Reenzie Tresca mı?” diye ciyakladı Amalita. “Yıkama yağlama yapmak için arıyordur. Sana iyi davranırsa Kyler Leeds’e ulaşabileceğini sanıyor.”

“O kadar aptal olamaz,” dedim. “Onu götürmem imkânsız.”

“Aptal değil, kurnaz,” diye düzeltti Amalita.

“Kurnaz bile değil,” dedim, “yaptığı belli. İşe yaramaya-
cağını söyleyeceğim.”

45 (İsp.) Tanrım. (ç.n.)

Amalita nefes aldığıında kapatmak üzereydim. “Dur! Harika bir şey bu! Bu tam olarak beklediğimiz şey.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İntikam. Reenzie’yle konuş. Kyler Leeds’e gelme ihtimali varmış gibi yap. *Cuate*⁴⁶ gibiymişsiniz gibi davranıp önümüzdeki beş gün boyunca onu heveslendir, bırak yeni bir elbise alsın ve saçını, tırnaklarını yaptırsın; herkese seninle gideceğini anlatsın sonra da son anda iptal et. Onu böcek gibi ez.”

Hoşuma gittiğini kabul etmeliydim. Bana yaptıklarının yanından bile geçmezdi ama bu onun oyununu geri püskürtüp kendisini herkesin önünde gayet güzel küçük düşürmesini sağlardı.

“İyi fikir,” dedim. “En iyi arkadaşımıymış gibi davransam şüphe çekmez mi?”

“O sana aynı şeyi yaparken senin ondan şüphe edeceğini düşünmemişti,” dedi Amalita hemen. “Hem Reenzie bu. Taylor’da işe yaradığı için sende de işe yarayacağını düşünüyor.”

Telefon yine kulağımda biyledi. Ekrana baktım.

“Yine o,” dedim.

“Aç. Tuzağa düşür. Sonra beni ara. İntikam!”

O kapadı ve ben diğer aramaya geçtim. “Alo?”

“Autumn? Selam, ben Reenzie. Umarım rahatsız etmiyorumdur; numaranı Sean’dan aldım.”

“Hım, etmiyorsun. Ne oldu?”

“Bir şey yok. Sadece düşünüyordum da... Sean senden bahsedip duruyor ve birlikte vakit geçirirsek eminim memnun olur. Yarın okuldan sonra zamanın var mı? Belki antrenman

46 (İsp.) Arkadaş. (ç.n.)

alanına gelirsin ve sonra da bize gideriz diye düşündüm. Sean bizi arabayla götürür. Birlikte film falan izleriz.”

Kendimi ağırdan sattım. Bu daha az şüphe uyandırırıldı. “Antrenmana gelemem. Yetiştirmem gereken bir ödev var.”

“Evine uğrayıp seni alsak olur mu? Öncesinde biraz ders çalışmış olursun. Gerçekten senin canını sıktığımı düşünüyorum ve gönlünü almak istiyorum.”

Birinin bunu yiyebileceğine gerçekten inanıyor muydu acaba? Gönlümü almasının tek yolu bütün okulun önünde ne kötü, ne entrikacı bir cadı olduğunu itiraf etmesinden geçiyordu.

Birden nefesim kesildi.

Telefon yatağıma düştü.

Aman Tanrım.

Dileğim buydu. Bütün okulun Reenzie’nin gerçek yüzünü görmesini dilemiştim.

Dilek böyle gerçek olacaktı.

Bu yüzden kazanmam mümkün olmayan bir yarışmayı kazanmıştım. Adımı Kyler Leeds değil günlük seçmişti. Günlük şimdi de bana Reenzie’yle yakınlaşabilmem için beş gün süre tanıdı. Onu savunmasız yakalamam için. Evine sızabilmem için.

Adalet için.

“Autumn?” Telefonda Reenzie’nin sesinin geldiğini duydum. “Duyuyor musun?”

Telefonu yeniden elime aldıktan sonra, “Evet,” dedim. “Güzel fikir. Yarın okuldan sonra görüşürüz. Sean adresi biliyor.”

Reenzie çok sevindi ve kulağımın dibinde, sanırım benimle paylaştığına memnun olmam gereken havadan sudan konulardan bahsediyordu ama benim duyduğum tek şey kafamın içinde cumartesi gününe doğru işleyen saatti.

Reenzie bu kadar kötü biri olmasa neredeyse ona acıyacaktım. Günleri sayılıydı ve bundan hiç haberi yoktu.

17

Ertesi sabah telefonuma baktığımda bir yığın mesaj gördüm. Çoğu da tanımadığım numaralardandı. Listeye bakarken bir sürü “Selam, Autumn, [sınıf arkadaşı/eski sınıf arkadaşı/uzaktan akraba adı gir]” diye başlayan Kyler Leeds’in yarışmasını kazanmamı tebrik eden, sonra da hal hatır sormak için yakında buluşmak veya konuşmak isteyen mesajlar gördüm. “Yakında” kelimesi hepsinde büyük harflerle yazılmıştı.

Hangisi daha şaşırtıcıydı bilemiyordum: Herkesin bir şekilde telefon numaramı bulmuş olması mı yoksa mesajların çoğunun bana okulda ateş püskürenlerden gelmesi mi? Shayla McConkle bile şöyle yazmıştı:

YAKINDA buluşalım!

Mesajların hepsini sildim; Jenna’dan gelen dışında:

Tanıdığın herkes beni arıyor. Tebrikler!!! Onunla tanıştığın zaman lütfen benim adıma ona larenjit bulaştır. Teşekkürler!

Jenna'nın Kyler Leeds'e nasıl hayran olmadığını hiç anlamayacaktım. Bu gerçekten onun tek kusuruydu.

E-posta kutum da aynı şekilde doluydu. Sil tuşuna deli gibi basarken neredeyse beklediğim e-postayı da siliyordum. Sırtım ürperdi ve bir saniye nefes alamadım.

Kyler Leeds'ten gelmişti.

En azından öyle görünüyordu ama açtığımda sadece Kyler'danmış gibi göründüğünü fark ettim. Aslında asistanı Donovan'dandı. Hayal Gecesi'ni Donovan yönetiyordu. Ev adresimi ve cumartesi akşam altıda benimle seçtiğim kişiyi adresimden alacağını teyit etmek istiyordu. Çıktısını almam, imzalamam gereken belgeler, aileme imzalatmam gereken bir izin belgesi ve bir de filme çekilmekten rahatsız olmayacağımı söyleyen bir şey vardı.

Biraz titriyordum. Hayal Gecesi'ni Reenzie'ye gününü göstermek için nasıl kullanacağıma kendimi o kadar kaptırmıştım ki gerçekleri düşünmemiştim bile. Dört gün sonra Kyler Leeds'le buluşacaktım. Ben, Autumn Falls *Kyler Leeds*'le gece çıkacaktım!

Buluştuğumuzda J.J., "Dün gece beni Carrie Amernick aradı," dedi. "Nasıl senin en iyi arkadaşın olup Kyler Leeds'le buluşabileceğini bilmek istiyor."

"Ona gizli formülü verdin mi?"

"Gizli formül, 'Amalita'nın yerine geçmeye çalışırsan senin saçlarını kazır'sa evet."

"Birlikte olmamanız iyi bir şey," dedim. "Kızlar onlara yalan söylenmesinden hoşlanmaz."

"Yalan söylemiyorum," dedi J.J. "Amalita gerçekten de Carrie'nin evine gizlice girip kafasını kazır."

“Doğru,” dedim, “ama benim Amalita’yı götüreceğim konusunda yalan söylemişsin. En azından Carrie böyle düşünecek.”

“Zaten bu sabah şifreli bir metni çözemedim,” dedi J.J. “Bari sen ne demek istediğini söyleyen diyorum.”

Ona Amalita’nın, Reenzie’ye birlikte gitme sözü verip sonra da onu son anda yüzüstü bırakma planından bahsettim. “Ama bu sadece başlangıç,” diye devam ettim. “Bir aşama daha ekledim. Yanlış yola sapıp en iyi arkadaşım olma planıyla beni evine, gizlice kanıt toplayabileceğim yere davet etti.”

“Kanıt mı?”

“Öğrenci portalına benim resmimi onun yüklediğinin kanıtı. Maryland’den ayrılmamla ilgili dedikoduları onun başlattığının kanıtı. *Mutsuzluğumun Kışı* sitesinin arkasında onun olduğunun kanıtı.”

“Bu arada site çöktü.”

“Tabii çöker,” dedim. “Çünkü Reenzie onun yaptığını bildiğimi anladı ve şu an arkadaş olduğumuzu düşünmemi istiyor. Çöktüğünü sen nereden biliyorsun? Düzenli olarak kontrol mü ediyorsun?”

“Günde birden fazla değil,” dedi. “Ama ne yazık ki Carrie sürekli bakıyor. Bana çöktüğünü o söyledi. Başka güncel haber okuyamayacağına üzülüyor ama bütün dedikoduları kopyalayıp ayrı bir dosyaya yapıştırdığını söyledi.”

“Sen gerçekten onunla çıktın mı?”

J.J., “Bunları telafi edecek başka özellikleri var,” dedi.

Gözlerimi devirerek, “İki tane herhalde,” dedim.

Okula geldik ve kapıya doğru ilerlerken istem dışı J.J.'e yaklaştım. Birinin yanındayken yalnız olduğum zamanlardan daha az çelmeye takılıyor, itiliyor ve küfür duyuyordum.

Sonra bütün yeni "arkadaşlarımdan" gelen bir sürü mesajı ve e-postayı hatırladım. J.J.'in önüne geçip kapıları açtım.

"Selam, Autumn!"

"Selam!"

"Tebrikler!"

"Autumn! Senin için çok heyecanlıyım!"

"Sevinçten ölüyor musun? Ben olsam ölürdüm!"

İçeri girer girmez etrafım sarıldı. Herkesin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kişisel alanıma yaklaşmalarını hoş karşılamam için hiçbir neden bulunmayan insanlar tarafından kucaklanıyordum.

Yalan söylemeyecektim. Çok güzel bir histi. Anlamsız olduğunun farkındaydım. Sırf onların istediği bir şeye sahip olduğum içindi bunlar. Yine de keyfini çıkarıyordum. Sofia Brooks koluma girip Hayal Gecesi'ne kimi götüreceğime karar verip vermediğimi sorunca Amalita'yla yaptığım plana göre hayır demem gerektiği için heyecanlandım.

Hayran kitlem bana sınıfa kadar eşlik etti. İçeri girdiğimde Sean ve Reenzie'yi yan yana buldum. Her ikisinin yanında da boş bir sıra vardı; Sean'ın yanındakine oturmak için can atıyordum ama Reenzie suratındaki kocaman gülümsemeyle bana el salladı. Onun yanına geçtim.

"Tebrikler!" dedi. "Kyler Leeds'le ilgili haberi duydum."

"Bilmiyor muydun?" diye sordum. "Dün gece açıklandık-tan sonra beni aramıştın da..."

"Hayır!" dedi Reenzie. "Tamamen tesadüf!"

Sean'a baktım. Suratındaki ifadeden onun bile Reenzie'nin yalan söylediğini bildiği anlaşılıyordu ama endişeli olmaktan çok eğleniyor gibiydi. Reenzie nedeniyle birbirimize şöyle bir güldük. Öpüşmek kadar güzel bir duygu olduğunu söyleyemezdim ama o kıvamdaydı.

Reenzie, "Kimi götüreceğine karar verdin mi bakalım?" diye sordu.

"Henüz değil," dedim. "Sanırım yakın zamanda karar vermek zorundayım. Sadece dört gün kaldı."

"Çılgınca," dedi Reenzie. "Şey, büyük bir Kyler Leeds hayranı olduğumu ve alçılı bacağımla bile gitmek için can attığımı söylemeliyim."

"Alçını imzalar belki," dedim. "Çıkarıldıktan sonra da satarsın."

"Ya da bana olağanüstü bir Hayal Gecesi'ni hatırlatması için sonsuza dek saklarım," dedi. "Yani gidersem."

Öğle arası rüya gibiydi. Kantinden tepsimi almış çıkarken bir rock konserinde gibiydim. Herkesin elleri havadaydı. Ama onlar bir müzik grubuna tezahürat yapmıyordu, bugünlük onların arkadaşı olup gruplarına katılmam için beni davet ediyorlardı. Ya da önümüzdeki dört gün boyunca.

Herkes gülümsedim ama doğrudan Amalita, Jack ve J.J.'in oturduğu masaya yöneldim. Reenzie'nin adımı haykırdığını duyduğumda neredeyse onlara ulaşmıştım. Amalita'yla göz göze geldim ve sonra yönümü değiştirdim.

"Reenzie! Selam!" dedim yanına giderken.

Amalita arkamdan gelerek, "Şaka mı bu?" dedi. "Onun için bana sırtını mı dönüyorsun? Beni sinirlendirme, Autumn. Tepemi attırdığın zaman olacaklar hoşuna gitmez!"

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

“Kusuruna bakmayın,” dedim Reenzie’nin yanına geldiğimde. Bahçenin en sevdiği köşesinde Taylor, Sean ve antrenmandan tanıdığım bir grupla katlanabilir sandalyeye kraliçeler gibi kurulmuş oturuyordu. Zach ortalarda görünmüyordu. Taylor’la ayrılıp ayrılmadıklarını merak ettim. Sonra ayrıldılarsa bunu acaba Reenzie ve Trevor ayrıldığından ve onun yolundan gitmek zorunda hissettiğinden mi yaptığını düşündüm.

“Boş ver,” dedi Reenzie. “Kusura bakma, arkadaşın olduğunu biliyorum ama kız biraz çatlak. Gel, otur.” Yanını işaret etti. Taylor’a, “Kenara çekil,” dedi. “Autumn’a yer aç.”

Taylor halinden memnun olmasa da emre uyup çekildi.

“Sean senin hakkında güzel şeyler söyleyip duruyor,” dedi Reenzie, “ama hiçbirimiz seni onun kadar iyi tanımıyoruz. Kendini bize tanıtmaya zamanı geldi. En fazla on kelimeyle Autumn Falls. Başla.”

Bütün grup gözlerini bana dikti. Üstümdeki sahne ışıklarını fark eder gibiydim. Birden Amalita’yla yaptığım plandan nefret ettim.

“Amerikan futboluna karşı gizli bir tutku besleyen, can yakıcı derecede esprili güzellik,” dedi Sean.

Söyledikleri nedeniyle mi yoksa beni kurtardığından mı bilmem ama ona âşık olabilirdim.

“On iki kelime etti,” dedim, “ama ‘gizli bir tutku besleyen’ kısmını çıkarıp ‘feci ilgisiz’ dersin tam olur.”

Birkaç kişi Amerikan futbolunun ne kadar mükemmel bir oyun olduğuna beni ikna etmek için hemen konuya girdi. Hiçbiri başarılı olamadı ama bu sayede buzlar eridi ve sanki

ezelden beri birlikte takılırmışız gibi sohbet koyulaştı. Bunun gerçek olmadığını kendime hatırlatmak zorundaydım. Reenzie, Kyler Leeds'e ulaşmak için beni kanatlarının altına almasaydı Sean dışındakilerin hepsi benden nefret ederdi. Büyük ihtimalle benden *hâlâ* nefret ediyor; Reenzie uğruna bana iyi davranıyorlardı.

Okuldan sonra eve gidip *Hamlet* ödevime devam etmek istiyordum ama dikkatim dağılmıştı. Reenzie'nin evinde en iyi nasıl kanıt bulabileceğimle ilgili Amalita'yla mesajlaşıp duruyordum.

Panikleme, yazdı. Onun asıl ve büyük planını ortaya çıkarma olayı kendiliğinden işliyor.

Doğru söylüyordu ama Reenzie'nin foyasını ortaya çıkarmayı günlükte dilemiştim ve bunu gerçekleştirebileceğimi biliyordum. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

Sean beni almak için eve yaklaşırken aradı. Onu karşılamak için dışarı çıktığımda Reenzie'nin ön koltuktan el salladığını görüp arkaya oturdum.

Reenzie başını sallayarak, "Selam!" dedi. "Kusura bakma, biraz geciktik. Antrenman uzun sürdü." Nefesini sesli bir şekilde dışarı verdi. "Oturup izlemekten başka bir şey yapmamama rağmen koç benim de orada olmamı istiyor."

"Alçın daha ne kadar kalacak?" diye sordum.

"Altı hafta. Çok kötü."

Büyük bir suçluluk duydum ama sonra kendime geldim. Yerine getirmem gereken bir görev vardı.

"Evine mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Gidiyorduk," dedi Reenzie, "ama daha iyi bir fikrim var. Bence hoşuna gidecek. Ucuz bir şey ama eğlenceli."

“Evde takılmak eğlenceli gelmişti,” dedim tereddüt ederek ve şeytani aklından neler geçirdiğini merak ettim.

Reenzie gülerek, “Ama bu *daha* eğlenceli,” dedi.

Aynada Sean’la göz göze geldim. Omuz silkti. “Reenzie aklma bir şey koyduysa genelde en iyisi itiraz etmemektir.”

“Doğru söylüyor,” dedi Reenzie. “Bu dersi alana kadar ömrü geçti.”

Sean gözlerini devirdi. O kadar uyumluydular ki. Gerçekten ağabey kardeş gibiydiler.

Çok geçmeden Sean okulun yanındaki lunapark makineleriyle dolu alana park etti. Hava çoktan karardığı için her şey sarı, kırmızı ve yeşil renkte ışıldıyordu. Camdan dönme dolabın en tepesini, sallanan bir korsan gemisini, acayip derecede büyük kollardan birinin havaya yükselip hayatlarına değer vermeyen insanlarla dolu gondolları döndürdüğünü gördüm.

“Oraya mı gidiyoruz?” diye şüpheyile sordum. “Ama senin değneklerin var.”

“İdare ederim,” dedi Reenzie ve Sean kapısını açtıktan sonra dışarı çıktı. “Sen git,” dedi Sean’a. “Bizi burada bırak, annem bizi almaya gelecek.”

Sean bir bana, bir Reenzie’ye bakarak, “Şaka yapıyorsun,” dedi.

“Yapmıyorum!” diye ısrar etti Reenzie. “Autumn’la iyi anlaşmamı isteyen sen değil miydin? Bu bizim yakınlaşma fırsatımız.”

“Bir saniye,” deyip arabadan indi ve benim de dışarıda ona katılmam için kapımı açtı. Çok yakınımda durup içimde yankılanan alçak bir sesle konuştu.

“Rahatsız olur musun?” diye sordu. “Rahatsız olursan kalırım.”

“Sorun yok,” dedim zorla gülümseyerek. “Gerçekten.”

“Güzel,” dedi. “Çünkü haklı. Ondan pek hoşlanmadığımı biliyorum ama iyi anlaşırsanız mükemmel olur.”

Cevabı gerçekten bilmek istediğimden emin olamayarak, “Ya anlaşılmazsak?” diye sordum. “Aramız mı bozulur?”

Sean kahkaha attı. “Hoşlandığım kişileri Reenzie’nin tercihlerine göre seçmiyorum. Ama bugün hep beraber vakit geçirmemiz çok güzel oldu. Senin yanında olmak hoşuma gidiyor.”

Eğilip beni öptü. Planı, Hayal Gecesi’ni, bana dokunduğunda hissettiklerim dışındaki her şeyi unuttum. Kollarımı boynuna doladım...

... arabanın kornası çalınca geri sıçradım.

Reenzie camdan bağırarak için sürücü koltuğuna eğildi. “Sonraya saklayın! Hasta kız arabada bekliyor!”

Sean özür dilercesine güldü, sonra da Reenzie’ye yardıma gitti. Bense hâlâ sersem gibiydim. Kendime gelene kadar Sean uzaklaştı ve ben Reenzie Tresca’yla bir lunaparkın önünde kalakaldım.

“Hazır mısınız?” diye sordu.

Vazgeçmeliydim. Kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip beni eve götürmesi için annemi aramalıydim. Sean benden hoşlanıyordu. Reenzie’yi kandırıp cumartesi akşamı, Hayal Gecesi’nden önce yüzüstü bırakırsam benden hoşlanmayı bırakırdı.

Ama Reenzie bunu hak ediyordu. Hem istediğim kanıtı ortaya çıkarmayı başarırsam Sean da onun bunu hak ettiğini *fark edecek* ve bunu anlayacaktı.

Reenzie'ye en arkadaş canlısı gülümsememi sundum. "Haydi gidelim."

O akşam en ön koltuktan Reenzie Şov'u izliyordum ve kabul etmeliydim ki etkileyiciydi. Bu zamana kadar genelde Bay Hyde'la uğraşmış biri olarak Dr. Jekyll'in gücü karşısında etkilendim. Reenzie bilet gişesindeki çocukla iki dakika konuştuğuktan sonra çocuk bizim bedavaya içeri girmemize izin vermekle kalmayıp kocaman bir koçan da bilet verdi. Her şeye binebilmek için, tüm bacağı alçıdayken burada olmasının yasalara aykırı olduğundan ne kadar emin olsam da o, her makine sorumlusunu ikna edene kadar onların ağzından girip burnundan çıktı. Erkekler bize pamuk şeker ve patlamış mısır alıyor, bizim için oyuncak hayvan kazanmaya çalışıyor ve bu akşamdan anı kalsın diye fotoğraf kabinine doluşuyordu.

Ben bile Reenzie'den etkilenmiştim. Gerçekte kim olduğunu biliyordum ama yine de engel olamıyordum. Sanki sadece kendisinin herkesten daha çok parlamasını değil de benim de onun yanında olduğum için parıldamamı sağlayan bir düğmeye basmış gibiydi. Bu yüzden ılık saçıyordum. Amacının ne olduğunu biliyordum, evet, ama yine de bütün akşamı onunla gülerek, bindiğimiz makinelerde birlikte çığlık atarak geçirdim; hatta trene bindiğimizde bir şey olsa beni kurtaracak tek kişi oymuş gibi ona yapıştım.

"Harika vakit geçirdim," dedim gecenin sonunda ve bunun ne kadar doğru olduğuna şaşırdım.

"Ben de," dedi. "Daha sık takılmamız lazım."

"Evet, öyle," diye ona katıldım. "Aslında... bu cumartesi işin var mı?"

"Cumartesi mi?"

“Evet. Kyler Leeds olayının gecesi. Hayranı olduğunu söylemiştin. Benimle gelmek ister miydin?”

“Gerçekten mi? Çok isterim! Teşekkürler, Autumn!”

Değneklerinin üstünden elinden geldiğince bana sarıldı ve annesine yolda giderken ne kadar çok eğlendiğinden, benim ne kadar iyi bir yeni arkadaş olduğumdan ve cumartesi gecesi *Kyler Leeds*’le ne kadar olağanüstü zaman geçireceğimizden bahsederken neredeyse biraz suçluluk hissedecektim.

Neredeyse.

18

Sanırım kendi ağzıma kustum.

Amalita'ya Reenzie'yle fotoğraf kabininde çektiğim fotoğrafı gönderince ondan böyle bir cevap aldım.

AUTUMN: İntikam acı çekmeyi gerektirir.

AMALITA: Onunla eğlenmiş gibi görünüyorsun. İyi vakit geçirmediğini söyle.

AUTUMN: Yalan söyleyemem, çok eğlenceliydi. Ama çok da yapmacıktı. Yine de evine girememiş olduğuma bozuğum. Belki bu gece gidebilirim.

J.J. okul yolunda karşılaştığımızda, "Kyler Leeds'le Hayal Gecesi'ne Reenzie'yi götüreceğini duydum," dedi.

"Carrie Amernick mi dedi?" diye sordum.

"Çok kızgın. Amalita'yla gideceğini düşünüyordu ama şimdi sen Reenzie'ye dönünce kendisinin de şansı olduğunu anladı. Beni suçluyor."

“Bu onun saygın özelliklerinden biri mi?”

“Bilmem,” dedi J.J. “Etrafım kızgın kadınlarla çevrili gibi görünüyor.”

“Benim kızgınlığımın haklı nedenleri var,” dedim. “Bu farklı.”

Hayal Gecesi’ne götürmek için seçtiğim arkadaşımın Reenzie olduğunu bilen tek kişi Carrie Amernick değildi. Dünün aksine bugün okula girerken etrafımı hayran kitlesi sarmadı. Yine de herkes gülümsemeye, el sallayıp selam vermeye devam ediyordu. İmza almayı umuyorlardı belki de. Belki de Kyler’la iyi anlaşp kanka olurum diye önlem alıyorlardı.

Köşeyi döndüğümde midem kasıldı.

Sean dolabımın önünde duruyordu.

Elleri ceplerindeydi ve rahatsızca hareket ediyordu ama beni görünce gülümsedi.

“Selam,” dedim.

“Selam.”

“Dün gece bizimle olmamana üzıldüm,” dedim. “Çok eğleneliydi.”

“Duydum. Onu Kyler Leeds şeyine davet ettiğini de duydum.”

“Evet, ettim.”

“Tamam da sormam lazım... neden?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Tuhaf sadece,” dedi. “Yani, inan bana, birlikte vakit geçirirkenizden memnunum ve bu iyi bir şey ama yarışmayı kazanmandan önce seninle hiç ilgilenmediği de sır değil.”

“Biliyorum.”

“O zaman... Niye Reenzie?”

Uzun ve mükemmel bir ilişki olmasını umduğum şeye yalanla başlamak iyi bir yol değildi ama doğruyu söylemek de seçenekler arasında yer almıyordu.

“Onu götürmemi istemiyor musun?” diye sordum.

“Hayır, istiyorsan götür. Sadece, bilmiyorum... Bunu benim için yapmak zorunda hissetmeni istemiyorum. Çünkü değilsin.”

Buna izin vereceğine dair kendime biraz güvensen kol-larımı ona dolar ve koridorun ortasında onu öperdim.

Beni koruyordu. Ne kadar da tatlıydı!

Ona gülümseyerek, “Vay,” dedim. Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim ama yapamazdım. “O ego Amerikan futbolu kaskına gerçekten sığıyor mu?”

“Zor oluyor,” diye kabul etti.

“Reenzie ve benim neden birlikte takıldığımızın bir önemi yok,” dedim. “Artık arkadaşız. Onu götürüyorum çünkü onu götürmek istiyorum.”

Sean’a bu kadar kolay yalan söylemem rahatsız ediciydi. Bana gülümseyip elimi tuttuğunda ve sınıfa kadar eşlik ettiğinde kendimi daha kötü hissettim.

Bana inanıyordu. Ve beni gerçekten seviyordu. Bu konuşmanın ardından Reenzie’yi son anda ekersem bir daha yüzüme bile bakmazdı.

Reenzie’yi gerçekten de götürebilirdim. Hatta onunla ve Kyler Leeds’le bir gece geçirebileceğimi gözümde canlandırabiliyordum. O, etkileyici ve harika halini takınır, onun yanında ben de onun kadar etkileyici görünürdüm ve Kyler da bizimle o kadar eğlenirdi ki şehre her geldiğinde bizi ziyaret ederdi.

Hatta belki Reenzie'yle çıkardı ve o da bundan o kadar mutlu olurdu ki Sean'ı ondan çaldığım için beni affederdi.

Böyle yapabiliyordum... Ama Amalita'yı mahvetmiş olurdum. J.J. ve Jack benden nefret ederdi. Hem Reenzie'yle birlikte gitmek onun bana yaptığı hiçbir şeyden rahatsız olmadığım anlamına gelmez miydi?

Evet, gelirdi ve ben rahatsızdım.

Kanıt. Bunun işe yaramasının tek yolu kanıt bulmaktı.

Öğle arasında bu konuda bir adım attım. Yine Reenzie'yle ve onun arkadaşlarıyla birlikte, şeref konuğu olarak Reenzie'nin yamacındaydım. Yanımda da Sean vardı. Taylor'ın bizim karşımızda ve bizden olabildiğince uzakta oturduğunu fark ettim. Reenzie'ye bu öğleden sonra da birlikte bir şeyler yapmak ister mi diye sordum. Evine gitmemizi önermesini umuyordum çünkü kendimi nasıl davet ettireceğimi bilemiyordum ama o her şeyi çoktan planladığını söyledi: "Büyük gecemiz" için elbise almaya gidecektik.

Yoğurdumdan dolu bir kaşık alırken, "Kulağa eğlenceli geliyor ama aslında ben yeni bir elbise almayı düşünmüyordum," dedim. "Baloda giydiğim elbiseyi giyeceğim."

Sean, "O elbisenin içinde gerçekten güzel görünüyordun," dedi ve bana kendimi mükemmel hissettirdi.

Reenzie bu duyduğu en kötü fikirmiş gibi söylediklerimi bir kenara atarak, "Kabul edilemez," dedi. "Kyler Leeds'ten bahsediyoruz. Yeni ve göz kamaştırıcı bir şeye ihtiyacın var."

"Onu baloda görmüş müydün?" diye sordu Sean. "Göz kamaştırıcılık konusunu halletmişti."

Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Geçen gün sana gidip film izlemekten bahsetmiştin ya," dedim. "İyi fikirdi."

“Ama onun yerine yaptığımız şey kadar eğlenceli değildi, öyle değil mi?” diye sordu. Sonra da grubun geri kalanına anlatmaya başladı: “Autumn’la Deerfield Lisesi’nin lunaparkına gittik.”

Taylor kırgın bir biçimde, “Oraya Autumn’la mı gittin?” diye sordu. “Birlikte gideceğimizi söylemiştin.”

“Öyle mi?” dedi Reenzie. “Kahretsin. Neyse, kesinlikle bir uğramalısın. Muhteşemdi.”

Taylor çok kötü görünüyordu. Kimseye fark ettirmeden yapabilsem bir fotoğrafını çeker ve “Terk eden terk edilir” etiketiyle Amalita’ya yollardım.

Adalet yerini bulmuştu.

Reenzie’yi yeni elbise alma fikrinden vazgeçiremedim. Alışveriş merkezine gitmek istemedi; onun yerine annesiyle birlikte beni antrenmanından sonra evden alıp onun en sevdiği butiklere götürdüler. Reenzie hepsinde her birini alçısının ve koltuk değneklerinin üstünden geçirerek elbiseler denedi. Sonundaysa ilk girdiğimiz butikten bir şey seçti. Bense elbiseleri deniyor fakat hiçbirini satın almıyordum. Elimdekinden memnundum ve ayrıca her şey aşırı pahalıydı.

Bugün dünkü eğlencenin yanından bile geçmemişti. Sanırım Reenzie Hayal Gecesi’ne zaten davet edildiği için kendini yormuyordu ama aslında sorun Reenzie’de değil bendeydi. Adalet için yaptığım büyük plan elimde patlayacakmış ve Sean’la aramda olabilecek iyi şeyleri bitirecekmiş gibi hissediyordum. Bunun olmamasını çok istiyordum ama nasıl durduracağımı da bilmiyordum. Reenzie’yi beni evine götürmesi için zorlayamazdım. Hem dürüstçe söylemek

gerekirse, evine girsem bana yaptıklarıyla ilgili bir kanıt bulabileceğim düşüncesine nereden kapılmıştım ki?

Reenzie'nin annesi biz Reenzie'nin yeni elbisesiyle arabaya binerken, "Kızlar, sizi gerçekten yemeğe götürmek isterdim ama çok geç oldu," dedi. "Ama şöyle yapabiliriz. Yarın eşimle planlarım var ama Autumn, cuma günü antrenmandan sonra bize gelirsin, size yemek pişiririm. Nasıl fikir?"

Gülümsedim. "Ah, çok nazıksınız," dedim. Reenzie bana sırtıttı.

Bu aynı zamanda günlüğün adalet dileğim üzerinde hâlâ çalıştığını gösteriyordu. İhtiyacım olan şeyi bulmamda bana yardımcı olacağına inanmalıydım.

19

Boş derslerimden birinde *Hamlet* ödevim olacak felaket yazının çıktısını alıp günün geri kalanını her yerinde düzeltmeler yaparak ve notlar alarak geçirdim. Sıra ellinci kez okumaya gelince Reenzie, Sean ve arkadaşlarının yanına gittim.

Son birkaç günde kimsenin bana *bakmamasına* o kadar alışmışım ki Taylor'm can sıkıcı derecede açık bir biçimde gözlerini bana diktiğini hemen fark ettim. Bana ya da başka hiç kimseye bir şey söylemiyor, sadece lazer gibi gözleriyle beni kesiyor veya somurtarak yemeğine bakıyordu.

Onu görmezden geldim.

Kütüphaneye geri dönebilmek için öğle yemeği bitmeden çok önce yanlarından ayrıldım ama daha bir şey yapamadan omzumun üstünden biri fısıldadı.

“Senin kendi arkadaşların var. Benimkini çalmaya çalışmaktan vazgeç.”

Yüzüne bakmak için döndüm. Çenesini sıkımişti ve gözlerinden ateş çıkıyordu.

Tuhaf bir durumdu. Öğle arasında beni görmezden gelip surat asması tamamı da beni kütüphaneye kadar takip etmek de ne demektir? Reenzie'nin benimle Kyler Leeds buluşması için zaman geçirdiğini anlamıyor muydu?

Anlamıyorsa onu aydınlatacak kişi ben olmayacaktım. O yüzden, "Arkadaşın seni yeni biri için terk ediyor diye mi üzülyyorsun? İlahi adalet değil mi?" dedim.

"İnan bana, Reenzie cumartesi gününden sonra seninle ilgilenmeyecek," dedi Taylor soğuk bir şekilde. "Hem hayır, 'ilahi adalet' olmayacak. Amalita sana ne anlattı bilmiyorum ama ben onu terk etmedim. Yapışık ikizi gibi olmak istemedim ve o da bunu kaldıramadı. Aslında bu ilginç çünkü sana benim bıraktığım yeri verirken hiç zorlanmadı."

"Bir dakika... Sen Reenzie'yle vakit geçiriyorum diye mi kızgınsın yoksa Amalita, J.J. ve Jack grubuyla takıldığım için mi?"

Taylor gözlerini devirdi ve sanki hiçbir şey anlamıyormuşum gibi başını salladıktan sonra çekip gitti.

Kafasındaki çılgınlıklarla uğraşamayacaktım. *Hamlet* ile benim acilen dikkatime ihtiyaç duyan daha baskın planlarımız vardı. Kütüphanede kalabildiğim kadar kaldım ve sonra okul bittiği an eve gidip gece ikiye kadar da bilgisayarın başından kalkmadım. Ödevimi nihayet bitirdiğimde uyuma ve rüya görme fırsatı buldum.

Sadece dört saatlik uykudan sonra pilim bitmiş olmalıydı. Aksine arı gibiydim. Çantamda tam olarak bitmiş ve keli-

menin tam anlamıyla harika bir *Hamlet* ödevi olmasının yanı sıra bu akşam Reenzie'nin evine girip onu mahvedecek kanıt bulacaktım.

Jack ve Amalita, J.J. ile ben okula doğru yürümeye başlamadan önce koşup yanımıza geldi. Konuşmadan önce bir gören var mı diye etrafa baktılar.

Jack acayip gizli bir casusluk görevindeymişiz gibi, "Buna ihtiyacın olacak," dedi.

Elime bir şey sıkıştırdı. Baktım.

"Küçük, plastik Wonder Woman mı?" diye sordum.

"Flash sürücü," dedi Jack, "evet, plastikten minik bir Wonder Woman'ın içinde."

"Bu gece için," dedi Amalita.

"Kanıt bulabileceğin en iyi yer bilgisayar," dedi Jack. "Umarım şifreli değildir."

"Bilgisayarı büyük ihtimalle kendi odasında," dedi Amalita. "Oraya yalnız başına girmelisin ve her şeyi kontrol edecek kadar da zamanın olmalı."

"Ne bulursan bu flash sürücüye kopyala," dedi Jack.

"Ve sakın yakalanma," dedi J.J. "Yakalanmanın sonucu çok kötü olur."

Reenzie'nin beni nedensiz yere odasında yalnız başıma bulduğunu hayal ederken, "Kesin ölümcül olur," dedim.

"Rezil olmak önemsiz bir konu," dedi J.J. "En kötü ihtimalle seni dosyaları indirirken yakalar ki bu hırsızlık demek. Mahkemede zorlu bir dava süreci geçirirsin ve bu kesinlikle okuldan atılmana yeter."

"*Mahkeme* mi?" dedim. "Yani gerçek bir mahkeme mi?"

“Evet ama milyon yıl geçse böyle bir şey gerçekte olmaz,” dedi Amalita.

“Doğru,” dedi J.J. “Annesinin seni Bayan Dorio’ya şikâyet etmesi daha olası. Sonrası okuldan atılma.”

“Bu içimi rahatlattı,” diye homurdandım.

“Bunun için endişelenmene gerek yok çünkü böyle bir şey *olmayacak*,” dedi Amalita. “Dikkatli olacaksın. Her korktuğunda bunu neden yaptığını hatırla.” Bana telefonunun ekranını gösterdi. *Mutsuzluğumun Kışı*’ndan bir sayfa açmıştı.

“Yine açıldı mı?” diye sordum.

“Hayır. Motivasyon olsun diye fotoğrafım çekmiştim. Bu da var.” Bir şey arayıp öğrenci portalındaki fotoğrafı gösterdi: alnımdaki şişlik, hayallere dalmış boş gözler, sersemlemiş ve büzüşmüş dudaklar.

“Doğru,” dedim içim yeni bir amaçla dolarken. “Onun hakkından geleceğim.”

Çoktan derse geç kalmama rağmen Reenzie bana bir sıra ayırmıştı. Gözlerine bakamıyordum. Farkındaymış gibi görünmüyordu.

Dersler korkunç yavaş ilerliyordu. Öğle arasıysa bir hari-kaydı. Dünkü gibi Sean’ın yanına, çimlerin üstüne oturdum ve o kadar yakındık ki sürekli birbirimize yaslanıyorduk. Pek birlikteymiş gibi sayılmazdık ama kesinlikle birlikte *değilmiş* gibi de sayılmazdık.

Bundan daha kötü durumlar da vardı.

Ödevim bittiği ve antrenmandan sonra Reenzie ve Sean’la vakit geçireceğim için okulun ardından uzun zamandan sonra ilk kez antrenman alanına gittim. Bu sefer Reenzie’yle, koşu alanının hemen yanında oturdum. Gözlerini sırıkla atlama

yapanlardan hiç ayırmıyordu; birilerinin gösterdiği her küçük gelişmede veya atlayışın başlangıcında ve sonunda yaptığı hatalarda sürekli yorum yapıyordu. Takım arkadaşları onlar hakkında konuşulduğunun farkındaydı fakat umursamıyor gibi görünüyorlardı. Aksine onun fikirlerini duymak istiyorlardı. Her atlayıştan sonra, koçlarından aldıkları yorumun ardından ona bakıyorlardı.

Sırıkla atlayanlar çalışmayı bıraktığında Reenzie dikkatini, etrafımızdaki sürekli genişleyen ve Kyler Leeds'le Hayal Gecesi hakkında konuşmak için yanımıza oturan insan çemberine verdi. Herkes bu gecenin cumartesi gerçekleşeceğini biliyordu ve görünen oydu ki birkaç gündür Reenzie'yle bu konuda konuşuyorlardı çünkü Reenzie'nin elbisesi ve seçebileceği takıların nasıl durduğuyla ilgili görüşleri de dahil her şeyden haberleri vardı. Yani Reenzie resmen bir yıldız olmuştu; gıpta havuzunda yüzüyor ve bol keseden herkese küçük bir imza/mesaj/fotoğraf getirmeyi *çok istediğinden* bahsediyordu ama bunu bir kişi için yaparsa herkes için yapması gerekecekti ki bu da adil olmazdı.

Onun kalabalığa seslenişini dinlerken merak ediyordum da... Planım, sonunda Hayal Gecesi'ne *gidemeyince* aptal gibi görünüp aptal gibi hissetmesiydi ama ilk kez acaba onu yüzüstü bıraktığımda o aptal gibi mi görünmüş olacak yoksa ben şeytan gibi mi görünmüş olacağım diye kendime sordum. Bunu düşünürken alnımdan küçük ter damlaları süzüldü.

Önemli değildi. Şu an mutlu mesut etrafımı saran kalabalık, büyük bir zevkle benim hakkımda dedikodu yapan aynı kalabalıktı. Gerçeği bilmiyorlardı.

Henüz.

Antrenmandan sonra Sean, bizi Reenzie'nin evine götürdü. Alçısı ona otomatik olarak avantaj sağlıyordu ama ben zaten arkada oturmaktan memnundum. Bu sayede benim konuşmamı beklemeyeceklerdi ve şu an kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bunu sesimden kesin anlarlardı.

Küçük Wonder Woman'a dokunmak için elimi şortumun cebine soktum. Buraya kadardı. Bu akşam bir ara yasadışı bir şey yapacaktım. Aslında iki şey. Bir yere izinsiz girmek ve hırsızlık.

Ama hiçbir yere zorla girdiğim yoktu. Reenzie beni evine davet etmişti. Onun bilgisayarındaki dosyalarına girmem de ahlâk kurallarına aykırı ve uygunsuz olduğu kadar yasadışı değildi. Hem bulduğum bütün dosyaları sadece *kopyalıyor* olacaktım. Hiçbir şeyi kendime almadığım sürece hırsızlık sayılmazdı.

Hem bunların hepsinin iyi bir nedeni vardı. Robin Hood zenginlerden çaldığı için hiç hapse girmemişti, değil mi? Bir dakika, Robin Hood gerçek miydi yoksa sadece bir masal mıydı? Hemen internette aramak için telefonumu çıkardım ama daha bulamadan Reenzie'lere vardık.

Evi muhteşem ve aynı zamanda da devasaydı. Bayan Tresca kapıları açıp biz antreye girince yerdeki mermerler, dönen merdivenler ve kocaman, kristal avizeden gözlerim kamaştı. Kaç tane oda olduğunu hayal bile edemiyordum ama yalnız kalabildiğim anın, çaresizce odaların her birine girip çıkarak ellerimden kayıp gittiğini gözümün önüne getirebiliyordum.

"Evin çok güzel, Reenzie," dedim. "Bana evi gezdirir misin?"

Reenzie bir büyük, mor alçısına bir de bana baktı. "Ciddi misin?"

Reenzie Sean'ın koluna girerken Bayan Tresca, "Ben gezdiririm, Autumn," dedi. "Sen de kalıyorsun, değil mi Sean?"

Sean ona cevap verirken doğrudan bana baktı. "Evet, elbette."

Gergin ve mahvolmuş bir haldeydim. Sean'm benimle vakit geçirmek istemesinden dolayı havalara uçuyordum elbette ama Reenzie'nin odasına girerken yokluğumu fark eden tek kişinin koltuk değnekleri üzerinde olması kendimi daha güvende hissettirirdi.

Bayan Tresca'yla tura başladığımda aklımdan bir sürü şey geçiyordu ama neyse ki o konuşkan olduğu için bana söyleyecek pek bir şey kalmadı. Yine de birkaç dikkat çekici bilgi edindim: (1) Reenzie'nin odası ikinci kattaydı. (2) Masasında gerçekten de bir bilgisayar vardı. (3) Odanın kapısı hafif aralık olduğundan içeri girmek kolaylaşıyordu ve oradayken gözetleyen gözlerden de uzak oluyordun.

Evi gezdikten sonra aşağı inerken Bayan Tresca'ya, "Evcil hayvanınız var mı?" diye sordum. Onun sorumu alakasız bulabileceğini fark edince de, "Hayvanları çok severim," diye ekledim.

"Ben de severim ama eşimin alerjisi var," dedi. "Evcil hayvanımız yok."

İyi. Olmamam gereken bir yerdeyken hiçbir şey havlamaz veya miyavlamazdı.

Sinema odası birinci katın arka tarafındaydı ve adı kendinden daha havalıydı. Küçük bir sinema salonu falan gibi değildi; sadece perdeleri kapalı, duvarında büyük bir televizyon asılı ve arkaya yaslanabilen bölümleri olan birkaç koltuğun yer aldığı kocaman bir odaydı. Reenzie o yaslanan

bölümlerden birindeydi, arkasına minderler konmuş ve bacağına öne doğru uzatmıştı.

“Söz, bu sonuncu,” dedi Sean. Ekrandaki *Sünger Bob* bölümünü görünce gözlerimi kırıştırdım.

Reenzie, “Filmin başını kaçıracağız,” diye mızımızlandı ve sonra bana döndü. “Televizyonda *Kötü Kızlar* var,” diye açıkladı. “O filme bayılıyorum.”

Bundan emindim.

Koltukta Sean’ın yanına oturup kumanda için tatlıca tartışmalarını ve her iki dakikada bir kanal değiştirmelerini izledim.

Reenzie, “Aç mısınız?” diye sordu. “Akşam yemeği birazdan hazır olur ama sanırım dolapta cipsimiz ve sosumuz da var.”

Fazla yüksek bir sesle, “Hayır, teşekkürler,” dedim. “Midem biraz kötü.”

Midem kötü falan değildi. *Sünger Bob*, *Kötü Kızlar* veya bir haber kanalı. Benim için sadece fondan gelen gürültü demekti. Sean bana doğru yaklaşıp kolunu koltuğumun arkasına attı ve pratikte kolunu bana doluyor olsa da rahatlayıp anın tadını çıkaramadım. En azından Sean ve Reenzie gerçek hayatta hayalet avcılığı yapan insanlarla ilgili bir şova takılmışlardı. Bir süre yokluğumu fark etmezlerdi.

“Çok pardon,” diye fısıldadım. “Lavabo nerede?”

“Koridorun sonunda, ikinci sol,” dedi Reenzie.

Sean endişeli görünerek, “Göstermemi ister misin?” diye sordu.

“Hayır, ben bulurum.”

Koridorda ilerleyip iki kez sola döndüm. Bayan Tresca’nın mutfakta yaptığı hazırlıkların sesi geliyordu, yani evdeki her-

kes meşguldü. Olabildiğince hızlı ve sessiz bir biçimde yukarı çıkıp sanki durduğu yer birazcık değişse biri fark edermiş gibi kapıya dokunmadan Reenzie'nin odasına sızdım.

Güm güm atan kalbim ve hızlanan soluklarım çok ses çıkarıyordu. Biri duyacaktı. Hemen kapının arkasında durup sakinleşene kadar derin nefesler aldım. Işıkları yakmadan Reenzie'nin masasına gittim. Kapıya baktığımda güvenli bir şekilde gözlerden uzak olduğumu gördüm. Yine de çok uzun süre burada kalamazdım.

Masaya oturup bilgisayarın bir tuşuna bastım. Şifre girmem gerekeceğinden ve bütün bunların suya düşeceğinden çok emindim ama şifre yoktu. Ekran koruyucu kalkınca bir Word belgesi açıldı. Birkaç cümlesine göz gezdirdim. *Cesur Yeni Dünya* ile ilgili bir makaleydi. Edebiyat dersi ödeviydi.

Saate baktım: 17:05'ti. On dakika kadar burada durabildim. En fazla on beş.

Benim ve arkadaşlarımla aklımdan geçen neydi acaba? Bu çılgınlıktı. Kanıt olabilecek dosyaları olsa bile nasıl bulacaktım?

Başlat'a sonra da Belgelerim'e tıkladım. Arama çubuğuna "Autumn" yazdım. Bir dizi dosya çıktı ve daha iyi görebilmek için hepsini büyüttüm ama hiçbirini benimle ilgili değildi.

Tabii ki olmayacaktı. Kim hakaret dolu dosyalarını hakaret ettiği kişinin adıyla kaydedecek kadar salak olabilirdi ki?

Belgede yazan bir şeyi aratabilirdim. *Mutsuzluğumun Kışı*'nda yer alan bir şeyi. Ne yazmıştı?

İlk kez siteyi kaldırmış olmamasını diliyordum.

Amalita!

Hemen ona mesaj attım.

Mutsuzluk sitesinin fotoğrafını gönder HEMEN!!!!

Neyse ki telefonun başındaydı. Bir saniyede fotoğrafa ulaştım. Büyüttüm ve başka belgelerin çoğunda yer alamayacak kadar kendine has bir cümle aradım.

Kötü bir seçim mi, yoksa arak mı, diye arattım. Sofia Brooks'la ilgili yazdığı metinde geçiyordu. Yazdığım her kelimenin ardından eşleşen belgeler listesi kısaldı. Son harfi yazdığım an hiçbir belge bulamayacağımdan emindim.

Ama buldum.

Listede *tek bir* belge kaldı. Adı da “III. Richard”. *Hamlet* ödevinde kanıtladığım gibi Shakespeare hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama “mutсуzluğumun kışı” adının *III. Richard* adlı oyundan geldiğini biliyordum.

Dosyayı seçtim. Ocak ayının sonunda, site internete koyulmadan yaklaşık bir ay önce oluşturulmuştu. Önizleme yapmak için ara çubuğuna bastım.

Web sitesindeki bütün metinlerin, bir dizi insan ve onlarla ilgili dedikoduların hepsi gözlerimin önündeydi.

Aman Tanrım. Bazılarının ne kadar da iğrenç olduğunu unutmuştum.

- ◀ **Evie Watters:** *Giysilerin o kadar 20. yüzyıldan kalma ki. Hepimiz zaten biliyoruz, bu yüzden nereden geldiğini açıkla artık.*
- ◀ **Colin Radnor:** *Senin iyiliğin için söylüyorum. Fizyolojik bir neden olmadıkça nefes o kadar iğrenç kokmaz. Doktora git.*

◀ **Robin Prouse:** *Bay Edmunds'un neden erken emekliye ayrıldığını ikimiz de biliyoruz. En azından iyi bir not alabilmeyi başardın mı?*

Korku içinde kaybolmak işten bile değildi. Bir saniye ara verip Amalita'ya, BULDUM! diye mesaj attım ve sonra cebimdeki Wonder Woman'ı çıkardım. Bağlantı yerini açmak için kapağı çıkarıp bilgisayara taktım.

Bilgisayar, sürücüyü tanıdı. Tarayıcıda adını gördüm. "Wonder Wench⁴⁷". Jack tam bir şairdi. "III. Richard" dosyasını tuttum ve tam sürükleyecekken kapının açıldığını duydum.

Donakaldım.

"Autumn?"

Sandalyede yavaşça döndüm.

Gelen Sean'dı.

Ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordum. Reenzie'nin sandalyesinde, elim onun faresine yapışmış halde donmuştum.

"Selam," dedim sonunda boğuk bir sesle.

Gözlerini bana dikti. "Ne yapıyorsun?"

Sesinde neşeli bir yan yoktu. Dostane de değildi.

"Ben... Burada ne işin var?" diye sordum sorusuna yanıt vermeden. Veremezdim. Ona gerçeği söylemek kendimi iletkimle sırtımdan bıçaklamak olurdu.

Benim soru sorduğuma inanamıyor gibi ağzı açık halde bana baktı. "Uzun süre gelmeyince sana bir bakayım dedim. Tuvaletin kapısı açtı ve orada değildin; ben de başka bir tuvalet arıyorsun sandım. Sonra da klavyenin sesini duydum."

47 (İng.) Fahişe. (ç.n.)

Tuvaletin kapısının neden açık olduğunu anlamamıştım. Ayrıldığımda kapatmıştım. Ben buraya geldiğimde Bayan Tresca da tuvalete girmiş olmalıydı. Uzun süre ortalarda olmadığımdan nasıl bu kadar emin olabilirdi ki? Sadece...

Dönüp Reenzie'nin bilgisayarına baktım: Saat 17:35'ti. Zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamamıştım.

"Autumn." Sean adımı iğreniyormuş gibi söyledi. "Ne yapıyorsun?"

Bir saniyede olası bütün bahaneleri aklımdan geçirdim ama hepsi beni küçük düşürecek derecede kötüydü.

"*Mutsuzluğumun Kışı* sitesinin arkasında Reenzie'nin olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum," diye hızlıca açıkladım. "Onun yaptığını biliyordum ama kimse bana inanmamıştı, sen bile, o yüzden kanıt bulmalıydım."

Sean kafasında zor bir matematik problemi çözüyormuş gibi bana bakıyordu. Bir süre ağzından tek kelime çıkmadı. Konuşmaya başladığında kelimeleri doğruluklarına inanmak istemiyormuşçasına yavaşça söyledi.

"Yoksa sen... Reenzie'yi Kyler Leeds'e davet etmenin nedeni bu muydu? Buraya girip onun eşyalarını karıştırmak için miydi? Onu gerçekten götüreceksin peki?"

Yalan söyleyebilirdim. Öylesine yalan söyleyebilirdim.

Sonra da yalanım yirmi dört saat geçmeden ortaya çıkardı.

"Hayır," diyerek küçük, acınası bir yaratık gibi kabullen-dim. "Amalita'yı götüreceğim."

Söyleyecek söz bulamadı. Sadece bana bakakaldı.

Çabucak cesaretimi toplayarak, "Ama Sean, ben haklıydım," dedim. "Kanıtı buldum. Bak!"

“Bakmak istemiyorum. Başkalarının eşyalarını karıştırmam. Bunu yapmam.”

“Burada kötü olan ben değilim,” diye karşı çıktım, söylenecek en doğru şeyi bulmaya çalışıyordum.

Kısa, acı bir kahkaha attı. “Ciddi misin?”

Şimdi gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırptım. “Evet. Durum çok kötü görünüyor ama bu farklı Sean. Bu adalet.”

O sadece bana bakıp başını salladı. “O kadar çamur atılmasına rağmen sen kendine karşı dürüst kalan, sana değer veren arkadaşları olan ve kim ne derse desin kendi yolunda ilerleyen biriydin.”

Ne yapacağımı bilemiyordum. Başını sallayışı bana kendimi berbat hissettirdi, sanki yaptığım şey onu gerçekten hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. “Böyle biri olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Böyle biri olduğunu *düşünüyordum*. Yanılmışım.”

“Sean! Autumn!” Aşağıdan Reenzie’nin sesi geldi. “Hayatta mısınız? Evde öpüşmek yok.”

Sean gözlerini gözlerimden ayırmadan, “Hemen geliyoruz,” diye bağırdı.

“Ona söyleyecek misin?” diye dudaklarımı ısırarak sordum.

“Söylemeliyim,” dedi. “Ama hayır. Bilgisayardan bahsetmeyeceğim. Ama sen hemen şimdi onu Kyler Leeds’e götürmeyeceğini söyleyeceksin. Sonra da bu evden çıkıp gideceksin. Bir de o dosyalar başka bir yerde ortaya çıkarsa Reenzie’ye, annesine... hatta Bayan Dorio’ya bile nasıl yalan söylediğini ve onun bilgisayarına nasıl girdiğini anlatırım.”

Midem altüst oldu ve boğazım düğümlendi. İtiraz edebilirdim ama sonra Sean’la hiçbir şansım kalmazdı ve bir yanım onun siniri geçince bunu neden yaptığımı anlayacağını umuyordu. Başımı onaylarcasına salladım, sonra Wonder Woman’ı çıkarıp kapağını taktım ve cebime koydum. Dosyayı kapatmadan önce Sean’ın omzumun üstünden bakmasını umuyordum ama hiç bakmadı. Her şey eski haline dönünce onunla aşağı indim ve sinema odasına girdik. Kollarını göğsünde birleştirip dikildi ve ben yaramaz çocuklar gibi başımı öne eğerken bekledi.

“Reenzie,” dedim yavaşça, “sana söylemem gereken bir şey var.”

Hayatınızda hiç katlanamayacağınız bir şeyin başınıza gelmesinin tek iyi yanı başka zaman korkunç gelecek şeylerin artık o kadar da kötü görünmemesiydi.

Buna rağmen Reenzie’yle konuşmak çok kötüydü. Çığlık attı, bana hakaret etti, hatta ayağını yere vurdu ve bütün bunlar olurken Sean kaya gibi hareketsiz durdu. Tek kelime etmedi, yüz ifadesini bir an olsun değiştirmede, hatta Bayan Tresca neler olduğuna bakmak için içeri girince Reenzie ona çıkması için bağırdığında bile bir şey söylemedi. Her şey bittiğinde Sean beni kapıya kadar geçirdi, kapıyı açtı ve ben dışarı çıkana kadar bekleyip kapıyı suratıma kapadı. Beni eve götürecek birinin olmamasını umursamadı. Umurunda değildim.

Yere oturup ağlamak ama en çok da Reenzie ve Sean’dan uzaklaşmak istiyordum. Birkaç yüz metre kadar yürüyüp açık bir alana çıkınca gelip beni alması için annemi aradım.

Beklerken hiçbir şey yapmadım. Düşünmedim bile. Arabaya bindiğimde annem üzgün olduğumu fark etti ama olanları anlatmam imkânsız olduğu için sessiz kaldım. Eve geldiğimizde sadece bilincimi kaybetmek istiyordum. Doğrudan yatağa girip yorganı üstüme çekerek dünyayla ilişki mi kestim.

20

Uyuyakalmıştım. Uyandığımda gözlerimi açmayı reddettim. Yüzüstü dönüp yastığıma derin nefesler verdim.

Sean'ın sesini aklımdan çıkaramayınca bunun da artık işe yaramadığını anladım. Sürekli söylediklerini düşünüp duruyordum. Beni, o kadar çamur atılmasına rağmen kendine dürüst davranan biri olarak görmesini unutamıyordum. Bu nedenle, Sean da aralarında olmak üzere, Reenzie'nin yaptıklarına rağmen bana değer veren arkadaşlarım vardı.

Sean'ın beni nasıl tarif ettiğini düşününce kulağa sanki dünyadaki kendi köşeme barış ve uyum *getiriyormuşum* gibi geliyordu.

Yataktan kalkıp günlüğü çantamdan çıkardım ve son dileğime baktım.

Reenzie'nin bana tam olarak ne yaptığını ve onun gerçekte nasıl biri olduğunu okuldaki herkesin anlamasını diliyorum.

Bu dilek beni asıl görevimden saptırıyor muydu? Bu yüzden mi her şey altüst olmuştu?

Bir kalem alıp yazmaya başladım:

Sevgili baba,

Yaptıklarımı ona anlatmak acı vericiydi. Reenzie'nin bilgisayarına yapacağım saldırıyı planlamak cesurca, *Hit Girl* tarzında ve tamamıyla doğru bir şey gibi gelmişti ama bunları babamın okuduğunu düşününce onu hayal kırıklığına uğratacağımı biliyordum.

Bana bu hediyeyi verdin ama onu barış ve uyum getirmek için kullanmıyorum. Her şeyi mahvediyor ve bir daha nasıl düzelteceğimi bilemiyorum. Doğru olanı yapıp seni gururlandırabilmeyi diliyorum.

Günlüğü bir kenara koyup telefonuma baktım.

AMALITA: Ne buldun?

AMALITA: Neden bana cevap yazmıyorsun?

AMALITA: Aloooo???

AMALITA: OMG, yakalandın mı? Yakalanmadım de.

AMALITA: Benimle dalga mı geçiyorsun? Mesaj at! Ara!
Hemen!

Böyle devam ediyordu.

Onu aradım.

“*Autumn!* Öğlen oldu ve tam altı saat sonra Kyler Leeds’le buluşuyoruz! Beni bu zamana kadar aramamış olmanın hiçbir haklı nedeni olamaz!”

Ona haklı nedenimi anlattım.

Soğukkanlılıkla, “*Y que?*” diye sordu.

“Ne yani mi?” diye şaşkınlıkla tekrar ettim.

“Bardağın boş tarafına bakıyorsun,” dedi Amalita; ellerini havada savuruşunu gözlerimin önüne getirebiliyordum. “Evet, yakalandın, kanıtı ele geçiremedik ve Reenzie’nin gerçek yüzünü tüm okula gösteremeyeceğiz. Ama sen gördün, yani *sen* biliyorsun. Sean seni ele vermedi ve Reenzie her şeye rağmen herkese Kyler Leeds’in yanma aslında gidemediğini anlatmak zorunda kalacak. Bu arada *biz gidiyoruz!* Her şey *muy buena*⁴⁸.”

“Sean’ın benden nefret etmesi dışında,” dedim çaresizce.

“Bu da senin artık Reenzie için bir tehdit oluşturmadığını gösterir ve o da seni rahat bırakır! Gördün mü? *La vida es buena*⁴⁹. Bu gece inanılmaz olacak.”

Her şeyin mükemmel gitmediğine onu ikna edemedim. Sonra telefonu kapadık çünkü yarım saate buluşacaktık. Kuaför randevumuz vardı.

Annem beni arabayla kuaför salonuna götürürken Amalita’nın aslında haksız olmadığını düşünüyordum. Kyler’la ilgili heveslendikten sonra ekilmeyi Reenzie hak etmişti; özellikle de o siteyi yaptığının kanıtını gördükten sonra. Hem bu geceyi, sadece iki saniye yanında durabilmek için bile

48 (İsp.) Çok güzel. (ç.n.)

49 (İsp.) Hayat güzel. (ç.n.)

evrendeki her şeyi verebileceğim bir ünlüyle geçirecektim. Daha güzeli de Aventura'daki en iyi arkadaşım Amalita'yı götürebiliyor olmamdı.

Mutlu olmalıydım. Onun yerine kendimi boşlukta hissediyordum.

Yan yana oturmuş, saçlarımız taranır ve kurutulurken Amalita'ya, "İntikam almak bizim için neden bu kadar önemli?" diye sordum.

"İntikam güzel bir duygu," dedi kuafördeki aynada kendine bakarken. "Biri canını yakarsa sen de onun canını yakarsın. Dünyanın düzeni bu. Düzene karşı çıkma."

"Sana kendini iyi hissettiriyor mu?" diye sordum. Çünkü benim için aynı şey geçerli değildi.

"Şaka mı yapıyorsun? Reenzie sadece seninle gezerken Taylor'ın nasıl bozulduğunu gördün mü? *Delicioso*⁵⁰."

"Doğru. Anlıyorum," dedim iç çekerek. "Ama artık arkadaş olmamanız sana kendini daha iyi hissettirdi mi?"

Amalita aynadan gözlerime baktı. "Hayır. Bu durum her zaman ve sonsuza dek... iğrenç."

Taylor'ın beni kütüphanede takip edip bütün hikâyeyi bilmediğimi söylediğini ama Amalita'yla arkadaşlığımı kısıkanıyor gibi göründüğünü hatırladım. "Onun için de iğrenç bir durum olabileceğini hiç düşünüyor musun?"

"*Eso es ridículo*⁵¹," dedi. "Kendini kötü hissediyorsa beni nerede bulacağını biliyor. Ben değişmedim."

50 (İsp.) Enfes. (ç.n.)

51 (İsp.) Saçma. (ç.n.)

Kuafor salonundan çıkınca annemin arabasını gördüm. Planımız Amalita'nın kıyafetlerini almak için evine uğramak, sonra da bize gidip hazırlanmaktı.

Arabaya binerken Amalita'ya, "Şey, birlikte hazırlanmasak senin için sorun olur mu?" diye sordum. "Midem cidden kötü."

Gerçekten oturup daha iyi bahanelerin listesini çıkarmam gerekiyordu. Mide konusu giderek eskiyordu.

Amalita benzi atarken, "Evet," dedi. "Sorun olur."

"Lütfen, kusura bakma," dedim ürkerek. "Bir süre uzanmak istiyorum. Altı gibi bize gelebilir misin?"

"Ciddi olamazsın."

Annem bana dönüp bakarak, "Bence ciddi, Amalita," dedi. "Biraz solgun görünüyor."

Ben *her zaman* biraz solgun görünürdüm ama her tür yardıma ihtiyacım vardı. Amalita bu değişiklikten memnun değildi ama makyajımı aynen onun tarif ettiği gibi yapacağıma yemin edince ikna oldu. Eve geldiğimizde annem biraz dinlenmemi, beni Hayal Gecesi'ne hazırlanabilmem için vakitlice uyandıracağını söyledi ama benim başka planlarım vardı.

Aramam gereken biri ve yazmam gereken bir e-posta vardı.

Saat 17:45'te kapı çaldı. Parlak siyah elbisesi ve ona uyan ayakkabıları, kúpeleri ve bilezikleriyle Amalita dışarıdaydı. Anneme ve Erick'e, Amalita zili çalarken sonra da kapıyı yumruklarken bir şey söylememeleri için planımdan bahsetmiştim. Beni arıyordu.

“Autumn!” diye sabırsızca bağırdı. “Aç kapıyı! Bana Reenzie’lik yapma! Böyle bir şey yapıyorsan seni asla affetmem, Autumn Falls!”

Kapının deliğinden bir arabanın yaklaştığını gördüm. Yolcu tarafından Taylor çıktı. Onu olduğundan daha uzun ve ince gösteren gümüş renkli, dar ve düz bir elbise giymişti. Şoför merhaba ve güle güle dercesine kornaya basıp uzaklaştı.

Taylor eve doğru yürürken şaşkın görünüyordu. “Amalita?”

“Taylor?” Şimdi şaşkın görünen Amalita’ydı. “Hım... Ne işin var burada?”

“Autumn’la Kyler Leeds’in Hayal Gecesi’ne gidiyorum,” dedi yavaşça. “En azından öyle sanıyordum.”

“İşte bu harika oldu,” dedi Amalita kapıya bakarak. “Çünkü benim de burada olma nedenim bu.”

Sonra iki eski arkadaş birbirlerine bakıp aynı anda neler döndüğünü anladı. Amalita dönüp kapıyı yumruklamaya başladı.

“Seni öldüreceğim, Autumn!”

Taylor, “Ah, işte bu onu dışarı çıkartır,” diye dalga geçti.

Amalita ona döndü. “Daha iyi bir fikrin var mı?”

Taylor omuz silkti. Bir dakika hareketsiz durdu ve sonra aniden, “Seni özledim, Ames,” deyiverdi.

Amalita donakaldı. Onu hiç bu kadar hareketsiz görmemiştim. Yavaşça dönüp Taylor’ın gözlerinin içine baktı. “Gerçekten mi?”

Taylor kızarıp bakışlarını ayaklarına indirdi. “Şey... evet. Tabii ki.”

Amalita, “Tabii ki mi?” diye homurdandı. “Yeni küçük cuate⁵² grubunla gayet mutlu görünüyordun da.”

“Yeter,” dedi Taylor. “Böyle yapma. Başka arkadaşlarım varken de seninle arkadaş olabilirim.”

Ames bir kaşını kaldırıp onu gözleriyle alt etmeye çalıştı ama Taylor bu sefer geri adım atmadı ve ona karşı koydu. Acaba ikisi de benim planımı mahvedecek kadar inatçı mı diye düşündüm.

Sonra Amalita’nın dudağının köşesinde bir gülümseme belirdi. “Yani sen Autumn’un bunu planladığını biliyor muydun?”

“Hiçbir fikrim yoktu,” dedi Taylor.

“Çok sinsice.”

“Gerçekten. Hatta şeytani ve haddini bilmez de diyebilirim.”

Ames, “Aaah, bu iyiydi,” diyerek ona katıldı. Kapıya dönüp bağırdı: “Duydun mu, Autumn? Şeytani ve haddini bilmez!” Sonra yine Taylor’a baktı. “Bana üniversite sınavında çıkabilecek başka kelimeler söyle, Taylor. Başka neler var?”

“Zalim,” dedi. “Zulmeden anlamında.”

Amalita hafifçe gülümsemeyi başardı. “J.J. bunu duysa ayaklarını öperdi.”

“Ayakları daha çok Jack seviyor.”

Kapının diğer tarafında gülümsedim. Sonra Amalita cıgılık atıp Taylor’ın koluna girdi. Delikten ayrılıp mutfak penceresine gidince girişe yaklaşan limuzini gördüm. Bir saniyeliğine kendimi aptal gibi hissettim. Kyler Leeds şu an arabada olabiliirdi. Ben gerçekten mutfakta mı kalacaktım?

52 (İsp.) Arkadaş., (ç.n.)

Bir adam, Kyler Leeds değildi, yolcu tarafındaki kapıdan çıktı.

“Siz Amalita ve Taylor’sınız sanırım. Ben Donovan, Kyler Leeds’in asistanıyım. Hayal Gecesi’ne başlamak için hazır mısınız?”

Taylor ağzını bile açamadı. Amalita Taylor’dan nefret ettiğini unutup ciyakladı ve onu kolundan tutup zıpladı.

Donovan onlara arabanın arka kapısını açtı. İçeriye göremiyordum. Amalita ve Taylor gülümseyip seçimimle ilgili şüphelerimi alıp götürerek bir biçimde birbirlerine baktılar ve kapıya yöneldiler. İçeri girerlerken bir çift kulakları sağır edecek çığlık duydum. Artık göremeyeceğim kadar uzaklaşana dek limuzini izledim. Ancak o zaman telefonumun çaldığını fark ettim. Arayan J.J’di.

Kulağımda telefonla odama çıkarken, “Selam,” dedim.

“Bugün Taylor’dan ilginç bir telefon aldım,” dedi. “Sana güvenip güvenemeyeceğini sordu.”

“Sen de kesinlikle güvenemeyeceğini ve benim iyi ve güvenilir her şeyin karşıtı olduğumu mu söyledin?”

“Buna benzer şeyler,” dedi kahkaha atarak.

“Şimdi Hayal Gecesi’ne doğru yola çıktılar,” dedim ona.

“Ve sen de benimle telefondasın. Senin daha kârlı çıktığın açıkça ortada.”

Yüksek sesle kahkaha attım. “Açıkça.”

“İlginç şey,” dedi J.J. “*Mensch*⁵³ kelimesinden başka bir kelime türetilmiyor. Öyle biriysen, nereden bakarsan bak öyle kalıyorsun.”

53 (Alm.) İyi, erdemli insan. (ç.n.)

“Taylor biraz önce *zalim* sözcüğünü kullandı,” diye onunla paylaştım.

“Acilen kelime oyunu oynamam lazım. Bana gel, Jack’i de arayacağım.”

“Bir dahaki sefere,” diye söz verdim. “Önce yapmam gereken bir şey var.”

Şansıma, annem cömertliğimden şoförlüğümü yapacak kadar etkilenmişti. Erick’i yeni arkadaşı Anthony’nin evine bıraktık, sonra da beni istediğim yere götürdü ve mesaj attığımda beni almaya geleceğini söyledi.

Hava karanlıktı ama Reenzie’nin evinin yanındaki evde ışıklar yanıyordu. Evin önüne gidip kapıyı çaldım. Bir süre sonra ayak sesleri duydum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

“Evine git, Autumn!” Sean’ın sesiydi.

Aptal kapı deliği. Kapıya yaklaştım. “Sean, bekle! Lütfen!”

Çok hareketsiz bir halde bekledim ve başka ayak sesi duymadım. Hâlâ oradaydı.

“Bana sadece bir dakika ver ve sonra istersen kapıyı yüzüme kapat.”

Sean kapıyı açtı. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı ve kaşlarını çatı. “Peyton Manning forması giymişsin.”

“Evet,” dedim. Aslında Erick’in formasıydı ve bana biraz küçüktü ama yapacak bir şey yoktu. “Ve bu da,” dedim bir elimden ötekine geçirdiğim şeyi başımla işaret ederek, “Amerikan futbolu topu. En azından bana öyle söylendi.”

Cevap yok. Buckingham Sarayı’nın askerlerinden biriyle konuşuyormuş gibi hissettim.

İlgisiz görünmeye çalışarak, “Belki biraz oynarız diye düşündüm,” dedim. “Çok iyi oynadığını duydum. Yıldız oyun kurucuymuşsun falan.”

“Oynayamam,” dedi. “Reenzie burada. Çok üzgündü, bu gece başka bir şey yapmasın diye onu davet ettim.”

“Doğru. Kusura bakma. Ben de futbol oynamak için gelmedim zaten,” diye asıl konuya girdim. “Ben sadece... olduğumu düşündüğün kişinin gerçekten hoşuma gittiğini bilmeni istedim. Olmak istediğim kişi o ve sen olmasaydın bunu anlayabilir miydim bilmiyorum, o yüzden... Teşekkürler.”

Gitmek üzere döndüm.

“Autumn, dur. Reenzie’yle web sayfasıyla ilgili konuştum,” dedi arkamdan.

Tekrar ona döndüm.

“Bulduklarından bahsetmedim. Sadece üstüne gittim. Hiçbir şeyi itiraf etmedi ama onu iyi tanıyorum... Senin söylediklerine inanıyorum.”

“Üzüldüm,” dedim. Canı yanmış olmalıydı. Onu her zaman savunmuştu.

“Hepimiz hata yaparız. Bazen çok kötü hatalar.”

Bunları gözlerimin içine bakarak söyledi ve Reenzie’nin hatalarından mı, benimkilerden mi yoksa kendininkilerden mi bahsettiğini anlamadım.

“Görüşürüz, Sean.”

Evden uzaklaştığım sırada, “Belki gelecek hafta sonu,” dedi.

“Ne?”

“Top oynamak için. Gelecek hafta sonu zamanım var.”

Sanki geceme güneş doğmuştu. Her yanıma bir sıcaklık kapladı.

“Emin misin?” diye sordum. “Çünkü sana acımayacağım.”

“Acımanı hiç istemedim,” dedi. “Görüşürüz, Autumn.”

Kapıyı kapadı. Gelişmelerin ardından anneme beni alması için mesaj çekerken gülümsüyordum. Evleri geçip onunla buluşacağım yere giderken telefonum titredi. Amalita bana Taylor’la birlikte Kyler Leeds’i ortalarına alıp çektiirdikleri bir fotoğrafı göndermişti. Üçü de acayip derecede mutlu görünüyordu.

BU GECE MUHTEŞEM! TEŞEKKÜRLER, AUTUMN!!!!

Sonra başka bir mesaj geldi.

Selam, Autumn, arkadaşların bana onlar için yaptıklarını anlattı ve bence sen tam anlamıyla şahanesin. Umarım bir gün karşılaşırız ve sana bunu yüz yüze söyleyebilirim. Öptüm, Kyler

Telefonu kalbime bastırırken içimden bir mutluluk ışıltısı geçti. Tam o anda başımı kaldırıp çimenlik alandaki gölgelikte tanıdık birinin durduğunu gördüm. Bir adamdı ve karanlık olmasına rağmen bana gülümsediğini görebiliyordum.

Bir araba yaklaştı ve ışıkları bir an gözlerimi kamaştırdı. Tekrar çimenliğe baktığımda adamın gittiğini gördüm ama kimi gördüğümü biliyordum. Ne hissettiğimi de.

Gecenin karanlığına, “Merhaba baba,” diye fısıldadım. “Bana bir uğraş verdiğin için teşekkür ederim. Onu seni gururlandırmak için kullanmaya çalışacağım. Seni seviyorum.”

Karanlığa bir öpücük atıp yürümeye devam ettim.

Teşekkürler

Bu kitabın hayata geçirilmesini sağlayan herkese teşekkürler:

Arkadaşım ve menajerim Thor Bradwell'e her zaman bana destek olduğu, beni kolladığı ve paylaştığımız o şakalar ve sırlar için teşekkürler. Adam Griffin ve Ryan Bundra'ya bana hep inandıkları ve hayalimi gerçekleştirdikleri için; Brian Barwick'e kankam olduğu ve benim planlı biri olmamı sağladığı için minnettarım: İşin hiç bitmeyecek. Laura Ackermann ve Alex Heller'a beni her zaman cesaretlendirdikleri, bana atıştırma getirdikleri ve dünyanın beni olduğum gibi tanımasını sağladıkları için; Howard Fishman'a anlaşma becerisi ve profesyonel tavsiyeleri için. Matthew Elblonk'a bir şey geciktiğinde sürekli haber verdiği için, harika bir kitap anlaşmasına ön ayak olduğu ve bana destek verdiği için teşekkürler.

Disney Channel aileme ve Hollywood Records'a elimden gelenin en iyisini yapmam konusunda beni zorladıkları ve hiç farkında olmadığım yeteneklerimi keşfedip geliştirmemi sağladıkları için teşekkürü bir borç bilirim. Siz olmasaydınız

bunların hiçbirisi mümkün olmayacaktı; en azından buralara kadar gelemeyecekti. Chris Thompson'a benim baba figürüm olduğu için teşekkür ederim. Diğerleri HAYIR dediğinde sen EVET dedin. Rob Lotterstein'a bana bulaştırdığı ve çoğu zaman işime yarayan ince mizah anlayışı için teşekkürler.

Delacorte Press'e bana bu fırsatı tanıdığı için çok minnettarım. Wendy Loggia'ya, Beverly Horowitz'e ve Dominique Cimia'ya bu kitabı en iyi kitap ve bu tecrübeyi en iyi tecrübem haline getirdikleri, etkileyici notları ve kitaba karşı duydukları saf heyecan için; çalışma arkadaşım ve arkadaşım Elise Allen'a her zaman yanımda olduğu, inanılmaz derinlikte bir hayal gücüne ve yeteneğe sahip olduğu, sıcak ve kişisel her bir hikâyeyi anlattığımızdan emin olmamı sağladığı için teşekkür ederim. Maddie sen bir harikasın ve Elise'le geldiğinde yaptığımız kahvaltıda çok eğlenmişim ve sonra bu uzun yolculuğa başlamıştık. Bu, her zaman kalbimde taşıyacağım bir hatıra.

Lise aşkım Tristan Klier'e bana saatlerce derslerimde yardımcı olduğu, benim en iyi arkadaşım olduğu ve kitabımdaki romantik anlardaki ilham kaynağım rolünü oynadığı için teşekkür ederim. Kailey, Olivia, Bella P. ve Claudia'ya harika kızlar oldukları ve bir kızın sahip olmak isteyeceği en iyi arkadaşlar oldukları için teşekkürler. Stephan Muskus'a, okumam, yazmam gereken bir şey olduğunda veya başka bir işim varken yaptığı Japon eriştesi için teşekkürler. Remi, Dani ve Kaili'ye hayal edebileceğim en mükemmel arkadaşlar ve kardeşler oldukları ve bir aileden daha fazlası olup yüreğime yerleştikleri için teşekkürler. Evcil hayvanlarım ve yol arkadaşlarım V. Louis ve Kingston'a ödevlerimi çalarak,

bilgisayarımın üstüne oturarak ve beni kahkahalara boğarak o kadar fazla çalışmamam gerektiğini hatırlattıkları için teşekkür ederim. Babaanneme ve babama benim koruyucu meleklerim oldukları ve cennetten beni koruyup doğru yolda tutmaya çalıştıkları için teşekkürler. Ne zaman bir karar versem sizin varlığınızı hissediyorum. İkiniz de kitabıma ilham kaynağı oldunuz. En iyi arkadaşım, suç ortağım, gözbebeğim, ailemizi bir arada tutan ve dünyadaki iyiliği bulmam ve onu daha iyi hale getirebilmem için bana her gün ilham veren anneme teşekkürler.

Son olarak öğrenme zorluğu çeken herkese teşekkürler: Umarım benim yolculuğum size hayallerinizden hiçbir zaman vazgeçmemeniz için ilham verir. Aklınıza koyduğunuz her şeye ulaşabilirsiniz. Babamın ve büyük ihtimalle Calvin Coolidge'in de söylediği gibi, "İsrar, direnci kırar."

Yeni başlangıçlar, yeni arkadaşlar, yeni düşmanlar... ve sihirli bir günlük.

Autumn Falls alev kırmızısı saçları, okuldaki “yeni kız” oluşu ve sakarlığıyla Aventura Lisesi’nin sosyal radarına yakalanmaktan kurtulamaz. Neyse ki onu kanatlarının altına alan yeni arkadaşlar edinmeyi başararak bu durumun üstesinden gelir. Ancak bir kere okulun kraliçe arısını karşısına alınca ve hoşlandığı esprili, sevimli çocuk Sean’ın da onun zalim arkadaş grubunda olduğunu öğrenince saygınlığı ve potansiyel aşkı tehlikeye girer.

Autumn kısa süre önce kaybettiği babasının ona bıraktığı günlüğe duygularını dökerken, tuhaf dileklerinin gerçekleştiğini fark eder. Acaba bu bir tesadüf müdür, yoksa günlük onun tüm sorunlarını gerçekten de çözmekte midir? Genç kız günlüğün işlevini ve amacını öğrenip hayatını yoluna koyabilecek midir?

“Gerçekçi karakterleri ve sürükleyici hikâyesiyle okurları içine çekiyor. Gençlerin ölüm, dostluk, aile ve okul arkadaşlarının baskısı gibi sorunlarına ışık tutacak.”

School Library Journal

“Okurları eğlendirecek bir hikâye.”

Booklist

“Bella Thorne’dan keyif verici bir ilk roman.”

Publishers Weekly

“Elinizden bırakamayacağınız bir öykü. Bir kitaptan isteyeceğiniz her şeyi barındırıyor: Sakar mı sakar bir kahraman, yürekleri sızlatan bir deneyim ve biraz sihir.”

seventeen.com

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-868-7

Kapak Fotoğrafı © annelevent/Getty Images, 2014
Kapak Tasarımı: Liz Casal